

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Octubre 2006 • número 79 • 0,50 euros • www.usuaris.tinet.cat/cgt-cat/ www.cgtcatalunya.cat

12 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

l'hora d'Oc

Portada: Dídac Salau

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Diari, ràdio, televisió, web, espai multimèdia...

És evident que lluitar des d'un sindicat per millorar les condicions del dia a dia del nostre treball no ens pot fer perdre de vista el fet que és el sistema en si el que combatem i no només una mala aplicació d'aquest. De la mateixa manera que combatre el sistema capitalista i lluitar per una societat sense classes ni opressió no ens pot fer perdre de vista que la millora de les condicions de vida ara i aquí és imprescindible per no quedar-nos enlluernats en els objectius finals i oblidar la realitat més immediata. Enmig d'aquesta cruïlla de camins és on estem els anarcosindicalistes i sovint rebem tant dels il·luminats com dels venuts. Els uns ens diuen reformistes i els altres utòpics. Uns i altres tenen raó. Volem reformar les condicions de vida ja, però alhora volem canviar-les totes de dalt a baix. Saber explicar això de forma planera i sense recórrer a grans parrafades intel·lectualoides és el que els nostres avis van fer de 1868 a 1936. El fet que la societat sense classes i llibertària tragués el nas en aquell moment va ser conseqüència, sobretot, de la importància que ells van donar a estendre el seu missatge. Posades les seves maneres de fer al dia, en l'actualitat necessitaríem televisió, diari, ràdio, espai web i productora multimèdia. "Somiem?, és clar que sí; tenim massa pressa?, hem après a esperar i ho esperem tot, ara".

A les antenes de les cases o ja sense entenes, un dia hi arribarà, també, el pensament llibertari. Foto: **Mireia Bordonada.**

Còmic - Ácido Crítico

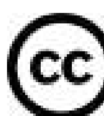

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Patrícia Carles, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** David Poulit, CGT Balears, Mariona Parra, Radical Gai, Plataforma Salvem els Muntanyans, Manel Alarcó, Xavier Llorente, Sira del Río, Maria Àngels Rodríguez, Núria Rimbau, Andreu Subirats, Josep M. Loste, MIL Societat Anònima, Belén Vicéns, V. C., Ricard Escarré, Anna M. Villena, Imma Merino, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau, Mireia Bordonada, Joan R. Ferrandis i Gabriel Serra. **Il·lustracions:** Ácido Crítico. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dimecres 20 d'agost del 2006.

"Estats carronya, bèsties de guerra, les vostres festes són criminals. Ballarem amb energia damunt tota la porqueria"

Companyia Elèctrica Dharma

REPORTATGE

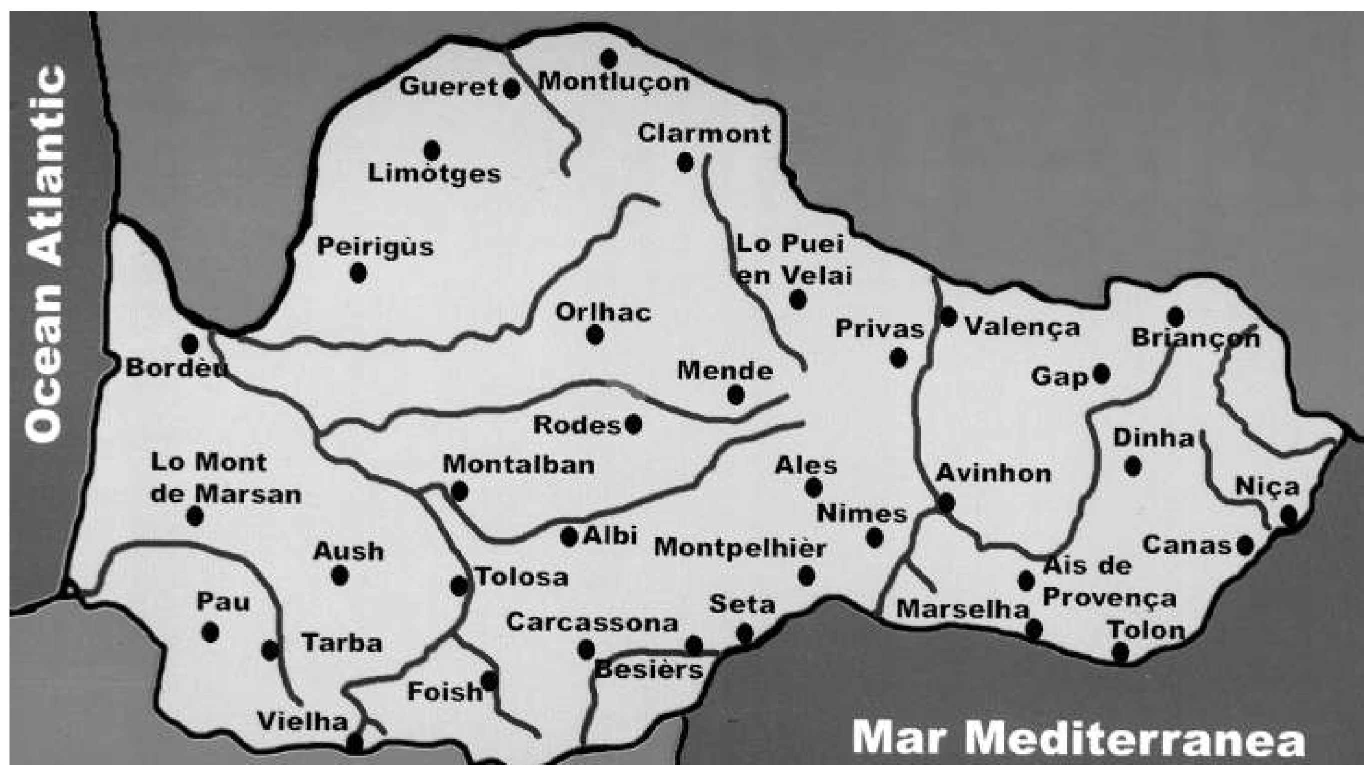
L'Aran és la comarca sota administració catalana que forma part d'aquesta nació cultural que malgrat tot continua viva

Tot sovint, el pensament estatalista només té en compte, precisament, els estats

OCCITÀNIA

Malgrat no ser damunt cap mapa polític d'estats, la nació no ha mort

Algú ens pot explicar què és això?

David Poulit

Occitània és un país que no està representat sobre cap mapa polític europeu i tot i així existeix.

Les aspiracions colonialistes i imperialistes franceses han tingut un paper clau en la història occitana. Ara bé, Occitània té una història pròpia i una civilització que influirà en tota l'Europa occidental, sobretot en l'Edat Mijana, i en la construcció de l'Estat francès.

El territori

Occitània es presenta sobre una tercera part de l'Estat francès. Aquest territori és també conegut com a "Migdia" o mal anomenat "sud de França". A més a més, compta amb la Val d'Aran, que està situada dins l'Estat espanyol i depèn d'aquest i de la Generalitat de Catalunya, i també amb una dotzena de valls situades dins l'Estat italià. Aquesta zona de valls italianes, propera a la frontera amb l'Estat francès, té el seu límit baix del massís dels Alps i s'expandeix sobre les províncies de Turín, Cuneo i Imperia.

Occitània té una superfície total de 190.000 km2. Els límits són naturals: dos mars, muntanyes i grans rius. Aquest territori, però, no té cap lligam d'unitat geogràfica i està format per països amb diferents climes, cultures i estructures socials i es defineix com el conjunt dels països on es parla l'occità. Així, està dividit en cinc regions que representen els grups dialectals de l'occità: la Gasconha, el Lemosí, el Lengadoc, la Provença i l'Alvernha. Aquestes regions van ser, durant l'edat mitjana, importants comtats o ducats potents com estats. Les fronteres han canviat en funció de les guerres i els casaments.

La seva població és de 14 milions i no hi ha tanta densitat de població com a les zones del nord i de l'est de l'Estat francès. Les zones amb més densitat són les valls del Garona i del Ròna; les costes mediterrànies i atlàntiques, els Pirineus, els Alps i el Massís Central són les zones més rurals.

L'Estat francès es construeix, com els estats italià i espanyol, amb les seves indústries al nord. Durant el curs de la seva història, Occitània ha conegut diferents economies (tèxtil, carbó, gas, pesca, pagesa...), però amb els recursos acabats i les diferents polítiques productivistes franceses que hi ha hagut, la producció agrícola s'ha generalitzat i ha constituït l'únic sector econòmic.

La política agrícola europea comuna i l'economia de postguerra (1939-45), formada per capitals americans, van participar en el fenomen de l'èxode rural. L'esquema de pagesia tradicional, autosuficient i de policultures, desapareix per donar lloc a megagranges de monocultura. La vida dels pobles també esta patint la marxa forçosa de la gent jove, els tancaments dels serveis públics (escoles, correus, transports) i la desaparició de tota l'economia depenent.

Des dels anys cinquanta, els amplis espais naturals occitans van esdevenir (i encara continuen sent en alguns llocs) importants zones d'entrenament de l'exèrcit i de casernes militars.

Aquest és el resultat de la política de defensa ofensiva francesa, motivada per la guerra freda contra el bloc soviètic i la necessitat de situar-se en la capçalera de les potències militars i econòmiques per jugar així, després de l'era colonial, al gendarme mundial.

Les tecnologies avançades de l'armament, de l'aeronàutica i de les indústries directament o no lligades amb aquests sectors creen noves oportunitats econòmiques per als països occitans que s'adapten al desenvolupament de les ciutats grans. També s'hi han instal·lat nombroses centrals nuclears que responen a la lògica de crear una gran potència nuclear (tant civil com militar).

Tolosa i Montpeller són les ciutats de l'Estat que han conegut el creixement més important aquests últims anys (tant econòmicament com a nivell de població).

El turisme passa també com a activitat econòmica màxima per a una Occitània on la qualitat de vida és un del seus principals arguments i la part folklòrica i tradicional agrada i es torna a descobrir per a les persones provinents de ciutats impersonals.

La història i la cultura

David Poulit

La llengua occitana ve d'una evolució del llatí. El llatí arriba entre els Alps i la Garona a finals del segle II abans dC i tres quarts de segle abans d'estendre's a tota la Gàl·lia. Aquí hi vivien celtes, ibers, lígurs i grecs, que van crear les ciutats de Marsella, Antiba... Els romans fan colònies a Besiers, Nima, Narbonna, Arles...

Al segle primer els romans progressen cap a l'oest i arriben a Aquitània, on vivien vascons, antics bascs que deixen el seu idioma per parlar llatí a la seva manera. Això pot explicar la formació del gascó. Al segle V les invasions del nord de la Gàl·lia influeixen en el llatí i es formen dues varietats, una al nord de la Gàl·lia, controlada pels francs, i una altra al sud del riu Loire, part més romanitzada, on s'instal·len els visigots.

Del segle VI al X, hi ha una literatura en llatí, científica, filosòfica i religiosa. Tanmateix, el llatí es la llengua dels lletrats, la del poble és "romana".

Per diferents raons, entre les quals el nivell de civilització dels visigots i els àrabs, que ho estaven més que els francs, els països d'Oc es troben més desenvolupats culturalment, i així l'occità esdevingué la primera llengua romana escrita, des del segle III, en poesia, i com a escrit administratiu, al segle IX. Un dels exemples que mostren el desenvolupament cultural occità és el fet que Tolosa i Montpeller tinguessin una universitat des de l'edat mitjana, on els àrabs i els jueus hi ensenyaven matemàtiques i medicina. Així, el saber es va compartir entre les diferents cultures.

Dels segles XI al XIII els països occitans són un conjunt de ducats i comtats: els ducats d'Aquitània, els comtats de Tolosa i els comtats-regnes de Barcelona-Aragó, tots rics i potents, que desenvolupen el comerç, l'agricultura, l'artesania i les arts.

A finals del segle XI, les comunitats s'emanciparen dels grans senyors i aconseguiren privilegis i llibertats apuntades dins d'unes Cartes amb representants que es diuen "cònsuls" ("jurats" a Bordeus i a la Gascunya, "capitols" a Tolosa). Arles, Marsella, Tolosa, Lemotges, Niça... són veritables repúbliques ciutadanes.

Les cartes, els actes notarials... són escrits en occità o en llatí-occità i la llengua occitana resta com a llengua administrativa fins al segle XVI.

El 1539, el rei Francesc I, amb "l'edit Villers-Cotterets", imposa el francès com a única llengua administrativa del regnat.

Aniquilació i resistència

La denominació Occitània apareixerà a finals del segle XII, principis del XIII, per anomenar els països on es parla l'occità entre la vall del Garona i la vall del Ròna, que és el límit del comtat de Lengadoc en aquella època. Esdevindrà al final del segle XIX, segle XX, el nom de tots els països on es parla occità, al mateix temps que neix "l'occitanisme" polític. Les llengües d'Oc i d'Oil són els dos components importants dins de l'estat francès des de l'any 1000 i també s'hi troben altres grups culturals i lingüístics com el basc, el català, el bretó, el gaèlic, el flamenc... La particularitat del francès és situar-se en el centre de "l'hexàgon" (l'hexàgon és una manera d'anomenar l'estat francès per la seva forma) i de ser idioma minoritari a l'edat mitjana. Després d'annexions acompanyades de polítiques lingüístiques dràstiques que imposen l'ús d'una llengua única, el francès passa a ser l'idioma majoritari i s'estén a nombrosos racons del món amb la política colonialista de l'estat francès (Polinèsia i Kanaky al Pacífic, Guyana, Louisiana i Quebec a Amèrica, bona part de l'Àfrica, les illes i sense oblidar les seves pretensions a tot el món i a Europa).

Occitània és la minoria més important d'Europa, i el segon idioma minoritari europeu practicat darrere el català. Diferents polítiques dels invasors francesos aniran provant d'acabar amb les llengües hexagonals, però fins al període de postguerra, les poblacions de les perifèries viuen en els seus idiomes maternals.

Una d'aquestes polítiques prohibicionistes la portarà mossèn Gregoire, encarregat, després de la Revolució Francesa, de fer un estudi sobre els pobles de la perifèria. A part de tractar aquests pobles de salvatges, inferiors, dins d'un imaginari que situa els francesos al centre d'un protagonisme civilitzador (i tot el que l'envolta és només un caos), justifica les conquistes, les guerres i les pràctiques colonitzadores. Els textos sobre els pobles bascos, occitans, parlen de persones que es comparen amb bèsties, que mengen amb els mans, follen i dormen junts, que van despullats.

Pel que fa a l'idioma, es relacionen aquests textos amb la creació del "patues", una definició de la llengua que és un invent d'aquesta revolució laica, creat per tractar un dialecte de vergonyós, practicat per la pagesia, i que constitueix una dificultat per a la unitat de la construcció francesa.

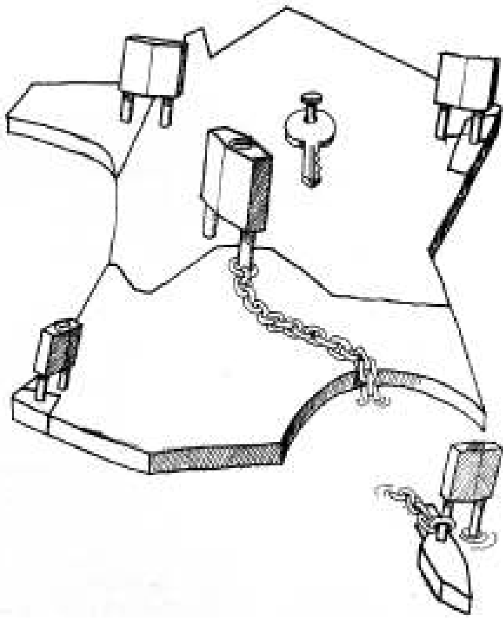
L'escola francesa participarà de la mateixa manera en la construcció de la unitat lingüística i el patriotisme, basant-se en el treball de mossèn Gregoire i d'un altre personatge de la república, Jules Ferry. No és curiós, doncs, veure que els programes escolars són els mateixos tant per a les colònies franceses com per a dins de l'hexàgon per als pobles bretons, catalans, bascos, occitans...

Amb la història manipulada des de la prehistòria al benefici de l'estat francès, s'aliena així el coneixement, fins al punt de poder fer narracions de memòria sobre una orgullosa història de França. És evident que, treballat sobre algunes generacions, la civilització són els francesos, i els bàrbars tota aquella gent amb la qual han donat i hauran de donar batalla si la unitat nacional es troba en perill.

La prohibició i negació dels diferents "patues" seran motius de més per fer dels fills i filles de la república uns bons francesos, vergonyosos dels seus orígens, fins al punt que durant els anys 60/70 hi va haver una ruptura generacional on el saber i la cultura no es comunicaran mai més de manera parlada entre les famílies, sinó amb l'escola i la televisió.

Durant els períodes de guerra viscuts durant el s. XX, des de la I Guerra Mundial (1914-18) fins a la guerra d'Algèria, molts joves manipulats es trobaren enorgullits de portar l'uniforme de l'exèrcit francès, pensant fer la guerra uns dies i tornar cap a casa. Però la realitat de les guerres enforteix el sentit racista cap als alemanys (pejorativament els "bochs") i els algerians (anomenats "bounyouls", expressió que ve de la I Guerra Mundial, dins de les trinxeres, on els bons francesos demanaven als militars de les colònies, com a bons esclaus, de portarlos l'alcohol), i també enforteix el patriotisme francès. Aquesta estratègia no ha funcionat sempre bé i a la Primera Guerra Mundial molts joves són enviats cap al front sense saber parlar francès. Molts seran afusellats perquè no contestaran a les ordres i un bon nombre d'alsacians lluitant per l'exèrcit francès moriren sota les bales franceses, perquè parlaven un idioma massa proper a l'alemany. Senegalesos, marroquins... també serviran en primer lloc de carn de canó abans de ser units amb els hexagonals. Alguns catalans, bascos i occitans fugiren, saltant del tren, o s'amagaren en sentir les versions antiguerra o les realitats de la carnisseria, posant-se en contra de les versions venudes pels mestres d'escola i els polítics.

Obligacions militars, escola obligatòria i idioma francès com a llengua única seran les receptes del patriotisme i funcionaran gairebé fins al punt de situar el model francès com a referència mundial de civilització i d'exemple en matèria de drets humans (oblidant-se del preu

sagnant que li ha pogut costar).

Malgrat això, el sentit occità, si bé es troba disminuït, no desapareix, i en els anys seixanta i setanta torna dins de les revoltes pageses i obreres amb el lema "Volem viure e decidir país". És la resposta de molts pobles en contra de les decisions centralistes de París: a Bretanya, on la decisió de posar en marxa centrals nuclears fa que, en llocs com a Plogoff, les manifestacions pacífiques siguin durament reprimides per l'exèrcit francès que fa ús de les armes; a Còrsega, a Aleria, on l'ocupació d'una cava vitícola acaba amb la mort d'un manifestant i un militar... Davant d'aquest esquema, les revoltes s'endureixen i a vegades es decideix per la lluita per les armes, com a Còrsega o a prop de Besiers, on les grans protestes vitícoles dels anys 70, que mobilitzaran desenes de milers de persones i trobaran com a única resposta el desplegament militar, acabaran amb dues persones mortes (un pagès i un militar). Totes aquestes mobilitzacions tenen un caràcter nacionalista i un posicionament autonomista de cara a un estat opressor i que practica una democràcia policial.

Pels pobles de l'Estat francès, les cultures originals són encara vives. Fins als anys 60, es pot dir que gairebé el 100% de la població d'Occitània és occitanòfona. Avui dia de 14 milions de persones, 3 milions parlen en llengua d'oc i 2 milions més l'entenen.

L'ús de la força i unes polítiques de restriccions tant culturals com socials i de retallades de llocs de treball a causa de la lògica productivista europea no han fet més que motivar les reivindicacions occitanes.

Tot aquest període està acompanyat d'una renaixença cultural amb cantautors compromesos amb el seu temps i les realitats. La fi de les colònies, les diferents revolucions a tot el món, les guerres d'Algèria i Indoxina (Vietnam) i la constant negació per reconèixer els pobles afavoreixen un clima de defensa tant per als estats com per als pobles que viuen sota les seves influències.

Des de les produccions teatrals, la realització d'escrits en oc, la presència de banderes en les manifestacions ecologistes en contra de centrals nuclears, contra els plans d'expansió de bases militars, les lluites pageses i obreres... l'occità resisteix a una desaparició programada i unes agressions permanents des del segle XVI fins ara. Si l'expressió occitana no es troba dins d'un sindicalisme o amb uns partits polítics majoritaris, que resten en un espai més estatal, la cultura és el terreny on hi ha una dinàmica important.

El 1979, amb la llei europea Deixonne, Occitània veu néixer les primeres escoles d'estatut associatiu i d'ensenyament en occità: són les escoles Calandretas (que significa petites aloses que volen en llibertat). Paral·lelament, es creen al País Basc les Ikastoles, les escoles Diwan per a la Bretanya, les ABC pels Flandres, les Bressoles a la Catalunya Nord... Aquest fenomen es va expandint tant per la qualitat d'una pedagogia alternativa, el mètode Freynet, com per l'interès de nombroses famílies. Els Instituts d'Estudis Occitans, que actuen des del 1945, coneixen un rebrot a finals dels 70, principis dels 80, i és l'entitat més important amb seus gairebé a cada ciutat occitana. La funció dels IEO és la defensa i la promoció de la llengua i la seva normalització. El 1981, amb l'era socialista, arriba l'estatut associatiu que permet reforçar les Calandretas, els IEO i beneficiar-se de subvencions. Però tot continua funcionant sobre la base del voluntariat i això té les seves limitacions.

Tot i que els occitans, com altres pobles de l'hexàgon, som tossuts i ho hem de ser per continuar existint, perquè la llengua de la república és el francès (article 2 de la constitució francesa) i moltes vegades els polítics s'hi refugien darrere, permetent l'ús de la llengua per a un àmbit privat però no reconegut oficialment. S'ocupa llavors el domini associatiu i des dels 80 es fan ràdios, revistes, produccions musicals, grups de dansa, edicions de llibres... amb aquests estatuts. Però sempre s'ha de lluitar per impedir les retallades, perquè si es reconeix l'activitat associativa no vol dir que sigui reconeguda d'utilitat pública. Directament lligat amb les ajudes públiques, l'occità és discriminat i no rep les mateixes subvencions que tot el que és d'expressió francesa. Per exemple, a la revista "La Setmana", editada a Pau (Biarn), li costen més diners els enviaments als subscriptors que si estigués escrita en francès, tot això per un tema de subvencions. Si les escoles Calandretas coneixen un desenvolupament quantitatiu des de la seva creació, a nivell de l'escola pública hi ha una desigualtat per al territori occità. Amb una demanda forta es poden trobar des dels primers graus unes hores facultatives, però sense respectar cap lògica cultura, és a dir, hi ha una línia de presència més forta a tots els Pirineus i a la costa mediterrània, però a zones com Burdeus, afrancesada més aviat, hi ha una discriminació més gran i aquest darrer any ha viscut la supressió de llocs de professors d'occità a les universitats. En contrapartida, uns poblets del voltant de Burdeus tenen més alumnes i classes d'occità que la capital, i això que aquesta ciutat té una historia molt lligada a la cultura occitana, com ho testimonien noms de carrers en oc i il·lustres personatges de la ciutat (Montaigne, Bertran de Goth, Peir Berlan, el trobador Jaufré Rudel...).

Un dels grans reptes per a Occitània a dia d'avui és sensibilitzar culturalment una nova població immigrant que resulta de la reconversió turística i del desenvolupament de les noves tecnologies. Si als anys 70 s'ha viscut l'èxode per una gran part de l'Occitània cap a les ciutats importants de l'hexàgon, ara passa un fenomen invers de gent de tot l'Estat i també d'Europa, que vénen a viure en un país on la qualitat de vida n'és un dels arguments. La societat occitana, més llatina, té una vida social tant als carrers com a casa i és més a prop de les cultures de l'estat italià i espanyol. Aquesta banda un xic folklòrica ven i interessa tant les persones actives o jubilades com les empreses.

L'Occitània sempre ha estat una terra d'acollida i s'hi ha barrejat gent de diferents cultures. Si per a l'estat aquest fenomen forma part d'una estratègia per disminuir les poblacions locals, Occitània sempre s'ha enriquit culturalment d'aquest fenomen, des de l'edat mitjana fins ara.

Sota el sol occità hi ha lloc per a tothom.

Occitanisme polític de tots colors dins i fora de partits

David Poulit

Des de l'any 1000 fins al segle XVI, Occitània coneix el seu "període gloriós". Certa part de l'occitanisme polític s'ha basat en l'antiga literatura dels trobadors com a referent de l'existència d'Occitània. L'any 1854 es crea el "Felibritge", moviment literari d'escriptors i historiadors que fa renéixer la idea d'Occitània. Aquest moviment tindrà com a debilitat ser massa intel·lectual i no desenvolupar la cultura popular (els occitans de majoria pagesa parlaven l'occità sense saber-lo escriure i sovint creien -i creuen- parlar l'imaginat patuès). Un altre error de l'occitanisme polític de caire intel·lectualista ha estat el fet de centrar-se en el regionalisme. D'altra banda, el reconegut escriptor Mistral, que obtingué el premi Nobel a principis del segle XX, esdevingué un referent per a l'occitanisme.

La població occitana, a nivell polític, no ha arribat a organitzar-se nacionalment, però ha hagut de lluitar, a nivell local i regional, contra diverses agressions externes: guerres imperialistes entre els països veïns, guerres de religions i, més actualment, en lluites laborals i de caire ecologista. I en aquesta resistència hi ha trobat un sentit nacional.

Els anys 70 es creen molts grupuscles polítics que van de la Federació Anarquista Occitana, el Partit Occità (socialista), el Partit Nationalista Occità (centre-dreta) fins a una extrema dreta de caràcter occità-francès que fa militància pel Front Nacional Francès. En general, els partits i moviments occitans minoritaris acabaran donant el seu suport als partits francesos.

El Partit Socialista (PS) francès es beneficiarà el 1981 tant de l'agrupació amb els verds francesos com de moltes llistes "regionalistes" que van conèixer una efervescència fins al punt de voler presentar una llista comuna a les eleccions presidencials de 1981. El PS, per tal de no ser perjudicat en aquesta divisió dins de l'esquerra, fa un llistat de promeses per a les regions, i els diferents partits polítics d'esquerra li donaran suport. Després de la ressaca electoral del 81 i de les promeses no complertes, vindran els estatuts associatius que permeten donar la veu a les aspiracions dels pobles de l'estat, però sempre continuen deixant l'occità en l'àmbit privat i sense tocar la constitució garant de la unitat de l'estat. Els partits occitans no es tornaran a aixecar i continuen existint amb les mateixes persones sense nova militància.

També minoritàries, però actuant per un terreny on la política occitana és gairebé inexistent, hi ha uns moviments d'esquerres que lluiten per l'oficialització de l'occità, les idees autonomistes, ecologistes, socials, anticapitalistes i antifeixistes. Es poden destacar el Moviment dels Estudiants d'Occità (MEDOC), Anaram Au Patac, moviment revolucionari de l'esquerra occitana a Gasconha, el moviment Gardarem la Terra (ens quedarem la terra) que promou la "caravana occitana", que des de fa 2 anys fa una gira per tota Occitània convocant manifestacions, debats i concerts i que agrupa persones de diferents àmbits (estudiants, artistes, militants culturals i polítics). En altres situacions geogràfiques i culturals, trobem a les valls alpines el MAO (Moviment Autonomista Occità) i també una important vida cultural. La Val d'Aran té el Conselh Generau d'Aran i unes llistes occitanes.

Una de les darreres iniciatives és el Conselh de la Joventut que, de moment, es troba algunes vegades a l'any i té l'ambició d'agrupar moviments i partits de tota Occitània.

Aquesta col·laboració unitària va participar en l'èxit d'aplegar desenes de milers de persones en la manifestació que es va realitzar el 22 d'octubre del 2005 a Carcassona en defensa de la llengua occitana.

Podeu trobar més informació sobre l'actualitat occitana a: www.anaram.org, www.institutoccità.org, www.radiopaïsos.org

No només tanquen les fàbriques que els donen beneficis sinó que, alhora, quan les tanquen en treuen milers d'euros, una actitud indecent

Davant la precarietat en sectors concrets, l'organització és l'única possibilitat

Ràdio Rosko, la veu de qui treballa, a les ones

La Secció Sindical de CGT a Autobusos de Barcelona realitza un programa de ràdio en directe a Ràdio Contrabanda, ràdio lliure de Barcelona. Es tracta d'un programa dirigit als treballadors i les treballadores d'autobusos i a tota la ciutadania que utilitza el servei públic. Es pot escoltar el programa cada dijous de 9 a 10h del matí, tot i que hi ha també una repetició del programa els divendres de 13 a 14h i els dimarts de 18 a 19 h.

Es pot escoltar també en directe a través del web www.contrabanda.org/contrabanda i ara a més es pot escoltar des de qualsevol lloc i a qualsevol hora a través del web www.radiorosko.org; contactes: radiorosko@hotmail.com

Solidaritat amb un treballador de SAS

Emiliano Jiménez "Emi", secretari general de la Secció Sindical de CGT a l'empresa SAS, ha estat sancionat per la Direcció de l'empresa SAS d'Abrera amb 21 dies d'ocupació i sou, sanció que està "complint" en l'actualitat. El motiu pel qual el company ha estat sancionat no és altre que el de realitzar assemblees informatives als treballadors de l'empresa en la qual treballa i ocupa les seves tasques sindicals. Aquesta sanció suposa la pèrdua de la major part del salari que el company hauria de percebre el mes de setembre. El Sindicat del Metall del Baix Llobregat demana solidaritat i suport cap al company sancionat, pel que ha proposat que tot aquell company, companya, Sindicat, Federació, etc., que pugui fer una aportació econòmica, ho faci (indicant el seu nom) al següent compte: 2081-0071-35-0000065545.

L'objectiu no és altre que el company pugui arribar amb les aportacions efectuades a la quantitat que l'empresa li descompti el mes de setembre. Si supera la quantitat, el sobrant serà ingressat a la caixa de resistència de la Federació Comarcal del Baix Llobregat.

La majoria va aprovar la deslocalització en referèndum

Un terç de la plantilla de Braun diu no al tancament

FEMEC-CGT

Les mobilitzacions portades a terme en els últims mesos per la plantilla de Braun contra el tancament de la factoria d'Esplugues de Llobregat no han evitat el tancament de l'empresa. És més, en el referèndum realitzat el dia 6 de setembre en què la plantilla s'havia de pronunciar sobre el preacord a què havien arribat a finals de juliol la Direcció de Braun amb els sindicats CCOO i UGT, la majoria de treballadors i treballadores de Braun va acceptar les condicions del tancament, tot i que un terç de la plantilla va votar-hi en contra seguint la línia de la CGT, únic sindicat que defensava el "no" al preacord. El resultat del referèndum va ser de 429 vots a favor del sí (64,2%) i 227 a favor del no (34%).

L'acord del passat 21 de juliol pel qual UGT i CCOO acceptaven el tancament de la planta de Braun a Esplugues de Llobregat significava donar un pas decisiu cap a altra actuació del sindicalisme entreguista i col·laborador que representen aquests sindicats. En un procés realment ràpid, l'empresa aconsegueix un preacord amb els sindicats institucionals en el seu objectiu d'un tancament pactat.

Durant més de tres mesos, la plantilla va elevar un crit clar i unànime: "No al tancament de Braun". Els actes, manifestacions, vagues i altres accions sindicals van tenir sempre aquest eslògan que reflectia clarament una oposició a la pèrdua de l'empresa i dels 700 llocs de treball directes i més de 2.000 indirectes. CGT, encara que no va contar realment per als altres sindicats, va donar suport a aquesta reivindicació i va col·laborar en les accions de vaga i de protesta. No obstant això, des del moment que UGT i CCOO van decidir acceptar la negociació del tancament, des de la CGT es van desmarcar i van situar davant la plantilla la seva discrepància per mitjà de fulles informatives, deixant ben clar que CGT lluita pel manteniment dels llocs de treball i no per la seva venda a un preu més elevat o menys.

És evident que el col·lectiu de possibles jubilats i jubilades calia tenir-los en compte sobre la base de molts anys de treball en l'empresa i el desig de descansar en les millors condicions, però la reivindicació del "No al tancament" evidenciava una necessitat del manteniment de llocs de treball no només a Braun sinó en l'empresa auxiliar on l'efecte serà de diversos milers de treballadors afectats.

Denúncia de l'actitud de CCOO i UGT

Des de CGT, s'ha denunciat que l'actitud d'UGT i CCOO ha estat no només antidemocràtica, sinó dictatorial. Amb l'objectiu que CGT no pogués arribar directament a la plantilla, van arribar a convocar assemblees per separat i van impedir el pas als assessors de CGT. D'aquesta manera i per mitjà de la política de remors, van anar duent una part de la plantilla a l'acceptació que l'única sortida era lluitar per diners.

L'acord

L'acord acceptat per CCOO i UGT té les següents línies generals:

-Pels menors de 45 anys indemnització per acomiadament de 50 dies per any i uns fixos de 4.000 i 900 per any d'antiguitat que poden arribar a ser valorats com a 55 dies per any d'indemnització.

-Prejubilació fins als 52 anys amb assegurament de punts per cent de salari net que van des del 72% fins al 96%. Fins als 48 anys, pla de rendes fins a arribar als 52 anys per empalmar amb la prejubilació.

-De 45 a 47 anys, pla de rendes de 1.000 mensuals, fins als 64 anys, revaloritzable al 2,75% anual.

-Pla de recol·locació amb una empresa "solvent", Braun es compromet a recol·locar el 80% dels treballadors que no es prujubilen.

-Atès que el tancament durarà dos anys, 500 trimestrals a qui segueixi treballant. Amb això també compensen les vagues realitzades en aquest temps.

Després del resultat del referèndum, la multinacional alemanya té previst portar a terme la primera rescissió de contracte durant el primer trimestre de 2007, amb el trasllat de la producció de batedores a Polònia, el que afectarà unes 300 persones. L'activitat es paralitzarà per complet el 2008.

Les raons de CGT

Aquestes són les raons que van portar a la CGT a rebutjar el preacord i demanar el vot negatiu:

-És un acord de tancament i liquidació de l'empresa que traeix la reivindicació clara del "No al tancament i que deixa a una part important de la plantilla en l'atur pur i dur.

-Qui estan propers a les edats de la jubilació no tenen ni un euro d'indemnització. I això en una empresa que tanca a pesar de tenir grans beneficis.

-El col·lectiu de 50 a 55 anys poden veure ara una sortida per acabar amb la bogeria que hem viscut però dintre d'uns anys els tants per cent de jubilació reduïts passaran factura.

-Per al grup de persones (47, 48 anys) que tenen una renda sense cotització a la Seguretat Social, per arribar a cobrar jubilació han de pagar o treballar en un altre lloc. A més, els 1.000 són bruts i han de cotitzar a Hisenda.

-Els acomiadaments, que tan sols han superat en uns pocs dies els 45 legals, apareixen clarament insuficients i miserables davant casos com el de Gillette de Sevilla. (90 dies).

-CGT no volem acusar sense proves, però els casos coneguts en els quals cada sindicat ha cobrat substancioses quantitats per acomiadaments ens creen la incertesa que hagi passat el mateix a Braun. També és coneguda la participació i benefici econòmic d'aquests sindicats en la gestió dels fons d'inversió que es constitueixen.

En aquesta crònica d'un tancament anunciat cal destacar una sèrie de qüestions:

-L'actitud de l'Administració, amb un govern del PSC i d'IC-EUiA, ha estat d'utilitzar als "seus sindicats" perquè hi hagués un acord que no els obligués a pagar un preu polític per acceptar les polítiques neoliberals de les multinacionals. Ja va passar això mateix en el cas de Seat on van signar els 660 acomiadaments.

-La majoria sindical va anar portant la plantilla a l'acceptació de la pèrdua de llocs de treball a canvi d'acceptar un acord pretesament nou i pel qual la majoria de la plantilla (500) podrien tenir una sortida "semblant" a una prejubilació. D'aquesta manera intentaven que la majoria de la plantilla dones suport al preacord.

-L'entrada en una negociació on ja s'acceptava el tancament per endavant només deixava la sortida de la destrucció de llocs de treball i abandonava el manteniment de l'empresa i de l'ocupació directa i indirecte.

-No obstant això, la realitat de tot aquest escenari va estar marcada per una prenegociació de les Federacions del Metall d'ambdós sindicats que va acabar en un acord que en realitat ja estava prefixat i que apareix com un gran engany davant una plantilla que va realitzar una sèrie de mobilitzacions per evitar el tncament.

ENTREVISTA

Laura Gómez, delegada de la CGT a Atento Barcelona

'La precarietat al telemàrqueting és total'

Josep Garganté

-Quan i com comença la Secció Sindical de CGT a Atento?
-La Secció Sindical de la CGT a Atento Barcelona es crea l'any 1998, quan gràcies a la intervenció dels companys de Telefónica, els treballadors i les treballadores prenen consciència de la precària situació, sobretot contractual, en el sector del telemàrqueting. Després de les primeres eleccions, a l'any 99, la CGT es proclama com el sindicat més votat tot coincidint amb els primers acomiadaments massius. La tasca de la Secció és fonamental i es presenten les primeres demandes en els jutjats. Malauradament, els contractes precaris i eventuals fan que la Secció Sindical gairebé desaparegui i no és fins al 2002, en les segones Eleccions Sindicals, que la CGT torna a ser el sindicat majoritari amb deu delegats, quan la Secció Sindical comença a treballar continuadament i es manté estable.

-En tots aquests anys com ha anat evolucionant la feina a l'empresa i quina ha estat la resposta de la Secció?
-La signatura per part de CCOO i UGT del Conveni de Telemàrqueting i d'un seguit d'acords amb l'empresa han fet que la Secció Sindical de la CGT es converteixi en el sindicat que diu "no" i presenta batalla davant aquestes accions que perjudiquen clarament els treballadors i les treballadores. La convocatòria de vagues i les demandes davant d'Inspecció de Treball i els jutjats són contínues, el que demostra que l'evolució en el sector no s'ha produït.

Nosaltres hem denunciat i continuarem denunciant la pèrdua de drets i continuarem treballant perquè els treballadors i les treballadores entenguin que aquesta lluita és seva i que han de ser participatius i actius i que el futur és cosa de tots.

-Quan es parla de precarietat, una de les feines en que més es pensa es el telemàrqueting. Realment és així? Quins són els majors problemes a què us enfronteu?
-La precarietat al telemàrqueting és total. Començant pels contractes eventuals que molts cops s'encadenen durant anys, les jornades que inclouen treballar de dilluns a diumenge inclosos festius amb retribucions ridícules, el control constant sobre la nostra feina i la pressió dels superiors, la formació inadequada i la manca de responsabilitat de l'empresa per aplicar les normatives de prevenció laboral, i acabant per un sou mitjà de 650 euros, sense plusos d'antiguitat, mentre llegim en els diaris els milions i milions de beneficis que ingressa Atento gràcies a la nostra feina.

Ens enfrontem diàriament a problemàtiques constants com canvis d'horari sense notificació prèvia, concessió i denegació de vacances sense respectar la legalitat, problemes inclòs per gaudir de permisos retribuïts i ara també acomiadaments massius de companys que es troben de baixa mèdica.

-Sabem que aquest any hi ha hagut acomiadaments a la empresa podeu explicar nos una mica més el conflicte i com està en aquests moments la situació?
-Des del tancament injustificat de la campanya del 1004 a Barcelona, que va suposar l'acomiadament de 250 treballadors i treballadores, ens hem trobat també que Atento va decidir renunciar a la campanya de Gas Natural perquè no obtenia els beneficis esperats, el que ha suposat la pèrdua d'altres 450 llocs de treball. La CGT ha estat l'únic sindicat que ha rebutjat aquestes decisions de l'empresa i de fet els nostres serveis jurídics estan col·lapsats per les demandes de les treballadores i els treballadors que han confiat en nosaltres.

La situació és realment difícil, ja que després de la paralització en dues ocasions de les eleccions per part de CCOO, que havien de celebrar-se a primers de juny, els acomiadaments han afectat la majoria dels nostres afiliats i candidats. No obstant, continuem tenint el suport dels companys ja que per cada candidat acomiadat un altre es posa en contacte amb nosaltres per formar part de la candidatura.

A més, la contundent postura de la Secció Sindical d'enfrontar-se als acomiadaments i negar-se a signar els acords (que per nosaltres són expedients de regulació), han fet que l'empresa hagi pres accions antisindicals que ja hem denunciat davant els jutjats.

-Quina és la manera de treballar de la vostra Secció Sindical (butlletí, assemblees, etc)?
-Ens reunim en assemblees d'afiliats mensualment i en cas de conflictes celebrem assemblees amb tots els treballadors per tal de facilitar informació i decidir entre tots com enfrontar-nos a les decisions empresarials i quines accions prendre'n per aturar-les. De fet, som l'únic sindicat que convoca assemblees a Atento Barcelona.

Setmanalment repartim comunicats informatius sempre a les portes dels centres de treball i hem organitzat permanències al local sindical diàriament en horaris de matí i tarda. A més els delegats ens reunim també un cop a la setmana per tal de repartir les diferents tasques .

L'any 2002 vam decidir publicar "El Latazo", amb caràcter setmanal, en què facilitàvem informació del sector, novetats legislatives així com les gestions i accions de la Secció Sindical de CGT a Atento Barcelona que hem deixat d'editar de moment per les dificultats i els conflictes que no es permeten tenir prou temps. Però tenim previst tornar a editar-la després de les eleccions.

-Voleu afegir alguna cosa a l'entrevista?
-Volem agrair la col·laboració i el suport del Sindicat de Transports de Barcelona ja que sense el seu suport no hauríem pogut tirar endavant la majoria d'accions que hem desenvolupat. I volem donar les gràcies als companys de la Federació Local i del Confederal de Catalunya per participar tan activament de les nostres problemàtiques.

LA MIRADA INDISCRETA

Regularitzar la immigració

Emili Cortavitarte Carral

Primera hora del matí. Un cotxe de la Guardia Civil, aprofita un embús en l'autopista que uneix els dos Vallès per fer sortir de les fileres els cotxes ocupats per magrebins, subsaharians i llatinoamericans. Els demanen la documentació i comproven per ràdio la seva situació.

He vist aquesta escena diverses vegades. Suposo que forma part del gir del govern socialista respecte de la immigració. Imagino que es fa, a aquestes hores i d'aquesta manera, perquè els ciutadans que sí tenim els papers en regla siguem conscients que l'Estat i les seves forces ens protegeixen d'uns éssers infiltrats entre nosaltres que vénen sense permís a robar-nos un tros del nostre benestar i de la nostra riquesa. Volen treballar!

La pressió de determinats mitjans de comunicació i dels seus predicadors més reaccionaris ha donat nova munició al PP o a Unió que proclamen el perill per a l'Estat, l'economia o l'essència nacional de la arribada de 'cayucos' a Canàries. Fins i tot hi ha qui, aprofitant-se de les circumstàncies, planteja que la solució passa per augmentar l'edat de jubilació del natius dels 65 al 71 anys, per així tenir menys dependència de la mà d'obra estrangera.

Un socialista, que vol ser president, ha posat l'accent en l'augment de les despeses socials que comporta la immigració. Bona pensada després de demostrar-nos, en els seus diversos governs, com augmenta la riquesa d'uns pocs mentre baixa l'accés al benestar i la dignitat de la majoria. També culpabilitzaran els immigrants de les polítiques neoliberals? Un polític canari ha anomenat camps de concentració als centres d'acollida. No obstant, la proposta més esfereïdora és la llançada pel PP de modificar la Llei d'estrangeria per tal de no permetre noves regularitzacions. Posem portes al camp!

Zapatero va assumir, tot i les seves deficiències, una de les regularitzacions d'estrangers més amples fetes mai a Espanya. Ara sembla més preocupat de mantenir els seus nivells de popularitat i la distància en les enquestes respecte del principal partit de l'oposició. Els gestos del seu govern són confusionaris.

Mentrestant, les escenes d'acolliment a les platges canàries o la condició d'herois que la ciutadania han donat als pescadors que han rescatat immigrants a la deriva, ens mostra una altra manera d'entendre la situació: des de la solidaritat.

L'ALTRA REALITAT

Desmemòria històrica (I, presentació)

Pepe Berlanga

El passat 18 de juliol, es van complir 70 anys del cop l'estat militar que, dirigit per un grup de generals, va desembocar en una dictadura que es va mantenir durant quaranta anys.

Alguns pretenen enaltir aquest període revisant i tergiversant una història plena d'innecessària crueltat i que va néixer i va morir banyada en sang. Transcorreguts trenta anys del seu ocàs, "ja tocava" abordar aquest període i que sortís a la llum el màxim d'informació fidedigna sobre el succeït per recuperar la veritable història.

Per a això, l'actual govern socialista, ha presentat una Llei de la Memòria Històrica que, d'entrada, ni tan sols s'han atrevit a identificar amb aquesta denominació, l'han batejat de "reconeixement i ampliació de drets i establiment de mesures a favor de qui van patir persecució o violència durant la guerra civil i la dictadura".

D'altra banda, s'han alçat veus en contra de la seva promulgació per considerar-la selectiva…, que mutila la història…, genera confusió,…, és revengista,… buscant amb això ocultar que la dictadura va imposar la seva pròpia versió dels fets a través d'una feroç repressió i censura que va protegir els excessos del règim i els seus protagonistes. Anys durant els quals hem suportat una imatge vexatòria "del terror roig que cremava esglésies i assassinava persones d'ordre", obviant evidentment que el veritable terror el van establir ells amb les desenes de milers de persones desaparegudes o víctimes d'execucions extrajudicials.

No només mataven, també impedien que els familiars poguéssim plorar públicament als nostres morts o desapareguts. Quants no sofririen en els anys quaranta i cinquanta insults, fam, problemes al treball, a l'escola, per trobar habitatge, total per ser família de rojos. Un procés iniciat amb una violenta guerra civil en què entre 500.000 (els més conservadors) i 1.000.000 d'éssers humans van perdre la vida en només tres anys.

No obstant això, les actuacions més violentes encara estaven per arribar. S'il·legalitzarien els sindicats i els partits polítics, es prohibiria l'exercici de la vaga. La Renda Nacional disminuiria un 25%. 30.000 persones moririen d'inanició entre 1940 i 1946. S'implantaria el racionament fins a començaments dels 50, conseqüentment, apareixeria l'estraperlo i noves fortunes creixerien a la seva ombra.

L'anarcosindicat li podria posar una querella per injúries després d'intentar un procés de mediació al qual no es va presentar

Pepe Álvarez no retira les seves mentides contra CGT

Merche Sánchez i Antonio Aranda

José Maria Álvarez, secretari general de la UGT de Catalunya no es va presentar a la mediació judicial sol·licitada per la CGT perquè rectifiqués les seves injúries, abocades després de la signatura de l'ERO de Seat per part d'UGT i CCOO, contra la secretària general de la CGT de Catalunya i treballadora de Seat, Merche Sánchez, i contra tota la CGT.

El divendres 8 de setembre del 2006, el Jutjat de Primera Instància número 6 havia convocat José Maria Álvarez, secretari general de la UGT de Catalunya a un acte de conciliació sol·licitat per la secretària general de la CGT de Catalunya perquè rectifiqués les declaracions que va realitzar després de la signatura de l'ERO de Seat amb què es van acomiadar 660 treballadors. Álvarez va dir, en directe a TV3 el 20 de febrer del 2006 en el programa "La nit al dia" literalment que "..la senyora secretària general de la CGT hauria d'explicar per què ella no és a l'Expedient, perquè això significa que hi ha una persona que l'ha substituït i ella no té cap motiu ni cap raó legal per no estar a l'expedient, i si l'han tret ella sabrà per què, i segurament la Conselleria de Treball sabrà per què no està a l'Expedient".

A aquestes paraules de José Maria Álvarez i en el mateix programa va respondre el conseller Josep Maria Rañé aclarint que "Nosaltres vam fer gestions i vam considerar que si té un càrrec d'àmbit superior a la província, segons la LOLS, no hauria de ser-hi, i que va ser una equivocació i vam parlar amb l'empresa, i ens va fer cas. En aplicació de la LOLS està acollida a unes garanties sindicals que no té la resta de la plantilla..." . Posteriorment i durant la clausura de l'XI Congrés Ordinari de la Federació del Metall, Construccions i Afins (MCA) d'UGT, José María Álvarez va repetir les paraules pronunciades a TV3 i va ampliar les seves acusacions a l'organització anarcosindicalista dient que "CGT és un sindicat d'aprenents de mafiosos i pocavergonyes", acusant també CGT de ser "un sindicat manipulador de la llista de acomiadats per excloure a la secretària general, que era una de les acomiadades, i va deixar buit un lloc que va haver de ser ocupat de nou per un altre treballador". Aquestes declaracions van ser publicades en diversos mitjans de comunicació, entre ells "El Punt Digital" del 4 de març i "El Far" del 10 de març. En el mateix acte també va dir "que la Secció Sindical d'UGT de Seat tenia més afiliats que tota la CGT de Catalunya" i que "el 35 % de la llista són acomiadats de la UGT, per tant la majoria són de la UGT".

Des de la CGT de Catalunya es creu que José Maria Álvarez va intentar crear una cortina de fum per tapar la postura del seu sindicat, amb la signatura de l'ERO, quan dies abans mantenien que no hi havia motius per a aquest.

Davant de totes aquestes calúmnies i injúries que va abocar i havent deixat passar bastants mesos per veure si rectificava de manera voluntària, la CGT intentava, amb l'acte de conciliació i abans de presentar una querella, resoldre aquest tema de manera amistosa, però la no presentació de José María Álvarez s'entén com un acte de prepotència i es va decidir donar a Álvarez el termini de 10 dies perquè rectifiqués totes i cadascuna de les declaracions incertes que va realitzar i en els mateixos àmbits que les va dir, sinó l'organització anarcosindicalista es veuria abocada a obrir un procés judicial, a pesar que no en tenia cap ganes, ja que no s'és partidari de judicialitzar els temes sindicals, però tampoc es permetrà que es falti a la veritat.

Si algú va fer gestions en el seu moment en tot el que va considerar que vulneraven els drets fonamentals, va ser l'aleshores conseller de Treball Josep Maria Rañé.

Així, la Confederació General del Treball va decidir donar 10 dies a José Maria Álvarez per tal que reflexionés i rectifiqués, sinó CGT presentaria una querella; entenent que rectificar sempre seria millor que fer el ridícul en els tribunals per falta d'arguments.

Els i les acomiadades de Seat es disposen a fer vaga de fam

Assemblea d'Acomiadats i Acomiadades de Seat

Davant l'anunci fer per Seat de començar a cridar a partir de setembre alguns dels empleats acomiadats amb l'ERO que van triar l'opció de reingrés preferent, mesura que segons l'empresa beneficiarà, gradualment, els més de 400 treballadors que van acollir-se a aquesta possibilitat (cobrar la indemnització més baixa de 20 dies per any treballat amb el compromís de tenir preferència en la reincorporació mantenint la mateixa categoria però sense el plus d'antiguitat), l'Assemblea d'Acomiadats/es de Seat ha afirmat que això és contradictori amb l'actitud de Seat de recórrer davant les sentències favorables als acomiadats que s'estan produint, i volen remarcar que:

1.- La mobilització dels acomiadats/des, el suport de la plantilla i de les gents solidàries ha obligat la Direcció de l'empresa a realitzar un gest i avançar el reingrés d'una petita part dels acomiadats i les acomiadades.

2.- S'ha verificat el que alguns van denunciar durant el tràmit de l'expedient: Els veritables objectius de la multinacional eren "una neteja sindical" i atemorir la plantilla per imposar les seves mesures antiobreres. Un problema conjuntural, en gran mesura provocat per l'empresa, podia i havia d'haver estat resolt amb un altre tipus de mesures, mai amb acomiadaments forçosos.

3.- La decisió de l'empresa d'anticipar el reingrés parcial d'unes desenes de companys, sense establir un criteri de selecció objectiu, social i transparent, així com l'absència d'un calendari i d'una data límit, dintre d'aquest any 2006, per al reingrés de la totalitat dels acomiadats i acomiadades que desitgen tornar a Seat, confirma que ens trobem davant la típica maniobra empresarial per dividir els acomiadats i acomiadades i desmobilitzar la solidaritat de la plantilla de Seat i de la ciutadania.

4.- Per a qui hagi seguit de prop l'evolució del conflicte, es fa evident que Seat busca rentar la cara als dirigents sindicals que van signar els acomiadaments abans de les pròximes eleccions sindicals a principis del 2007, doncs els necessita per a nous acords antiobrers en el futur. En aquesta operació, els dirigents sindicals d'UGT i CCOO de Seat hi participen plenament.

Els acomiadats i les acomiadades de Seat solament confien en la lluita i en la solidaritat per aconseguir la readmissió de tots. Per això han acordat realitzar la primera vaga de fam durant els dies 20, 21 i 22 d'octubre. Esperen no haver de portar-la a terme, perquè abans s'hagi arribat a un acord que garanteixi la readmissió de tots i totes en condicions dignes i un calendari de reingressos amb criteris objectius, on l'últim acomiadat o acomiadada de Seat estigui de nou en el treball abans de finalitzar 2006.

En aquest sentit, es torna a proposar públicament a la representació unitària dels treballadors una reunió amb una delegació de l'Assemblea d'acomiadats i acomiadades per tractar de gestionar i arribar a una solució satisfactòria. Però si aquestes condicions no es compleixen, seguirem endavant amb el calendari de vagues de fam fins a aconseguir la readmissió de tots i totes.

Les plantilles no es renoven i la precarietat avança

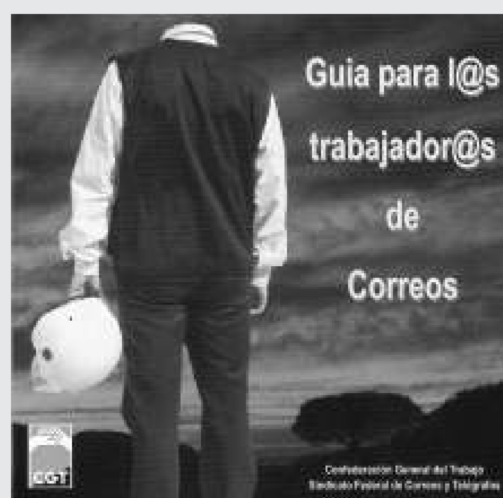
Nefasta gestió del servei que ofereix Correos

La Secció Sindical de CGT a Correos de la demarcació de Barcelona va denunciar a mitjans de juliol greus deficiències en el servei de repartiment a la comarca del Vallès Occidental, especialment a Sabadell i a Sant Cugat, així com a l'Hospitalet de Llobregat, amb l'acumulació de desenes de milers d'enviaments per repartir, una situació és una constant que es repeteix cíclicament i demostra la incapacitat dels directius de Correos per solucionar problemes abans que s'arribi a una deterioració important de la situació, i que les solucions que s'apliquen serveixen solament momentàniament.

S'està amb una insuficiència de plantilles crònica i estructural, que ve donada pel costum de Correos de trigar anys a actualitzar els treballadors i les treballadores necessàries per a les poblacions o els polígons que estan en creixement, agreujant-se la situació en no estar les plantilles mai completes al 100%. A més, el personal que es contracta per cobrir les vacances o els dèficits estructurals no té prou experiència, ni en la classificació de la correspondència, ni en el repartiment d'aquesta. Aquesta falta d'experiència es deu al sistema de contractació que té Correos, que es basa en llistes rotatives per població, però que no garanteix ni estabilitat ni una continuïtat llarga en el treball ja que cada vegada que a un carter li finalitza el contracte passa al final de la cua en la llista. També ens trobem amb una gran quantitat de persones que renuncien al contracte de treball ja que se'ls exigeix treballar amb molta pressió i en situació límit i sense haver-los donat cap formació prèvia.

La CGT realitza seguiments per comprovar la qualitat del servei de Correos en diferents localitats, ja que li preocupa molt la mala imatge que es dóna d'aquest, ja que a més de treballadors i treballadores d'aquesta empresa, també en són usuaris i per tant perjudicats. La CGT considera que Correos incompleix l'article de la Llei de Serveis Postals que obliga els operadors a fer un lliurament en l'adreça postal de cada persona física o jurídica tots els dies laborables.

Innombrables són les queixes realitzades des de CGT davant la Direcció de Correos i el Ministeri de Foment, tant per escrit com verbalment, exigint que les plantilles han d' incrementar-se en igual proporció al creixement de les poblacions, innombrables són les protestes que realitzen els treballadors i treballadores de Correos, vagues, manifestacions, denúncies públiques, ja que es carrega sobre la plantilla la responsabilitat de donar un bon servei públic quan és l'empresa la que triga a actuar perquè no es produeixi cap deteriorament d'aquest.

La CGT edita una Guia per als treballadors i les treballadores de Correos en CD

El Sindicat Federal de Correos i Telégrafos de la CGT ha editat una Guia per a treballadors i treballadores de Correos, una guia en suport CD, de la qual s'han fet 30.000 exemplars perdistribuir entre la plantilla.

El CD inclou informació sobre: l'empresa Correos; les lleis de Correos i diverses directives postals; el Conveni Col·lectiu, l'Estatut dels Funcionaris, l'Acord General i altres normatives laborals; normativa diversa sobre salut laboral; material formatiu; la CGT i el seu sindicalisme; i el Sindicat Federal de Correos de la CGT.

Més informació a www.cgt.es/correos

OPINIÓ: Correos: sobre qualitat i privatització

Sindicat Federal de Correos i Telègrafs de CGT

La mala qualitat habitual del servei que presta Correus es va veure incrementada durant l'estiu passat pel caos de la contractació. El correu s'acumulava en les carteries i semblava que a ningú li importava ja que la Direcció de Correos es defensava dient que eren fets puntuals. Però no és així. La mala qualitat és una cosa habitual, no solament de l'estiu, a pesar dels estudis interns de Correos que no coincideixen ni de bon tros amb els estudis realitzats per empreses externes. Així, la consultora Deloitte va presentar un informe al 2004 per encàrrec del Ministeri de Foment en el qual situava Correos en els últims llocs de la Unió Europea quant a termini mitjà de lliurament, xarxa de recollida, xarxa de lliurament, treballadors per habitant i per quilòmetre quardat. Un altre informe fet públic al juliol de 2006 elaborat per l'empresa PricewaterhouseCoopers per encàrrec de la Comissió Europea tornava a posar Correos en l'últim lloc quant a qualitat del servei; ni tan sols la incorporació dels països de l'Est ha evitat que Correos ocupi aquest últim lloc.

CGT no accepta les mesures que proposen aquestes empreses amb la finalitat de garantir el manteniment del Servei Postal Universal: reducció de la xarxa d'oficines, reducció de plantilla, reducció del mateix Servei Postal Universal i augment de preus. Aquestes mesures perjudicaran encara més la qualitat del servei, en canvi, sí que estem d'acord que siguin els estats els que subvencionin serveis que mai poden ser rendibles econòmicament parlant.

La Direcció de Correos, davant l'estudi de PricewaterhouseCoopers i la pròxima presa de postura de la Unió Europea sobre la liberalització total dels serveis postals, s'ha posat nerviosa i ha constituït un grup de pressió amb les empreses de correus de Bèlgica, França, Grècia, Itàlia, Hongria, Luxemburg i Polònia. Demanen prudència a la Unió Europea a l'hora de redactar la tercera directiva postal i que es determinin unes mesures veritablement eficients per al finançament del Servei Postal Universal.

Potser la tan lloada per CCOO Llei Postal no va resultar tan bona establint uns serveis reservats per sota del que dictava la Directiva Europea i sense compensar la major liberalització del mercat espanyol. Mentrestant altres sindicats es dediquen a tirar sal a la nafra. CSIF, en les seves jornades de juny de 2006, va aprovar donar suport una possible venda d'accions al capital privat "que asseguri la viabilitat global de Correos". Els acords sindicals que s'han anat signant en els últims anys han anat creant les condicions que facilitaran la privatització definitiva, buidant de contingut la condició de funcionari del personal destinat a Correos, equiparació d'aquest personal amb el laboral (a la baixa, per descomptat) i retallades de drets per a tots.

Els serveis públics són patrimoni de tots, no podem permetre que ens els robin per a profit d'uns quants. Entenem que sempre ha de prevaler la rendibilitat social, la qualitat del servei, per sobre de la recerca dels beneficis econòmics. Aquests no han de ser motiu de satisfacció ja que sabem que són resultat de la mala qualitat del servei i de la retallada de drets dels treballadors i les treballadores.

OPINIÓ

Carnet per punts, també per als empresaris?

V. C.

Ara el Govern espanyol ha posat un carnet per punts per intentar reduir l'accidentalitat a les carreteres i que pot arribar a treure el permís de conduir a partir d'una escala de retirada de punts (del total de dotze que es tenen de partida).

Volen ser molt durs amb aquells que incomplixen les normes de seguretat vial, perquè l'educació, la prevenció i la crida a comportar-se bé són necessàries, però hi ha gent (un sector de la societat) que no respon a eixos estímuls.

Com a anarquistes i llibertaris podem estar d'acord o no amb aquesta filosofia repressiva, però és la que s'aplica. A l'igual que no estem d'acord amb la filosofia del sistema però negociem convenis o demanem inspeccions de treball que són eines de penalització.

Per això, jo propose un carnet per punts per a empresaris perquè està vist que les campanyes de conscienciació perquè s'apliquen plans de prevenció o perquè s'aplique la llei i els convenis en condicions laborals no funcionen. O almenys no funcionen gaire. Apel·lar a la bona voluntat de l'empresari per complir les lleis és deixar en mans de l'arbitrarietat d'un individu en situació de domini el compliment dels drets laborals.

Cal fixar eines de control i penalització perquè es veu que si no es així no apliquen els drets dels treballadors contemplats a la llei. Començaríem amb 12 punts per a l'empresari que acaba de muntar una companyia. I se li traurien punts cada vegada que incompliren la normativa laboral. Una categoria laboral per sota del que correspon? Dos punts menys. Un acomiadament improcedent o una quitança per sota del correspon? Dos punts menys. Un cas de mobbing o assetjament sexual ? Sis punts menys. No pagar les hores extres? Tres punts menys. Fer passar per autònoms el que és realment una relació laboral? Quatre punts menys. Pagar per davall de conveni? Sis punts. Explotar a sense papers? Dotze punts. I qui ho perd, ho perd tot, la seua empresa i el permís per tornar a ser empresari.

Hi ha empresaris que necessiten conscienciació o ajudes i facilitats, perquè no reconèixer-ho. Però son la minoria. El problema de l'empresari espanyol no és que li manquen recursos o ajudes o facilitats és que està acostumat a fer diners d'escaquejar-se de les seues obligacions laborals i socials.

Repsol: un altre model sindical és possible

Secció Sindical CGT Repsol Tarragona

Diversos sindicats de les empreses del Grup Repsol (Tarragona, Petronor Bilbao, la Corunya) han denunciat en els darrers mesos la pràctica sindical existent a Repsol per part de CCOO i UGT, coincidint amb la negociació del IV Acord Marc que es va signar el mes de juny. Aquesta negociació, com altres anteriors, es va portar a terme únicament entre l'empresa i el tàndem CCOO-UGT, deixant fora de la negociació prop del 50% dels delegats que representen diversos sindicats. De nou, es va negociar i aprovar un Acord Marc sense cap tipus de consulta a la plantilla i marginant una part de la representació sindical.

Per denunciar que Repsol els exclou de la negociació col·lectiva, els sindicats CGT, ELA, CIG i TU es van reunir a Bilbao el passat mes de juliol, una reunió de la qual en va sortir un comunicat conjunt denunciant que als treballadors i treballadores de Repsol se'ls nega la possibilitat d'incidir en els continguts de les negociacions i no se'ls consulta per a l'elaboració de les plataformes, arribant al punt que els sindicats majoritaris signen inclús al marge de les opinions dels seus propis afiliats. A més, l'acció sindical que practiquen Comissions Obreres i la Unió General de Treballadors no contempla en cap moment ni la confrontació ni la mobilització, és un simple sindicalisme d'acompanyament.

Aquesta pràctica sindical portada a terme a Repsol és tan perversa que impedeix que cap centre de treball del grup Repsol pugui millorar allò que s'acorda a Madrid entre l'empresa i CCOO-UGT, ja que l'oposició que aquests dos sindicats exerceixen en els diferents centres de treball per tal que no es millori allò per ells pactat fa pràcticament impossible que en les empreses, de forma aïllada, es millorin els acords signats.

CCOO i UGT semblen més interessats que la mateixa empresa que ningú surti del camí marcat, és evident que les importants concessions que reben per part de l'empresa (quotes de contractació, dietes, viatges, ascensos,...) els condicionen totalment. Amb aquesta política Repsol aconsegueix augmentar els beneficis mantenint uns salaris, horaris i beneficis socials raquítics, i els sindicats majoritaris debiliten el moviment sindical per aconseguir favors i influir en la contractació per tal de poder tenir majories en els comitès que els possibilitin continuar afavorint les polítiques empresarials.

Per canviar les coses i guanyar el futur és necessari un altre sindicalisme a Repsol, un sindicalisme que es basi en:

- desenvolupar un model sindical oposat radicalment al de CCOO-UGT i exigir a Repsol que respecti la representació sindical existent i negociï amb tots els sindicats;
- practicar una acció sindical en què tots els sindicats puguin participar, on les decisions es prenguin en les assemblees de treballadors i treballadores;
- un model sindical basat en la solidaritat, la participació, l'honestedat, on la mobilització-negociació sigui l'eix dels processos negociadors.

Cal canviar el model sindical a Repsol. Estem davant una oportunitat històrica en què el canvi generacional s'està produint a totes les empreses i els i les treballadores joves haurien de convertir-se en protagonistes del seu destí. Els buròcrates que avui encara controlen el model sindical dels majoritaris ja no saben quasi el que és estar al lloc de treball i ignoren o no volen conèixer les condicions de treball existents i els desequilibris salarials que s'han generat amb els sistemes de retribució que han anat aprovant al llarg dels anys, amb unes divisions ben reals entre joves i vells, entre els que porten molt o poc temps a l'empresa, on ser jove implica una clara discriminació.

Per capgirar aquesta situació, la CGT, CIG, ELA i TU es van comprometre a treballar conjuntament i establir contactes permanentment per desenvolupar una altre model diferent d'acció sindical que acabi amb la situació existent i ajudi a arrencar a Repsol una part dels seus beneficis i que es repparteixin de forma més equitativa.

Aprovar la reducció del servei públic de RTVE no és un fet del qual se'n pugui felicitar ningú

Secció Sindical CGT RTVE

En el referèndum realitzat el 7 de setembre, una important majoria dels treballadors i les treballadores de RTVE van aprovar l'acord signat per UGT-CCOO-APLI-USO amb la SEPI i la Direcció de RTVE. A causa de l'acord signat, la futura plantilla de la Corporació RTVE passarà a tenir 5.900 treballadors fixos i 500 de contractats, enlloc dels 8.242 fixos i 1.124 de contractats actuals.

A grans trets, l'acord contempla la destrucció de 3.000 llocs de treball, manté el baix nivell de producció pròpia actual, aliena activitats i crea pitjors relacions laborals i salarials, també permet la conversió en fixos d'uns centenars de treballadors contractats i genera una convocatòria d'uns pocs centenars de noves ocupacions. Així mateix, el pla sentencia que hi ha 4.150 treballadors que sobren, quantitat que coincideix amb tots aquells de més de 52 anys complerts fins al 31 de desembre del 2008; el consegüent acomiadament col·lectiu es realitzarà mitjançant un expedient de regulació d'ocupació "tou".

CGT va defensar el 'no'

Per a la CGT, únic sindicat que va defensar el "no" en el referèndum, l'acord no contribueix a rellançar la radiotelevisió pública.

És dolent perquè només contribueix al seu desmantellament, perquè l'acord implica que la pròxima plantilla tindrà 3.000 ocupacions menys amb la mateixa producció pròpia que té ara, que és baixíssima.

Amb 3.000 ocupacions menys i la mateixa producció que hi ha ara, l'activitat es redueix moltíssim, amb la qual cosa es ressentirà el servei públic de la nova corporació. S'externalitzarà part de l'activitat i hi haurà un Conveni Col·lectiu per als treballadors i les treballadores en el qual es retrocedeix en drets que tenen des de fa bastant temps, el que suposarà pitjors condicions salarials i laborals.

L'acord no només venia precedit de la signatura dels representants sindicals, a més van amenaçar a la plantilla amb que si no es ratificava el text rubricat pels sindicats l'expedient es portaria a terme en condicions més "complicades" per als treballadors. Així mateix les expectatives de diversos col·lectius laborals de RTVE han estat influenciades per una campanya del "sí" o el caos, que posteriorment ha tingut un important reflex en el resultat final del referèndum.

No és per a sentir-se orgullosos haver de dir a la societat que els treballadors i les treballadores del servei públic de la radiotelevisió estatal han donat el vistiplau a la seva reducció i que aproven una important retallada d'ocupació. Lamentem que s'hagi perdut una de les últimes oportunitats per millorar l'acord en aquells aspectes que fan relació a: més producció pròpia i activitat de la nova Corporació RTVE, més ocupació fixa i de qualitat, un Conveni Col·lectiu sense pèrdua de drets i prejubilacions voluntàries de debò i amb reposició d'ocupació.

Amb un cens de 9.805 treballadors i treballadores i una participació de 6.453 (68,6%), 4.937 treballadors i treballadores (76,5%) van dir "sí" a la destrucció d'un model públic de comunicació, 1.009 van dir "no" (15,6%) i 507 (7,9%) van votar-hi en blanc. Només xantatge i por, o els treballadors i treballadores assumeixen convençuts la lògica utilitària del benefici privat?

Roben documentació i material als locals sindicals de SAS

Secció sindical CGT SAS i Antonio Aranda

El 12 de setembre, quan diversos membres del Comitè d'Empresa i de les Seccions Sindicals de CGT, CCOO i UGT a l'empresa SAS (empresa proveïdora de Seat situada a la localitat d'Abrera) es van incorporar al treball després del pont de l'11 de setembre, es van trobar amb els locals sindicals completament oberts i buits, amb els panys de les portes de cada una d'ells rebentats. Dins dels locals, a més del material típic i tòpic d'oficina (taula, cadires, armaris, ordinador, impressora…) també va ser robada documentació de les seccions sindicals, del Comitè d'Empresa i de treballadors de SAS, a més d'aquella documentació pertanyent a cada un dels sindicats representats a l'empresa.

Curiosament, el Comitè d'Empresa i la direcció de SAS tenien obert un període de negociació, via Inspecció de Treball, relatiu al trasllat de l'actual ubicació dels locals sindicals a un nou punt de la nau en què actualment se centralitza la producció.

L'autoritat laboral havia alçat acta de requeriment a la direcció de SAS paralitzant qualsevol possible trasllat fins que les parts arribaren a un acord. Mentrestant, els locals s'havien de mantenir on estaven, ja que la aquesta nau roman desocupada.

A Transports Municipals de Barcelona,

S'acaba l'estiu calorós, arriba la tardor calenta

Secció Sindical CGT Autobusos Barcelona

La Direcció de Transports Metropolitans de Barcelona, en combinació amb els seus sindicats, sol aprofitar els períodes de vacances per dur endavant els seus objectius en matèria laboral. Aquest estiu passat, no ha estat diferent quant a estratègia empresarial però sí ho ha estat quant a la resposta que s'han trobat per part dels treballadors i les treballadores.

L'acord

Al juliol, es feia públic l'acord trident sindical (SIT, UGT i CCOO) amb l'empresa, conseqüència de l'últim Conveni acordat entre ells, pel qual als comandaments, a canvi d'una nova venda de drets, els donaven uns nous plusos econòmics. Lluny d'aconseguir el seu objectiu, aquest acord -que serà dut als Tribunals- ha creat més desigualtat salarial, augment de la discriminació entre col·lectius i molt malestar, fins i tot entre els mateixos comandaments, que estaven esperant amb ganes que se celebrés l'assemblea que se'ls va anunciar per donar allí la seva opinió.

També al juliol, l'empresa comunicava les primeres sancions per agafar dies de permisos no retribuïts, el que va provocar que, davant el passotisme del trident sindical (SIT, UGT, CCOO), s'hagués de convocar vaga per impedir que es duguessin a efecte. Un objectiu que es va aconseguir amb l'acord de desconvocatòria de vaga que va deixar pendents les sancions fins que es pronunciï la Comissió Paritària (trident-empresa). S'espera que des del trident no s'atreveixin a autoritzar l'execució de les sancions imposades per la Direcció de Transports Municipals de Barcelona (TMB), de tota manera tot és possible pel que caldrà estar pendents de la seva decisió.

Aquest estiu, també se'ns va informar que havien acomiadat José Cerón. Després vam saber que el veritable motiu de l'acomiadament havia estat que Cerón havia publicat una carta crítica amb les maneres de fer de la Direcció de la nostra empresa. CGT va dur el tema al Comitè d'Empresa i aquest va acordar que en cas que l'acomiadament fos declarat improcedent i l'empresa no readmetés el company es cridaria a la mobilització de tota la plantilla. El judici estava previst pel 14 de setembre.

Per altra banda, han continuat les agressions als conductors, aquest estiu hem estat atacats amb seients de bicicletes, barres, crosses, esprais... Malgrat la deixadesa d'alguns delegats dels sindicats que sustenten l'inoperant president del Comitè, tots els atacs han tingut resposta; el nostre objectiu ha estat i és que ningú es quedi desemparat davant una agressió.

Tots aquests temes i molts més: convocatòries "arreglades" per ocupar places de nova creació, contractes il·legals amb descans en laborable, falta de normativa per entrar a treballar a TMB, incompliment de la normativa d'escollida en el Bus Turístic, privatització dissimulada a favor de Sarbus i del nou tramvia, etc. estan sent combatuts des de la CGT amb l'únic objectiu de millorar les condicions laborals dels treballadors i les treballadores, assegurant alhora el futur públic de la nostra empresa. De la Direcció de TMB depèn que tinguem o no una tardor calenta.

Vaga al diari 'La Vanguardia' contra el procés de trencament de l'empresa i la possibilitat d'externalitzar la rotativa

Col□lectiu Catalunya i Secció Sindical CGT La Vanguardia

Davant el procés de trencament de l'empresa que ha impulsat la direcció del periòdic "La Vanguardia", el Comitè d'Empresa va convocar una vaga de 13 dies a partir del 7 de setembre (els dies 7, 8, 9, 11, 14, 15, 16, 21, 22, 23, 28, 29 i 30 de setembre) contra les intencions de l'empresa d'externalitzar la rotativa del diari i de subrogar el personal del taller d'impressió en una nova societat. Aquestes són les valoracions que van portar a les seccions sindicals de CGT, USOC, SPC i la Comissió d'afectats La Vanguardia a donar suport a la vaga:

- L'objectiu de subrogar el personal dedicat a les tasques d'impressió no respon a pèrdues objectives, sinó a la voluntat de dividir els treballadors i posteriorment reduir els costos laborals. Així ho demostra el projecte que l'empresa va fer públic l'11 de juliol, que escindeix l'activitat d'impressió de la redacció, acaba amb el conveni actual de "La Vanguardia" i no amaga en cap moment que la nova empresa ha de reduir els costos laborals per obtenir majors beneficis i poder aplicar un expedient de regulació, que actualment com a "La Vanguardia" no pot fer.

-Considerar que "La Vanguardia" pot liderar qualsevol projecte periodístic, mantenint la unitat de l'empresa i la viabilitat del projecte. És imprescindible, però, que tots els treballadors i treballadores quedin regits pel mateix conveni i que en cap cas es produeixi cap empitjorament de les seves condicions laborals, ja sigui des del punt de vista salarial, de temps de treball, torns i serveis que ofereix actualment l'empresa.

Per les raons esmentades, des de CGT es va expressar el suport a la convocatòria de vaga, assumint com a pròpies les reivindicacions expressades pel Comitè de Vaga i apel·lant a la solidaritat amb els treballadors i treballadores en vaga de "La Vanguardia".

Els efectes de la vaga es van notar en el periòdic, tot i el silenci de l'empresa de cara als lectors, sortint amb menys pàgines i amb l'absència de diverses seccions, anuncis, columnes d'opinió,... i reduint la tirada imprimint el diari en rotatives alienes. Per altra banda, des del Comitè de Vaga es va denunciar que durant els actes institucionals de celebració de l'11 de setembre els Mossos d'Esquadra van impedir l'entrada al Parc de la Ciutadella de Barcelona a un grup de treballadors de "La Vanguardia" que, amb pancartes i samarretes reivindicatives, intentava entrar pacíficament en aquest recinte. Per aquest motiu, van presentar una denúncia davant el jutjat de guàrdia contra els agents dels Mossos que no els van deixar passar.

Coincidint amb aquesta nova vaga, el jutjat 14 de Barcelona va fer pública una sentència en què es condemnava l'empresa editora de "La Vanguardia" a indemnitzar amb cent euros cadascun dels 120 treballadors que amb el suport de la Confederació General del Treball van demandar el rotatiu per vulneració del dret fonamental de vaga.

Els fets es remunten a la vaga convocada pel Comitè d'Empresa els dies 1 i 2 del passat mes de desembre, realitzada com la d'ara per rebutjar el projecte de subrogar el personal del taller d'impressió en una nova societat, vaga que els directius del diari van intentar carregar-se enviant l'edició a imprimir en rotatives externes a l'empresa.

Ara, davant d'aquesta nova vaga, el diari torna a reincidir en els comportaments que ara han estat condemnats per la resolució judicial que reconeix la preeminència del dret de vaga. Però els treballadors no s'arruguen.

Treball dicta resolució favorable a l'ERO d'Iscomar

CGT Balears

Sense haver comunicat a CGT (únic sindicat present en l'empresa) prèviament cap situació problemàtica, ni de bon tros explorat alternatives no traumàtiques per als treballadors i les treballadores, la Direcció de l'empresa presentava un ERO a principis de juliol, que inicialment afectava17 persones (11 d'Iscomar i sis de Talleres Porto Pi SL, empresa del mateix grup, Contenemar), buscant l'empresa l'època d'estiu per a una menor resistència social als seus plans. Per això, la CGT inicia un procés de lluita contra aquesta agressió als treballadors i les treballadores.

Amb els mínims terminis legals, la Direcció General de Treball (del PP), basant-se en un informe favorable de l'inspector de treball (funcionari amb antecedents d'actuacions anteriors favorables a la mateixa empresa) desestima l'ERO a Talleres Porto Pi i dicta resolució favorable a l'ERO a Iscomar, amb data 31 d'agost, possibilitant l'acomiadament de 8 persones (amb la resta, l'empresa, en una altra de les seves actuacions presumptament il·legals, ha pactat baixes voluntàries durant el "període de consultes"). Cal recordar que la Direcció d'Iscomar manté estrets vincles amb el PP, a nivell de premis honorífics, renegociació d'un deute que el 31 de desembre de l'any passat ascendia a sis milions d'euros amb l'Autoritat Portuària, i altres etcèteres, sense oblidar detalls com que el cap de personal del Grup Iscomar a Palma, Francisco Rotger, és vocal del PP en l'entitat menor (Ajuntament) de Palmanyola, urbanització propera a la capital balear.

El 4 de setembre, van donar la carta d'acomiadament als 8 treballadors afectats per l'ERO d'Iscomar. Però la sorpresa va ser que, encara que la DGT va desestimar l'ERO de Talleres Porto Pi (on l'empresa pretenia acomiadar-ne sis, però va arribar a acord amb cinc afectats), li van lliurar carta d'acomiadament per causes organitzatives (amb indemnització de 20 dies) també al treballador que s'havia salvat de la crema. Es basen en el fet que com l'informe de l'inspector era favorable a l'ERO, ells l'apliquen, encara que contradigui el que va desestimar la DGT.

Totes les accions que CGT ha desenvolupat en contra de l'ERO han estat acordades per la plantilla en assemblea. Aquesta oposició continuarà, no descartant-se cap possibilitat, a més d'esgotar totes les vies de recurs possible. En definitiva, estem davant una nova agressió als drets dels treballadors i les treballadores.

OPINIÓ:

Nou curs, massa precipitació

Secció Sindical d'Ensenyament de la CGT de Ponent

Ha començat un nou curs i la Generalitat de Catalunya arrossega un problema organitzatiu que es manifesta en massa precipitació. Aquesta situació s'agreuja per l'aplicació d'un Pacte Nacional de l'Educació sense consens i elaborat amb una baixa participació efectiva de pares, mares, mestres i professors.

Massa precipitació en l'aplicació de mesures sensacionalistes i contràries als plantejaments pedagògics i laborals d'un gran nombre de mestres i professors, com l'avançament de l'inici de curs al dia 12 o l'ampliació horària no lectiva, la famosa "sisena hora", que no donen resposta a la tan menystinguda conciliació de la vida laboral i familiar, que no pot anar lligada a l'ampliació de l'horari escolar sinó a l'aplicació de mesures laborals i socials d'una major envergadura, com les reduccions de jornada per cura dels fills o les ajudes econòmiques a les famílies, de les que ni se'n parla ni se'n vol parlar. El que realment s'aconsegueix amb aquestes mesures, contràries als plantejaments generals del professorat i que repercuteixen molt negativament en l'organització i correcte funcionament de les escoles i instituts, en els que la coordinació de les noves plantilles es fa d'allò més difícil, és perdre un horari uniforme dels mestres que permetia trobar molts moments de coordinació i dedicació a les famílies, que a partir d'aquest curs seran difícilment retrobables.

En l'execució d'obres d'ampliació i reforma caldria fer plantejaments realistes, fixar millor els terminis de les obres i, si convé, com en el cas que es va manifestar a Cervera, endarrerir l'inici de les classes, però començar amb unes instal·lacions dignes i segures, evitant la convivència d'obres i alumnes. Potser s'agrairia l'antic inici de les classes el tradicional dia 15. Una precipitació que no es tradueix en la retirada dels nefastos barracons, sempre provisionals, que en alguns casos, com els que llueix el Camp Escolar de Lleida, porten funcionant 10 anys. Això no és provisionalitat, és negligència.

Massa precipitació en la gestió del personal, que porta a repetir any rere any el mal tràngol, i el lamentable espectacle, dels nomenaments d'agost, anunciant amb només un dia d'antelació la destinació de milers de mestres que s'han d'incorporar el dia 1 de setembre al seu lloc de treball. És lògic que quedin per cobrir moltes vacants d'especial dificultat com les mitges jornades en zones de muntanya, els llocs itinerants o amb requisits d'algunes especialitats. A més a més, l'anomenat "preacord" amb els interins que porten més anys treballant no ha donat uns bons resultats i, després de les massives convocatòries d'oposicions, s'està constatant que molts d'aquests treballadors continuen amb la seva situació precària i d'eterna temporalitat, intolerable a qualsevol empresa, no valorant-los adequadament, en l'accés a la funció pública, la labor docent duta a terme durant anys i anys.

A tot això cal afegir la manca de criteri en els concerts educatius que ha portat a fer d'escoles amb ideari extremista catòlic, segregador de nens i nenes, a ser concertades, és a dir, pagades amb els diners de tothom, i permetent continuar amb la selecció de l'alumnat a través de quotes i pagaments irregulars. Mentre moltes escoles concertades tenen piscina coberta, moltes escoles públiques no disposen ni de biblioteca. A més, els equips directius van convertint-se en gestors d'un model d'empresa privada, enlloc de càrrecs electes en democràcia pel grup de professionals que representa el claustre de professors.

Aquesta precipitació excessiva repercuteix negativament en els autèntics protagonistes de l'Educació: els nens i les nenes. La Secció Sindical d'Educació de la CGT de Ponent demana esperit crític i responsabilitat a tots els implicats en l'Educació, a tothom, a tota la societat. L'Educació ha de començar a rebre un tractament molt més seriós per part dels polítics de torn, evitant fer promeses i propostes electoralistes que no responen a les necessitats reals de les escoles i els instituts catalans. Els mestres i professors hem d'implicar-nos de ple. Aquesta tardor hi haurà eleccions sindicals i tenim l'obligació moral de denunciar la manca de criteri de l'Administració, en decisions massa importants com per confiar-les a l'orientació política del govern de torn, i reivindicar els nostres drets com a treballadors des de la base, de forma assembleària i sense vinculació a partits polítics.

Preocupació a Renfe pel personal de manteniment de regionals

SFF-CGT

El Consell d'Administració de l'Operador públic ferroviari Renfe-Operadora, va adjudicar, a final de juliol, la fabricació i manteniment de 50 trens dièsel de canvi d'ample i 57 unitats elèctriques a l'empresa CAF per un import de 588,2 milions d'euros més el cost del manteniment, 368,4 milions d'euros per un període de 14 anys, sumant en total 956,6 milions d'euros. A CGT li preocupa especialment les repercussions negatives en l'ocupació dels tallers de Renfe que això provocarà.

En l'àrea de mitjana distància (abans regionals) el material, en la seva majoria automotors, el 80% dels trens tenen més de 20 anys i alguns arriben als 30 anys de servei. Però el que a CGT preocupa especialment és que amb els contractes de fabricació, on es dóna participació de fins al 20% en la fabricació i el 50% en el manteniment al personal de l'àrea de Fabricació i Manteniment Integria, es concedeixi el manteniment de tot aquest material per 14 anys al fabricant, el que tindrà repercussions molt negatives en l'ocupació dels tallers de Renfe, que ara es dediquen a reparar en la seva totalitat els vehicles que seran substituïts per aquests nous automotors, que ja de per si mateix, en ser nous, comportaran menys hores de manteniment i per tant menys mà d'obra.

Respecte a la fabricació, l'adjudicació recull la participació d'Integria Renfe en un percentatge màxim del 20%, en els tallers de Renfe, que donada la seva minvada plantilla es veurà en l'obligació de subcontractar una part important de la producció, tal com està succeint en altres tallers de Renfe que es troben realitzant fabricació de material AVE, com Màlaga (projecte Talgo, Bombardier) o Valladolid (projecte Siemems, CAF). La participació de l'àrea de fabricació i manteniment Integria en un 50% en el manteniment d'aquests nous vehicles, suposa una amenaça per als llocs de treball dels seus operaris dintre de l'operador públic ferroviari, ja que les fórmules que s'estan implantant comporten la creació de societats anònimes amb els fabricants amb capital compartit al 49 i 51 %, on es precaritza l'ocupació, que deixa d'estar vinculada al Conveni de les empreses i passa a dependre dels convenis del Sector del Metall, amb condicions molt per sota dels pactes amb aquestes empreses constructores o amb la mateixa Renfe.

Per això, el SFF-CGT veu com una amenaça per a l'ocupació de l'àrea de fabricació i manteniment Integria de Renfe, la cessió del 50% del manteniment sota fórmules com les societats anònimes, apostant perquè el manteniment es realitzi en les dependències de Renfe per personal dels seus tallers, allí on existeixen recursos humans per plantar cara a aquests manteniments de forma íntegra.

En l'àrea de material de mitjana distància autopropulsat dièsel i elèctric, els 107 nous vehicles substituiran les velles Unitats de Regionals, que són reparades en la seva totalitat per 500 treballadors de Renfe que veuen perillar part de les seves càrregues de treball.

En l'actualitat, l'àrea de fabricació i manteniment Integria de l'empresa Renfe-Operadora compta amb una plantilla de 3.922 operaris, dels quals està previst que es prejubilin 443 fins al 2009, data de finalització de l'actual Expedient de Regulació de l'Empresa. Des del SFF-CGT, es rebutja la política de Renfe basada a crear empreses mixtes per subcontractar l'activitat del manteniment i fomentar la precarietat en l'ocupació. Així ha ocorregut amb Nertus SA (Siemens-Renfe) i la que es troba en fase de negociació Actren SA (CAF-Renfe) en les quals l'operador públic ferroviari aporta el 49% del capital i suposen la creació d'empreses "de manteniment de baix cost" en què la rendibilitat prima per sobre de la seguretat, comportant uns nivells de qualitat i seguretat inferiors als donats pels tallers d'Integria-Renfe i que a més suposen el desmantellament de la seva àrea de manteniment i fabricació Integria, per substituir l'ocupació estable i amb drets per ocupació temporal sense drets.

La mateixa CAF es troba realitzant el manteniment de l'AVE S/120 amb treballadors i treballadores contractats per mitja d'una filial de l'empresa constructora CAF, denominada Sermanfer, amb l'objecte d'evitar aplicar-los el Conveni de l'empresa i poder aplicar-los el Conveni del Metall, amb unes condicions inferiors. Així mateix, els contractes dels 28 treballadors que operen en aquests vehicles AVE són temporals en la seva majoria.

Des del Sindicat Federal Ferroviari de la Confederació General del Treball, s'aposta per l'ingrés de mà d'obra especialitzada en l'àrea de manteniment i fabricació Integria de Renfe que possibiliti plantar cara a les càrregues de treball que comporten la incorporació de nou material ferroviari, atès que en 20 anys tan sols s'han incorporat 39 treballadors a aquesta activitat industrial, que es troba en ple procés de reconversió encaminada cap a la seva privatització progressiva, comptant en l'actualitat amb 3.922 operaris en tot l'Estat, amb una mitjana d'edat de 48 anys.

Tema del mes

'Menys havaneres i més rock'

Xavi Roijals

Com ja va sent costum, aquest estiu s'han celebrat la major part de les Festes Majors dels pobles i ciutats del Principat de Catalunya. En molts casos, paral·lelament a aquestes celebracions "oficials", s'han celebrat les anomenades festes "alternatives", amb tot d'activitats festives i reivindicatives, culturals, celebracions i polítiques. Molt sovint els actes d'aquestes festes tenen un nivell de participació envejable i comparable al de les festes majors "oficials". En algun cas fins i tot superior. Seria el cas de recordar el famós concert del grup Ojos de Brujo durant les Festes Alternatives de Gràcia de l'any 2004, que va ser un dels actes amb més participació de tota la Festa Major de Gràcia (que no és poca cosa).

Com a conseqüència de la proliferació i creixement d'aquestes festes, no es poden establir uns trets clarament diferenciadors respecte a les altres, a les oficials. Un seria la manca gairebé absoluta de subvencions per part d'institucions i organismes oficials, una altra característica seria com la seva programació recull sovint activitats amb un clar caràcter polític i reivindicatiu, o bé activitats festives marginades per les comissions de festes oficials. Un exemple curiós seria la pintada que hi havia fa anys a Montbau: "Menys havaneres i més rock", recollint cert descontent entre el jovent del barri per l'absència gairebé absoluta de rock a les festes majors ...mentre que d'havaneres sempre n'hi havia.

I és que les festes majors alternatives ja tenen un cert bagatge pel qual ja es podria parlar fins i tot de tradició, potser no tanta com la de les havaneres, però potser comparable a la de la celebració dels correfocs, popularitzats a partir dels anys setanta i sobretot als vuitanta. I si no, com podríem anomenar el cas de les Festes Alternatives del barri de Gràcia de Barcelona, amb disset edicions consecutives (o el cas de Sants, que "només" en porta dotze). Per tant, estem al davant d'un fenomen que s'ha mantingut al llarg del temps, i que s'ha anat estenent pel territori. No sempre sense incidents, i no sempre amb comprensió per part dels veïns i/o amb sintonia amb els organitzadors de les festes majors "oficials". Recordem els incidents que es van patir fa uns anys durant les festes majors del barri de Prosperitat de Barcelona, quan el regidor Santiburcio va desallotjar 'manu militari' les tradicionals celebracions alternatives organitzades per la Penya Los Pesaos"

Aquestes celebracions sovint no estan exemptes de polèmiques. Com seria el cas de les Festes Majors del barri de Gràcia de Barcelona d'aquest any, en què tothom ha dit la seva, entitats organitzadores, federació de carrers "oficial", administracions, ajuntament, forces de seguretat, etc. Tots prevenint contra la celebració d'aquestes festes i contra els "provables" incidents que finalment no han estat ni de lluny tan greus com els d'anys anteriors (recordem el cas d'en Roger, jove company assassinat per elements neonazis ara farà dos anys i recordat amb una manifestació d'homenatge aquest 15 d'agost passat). De fet, el districte ha fet els possibles per negar els permisos de celebració d'aquestes festes amb l'excusa de la prevenció dels incidents, negant espais, obligant a traslladar-se a entitats històriques com la Coordinadora Popular de Festes des de la plaça del Diamant cap a la plaça del Poble Romaní, etc. Per més inri, els incidents que hi ha hagut aquest any han estat ocasionats per joves "normals" en places i carrers que no tenien res a veure amb les festes majors alternatives (que han respectat escrupolosament els horaris de plegar, per exemple); i han tingut més relació amb el consum d'alcohol excessiu i amb el no respectar els horaris de plegar i netejar carrers i places que amb qualsevol motivació política de cap mena. Males llengües ironitzen sobre el grau de casualitat del comportament respectuós i tranquil de les forces de seguretat municipals aquest any a l'hora de tractar aquests problemes i el fet que a començaments de setembre el responsable d'aquestes forces fos ascendit per sorpresa a la màxima responsabilitat municipal...

El cas de les Festes Majors Alternatives de Sants ha estat un pèl diferent aquest any... Malgrat que s'havia aconseguit que el districte de Sant-Montjuïc acordés que per tal de prevenir incidents no hi hagués presència policial al recinte de les festes, els Mossos d'Esquadra van detenir dues persones membres de l'organització de les festes, acusant-les finalment de "resistència i desobediència als agents de l'autoritat, deslluïment de béns immobles privats i amenaces" (textualment del butlletí "Contra-Infos" número 428). Al seu torn, un dels detinguts denuncià lesions i contusions per les quals va ser atès a un hospital un cop alliberat, amb el seu corresponent 'parte' mèdic. Mentre que l'altre detingut presentà una denúncia per fals testimoni contra un dels mossos que el va detenir, al·legant que ell mai no va proferir cap amenaça contra els Mossos tal i com l'agent va fer constar a l'atestat. En aquests moments, la via judicial, malauradament tan habitual últimament contra els moviments socials, continua el seu curs, la causa judicial per fals testimoni i la denúncia dels mossos contra els organitzadors han estat acumulades i es dirimiran a la mateixa sentència; mentre que la denúncia per presumptes agressions contra els Mossos ha estat apartada i es veurà en un procediment judicial paral·lel.

Veurem com evolucionen en el futur aquestes festes majors "alternatives", que de moment sí és veritat que estan complementant els buits de les celebracions oficials.

> EL MOVIMENT

COMUNICAT DE LA CGT DE CATALUNYA DAVANT L'11 DE SETEMBRE DEL 2006

Aquest onze, estrenyem els llaços de les lluites

Confederació General del Treball (www.cgtcatalunya.cat)

Aquest onze de setembre són molts els llaços que ens estrenyen, llaços que tenen noms com acomiadament, deslocalització, precarietat, repressió, fronteres per a les persones i lliure circulació per al capital, persecució sindical, imperialisme, retallades dels pedaços que ens queden de llibertat com a individus i com a col·lectivitat, manca d'autogestió personal i col·lectiva... llaços que ens han barrat el pas i contra els que hem hagut de resistir, patir i lluitar.

A nivell laboral les lluites que hem tingut han estat molt dures però la dignitat de la nostra gent a Valeo, la Seat, Braun i a d'altres empreses que han sofert acomiadaments, expedients de regulació i repressió sindical ens omple d'orgull.

En l'àmbit social, la lluita de Laura Riera, de Pedro Álvarez, dels companys i companyes de la CGT que participen en la defensa dels drets de les persones immigrades, contra el desallotjament del CSO Can Vies, per la recuperació de la memòria històrica i en tantes d'altres lluites ens reafirmen en la utilitat de l'anarcosindicalisme com a eina de transformació social.

I de la mateixa manera, en l'àmbit nacional no hem dubtat a l'hora d'oposar resistències a l'imperialisme i l'estatisme a Xiapes, al Sàhara, a Catalunya i arreu on hi ha persones que lluiten no per a crear noves fronteres ni estats sinó per assolir el respecte a totes les cultures, pobles i identitats mitjançant l'autogestió col·lectiva i la solidaritat internacionalista.

Perquè nosaltres també som un llaç, i volem teixir-ne més, aquest onze fem una crida a teixir una xarxa de resistència amb totes aquelles organitzacions i persones que lluiten, des de cada un dels seus àmbits, per una transformació social real, un canvi de les estructures polítiques, econòmiques i socials que ens dugui a una societat justa i autogestionada, on la cultura pròpia sigui un dret i la diversitat un orgull.

Estrenyem els llaços de les lluites: autogestió, federalisme i suport mutu.

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgtatalunya.cat - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació als web de CGT: www.cgtcatalunya.cat www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 DE SETEMBRE

DIMECRES 16 D'AGOST

L'ASSEMBLEA DE FESTES ALTERNATIVES del barri de Gràcia de Barcelona -amb presència a les festes del barri des de fa 17 edicions-, convocà un cercavila per tal d'ocupar temporalment un espai per a la realització de les festes. 300 persones recorregueren el barri, amenitzats per la companyia Electro-tuna.(CI)

DIJOUS 17 D'AGOST

CONCENTRACIÓ A L'ESTÀTUA DELS DESPULLATS de la Rambla Nova de Tarragona, per Palestina i el Líban i contra la intervenció israeliana.

DIVENDRES 18 D'AGOST

ACCIÓ DELS TREBALLADORS EN VAGA DE MERCADONA, tancant-se en una gàbia de grans dimensions davant del supermercat de la cadena situat a l'avinguda de Roma de Barcelona. (CI)

DISSABTE 19 D'AGOST

ACTE CONTRA L'ESPECULACIÓ A TORREDEMBARRA. L'Assemblea de Joves del Baix Gaià ocupà de forma simbòlica una casa abandonada al passeig Marítim de Torredembarra.

"FESTES TRANQUIL·LES SENSE

POLICIA". Manifestació al vespre al barri de Gràcia, convocada per la Coordinadora Antirepressiva i l'Assemblea de Joves de Gràcia, que aplegaren unes 150 persones. (CI)

DIUMENGE 20 D'AGOST

FINALITZEN LES FESTES DE GRÀCIA i les diferents activitats alternatives realitzades a la plaça del Poble Romaní, al carrer de Sant Pere Màrtir, al carrer del Congost, al carrer de Ramón y Cajal i al solar buit ocupat per l'Assemblea de Festes Alternatives. Curiosament, malgrat les amenaces mediàtiques i polítiques, els incidents que han ocorregut a les festes no han estat en aquests espais ni a les activitats "alternatives". (CI)

DILLUNS 21 D'AGOST

S'INICIEN LES FESTES convocades per l'Assemblea de Festes Alternatives del barri de Sants de Barcelona a la plaça Osca, en la seva dotzena edició. (CI)

IDENTIFICACIONS CONTRA JOVES DE GIRONA I SALT mentre estaven tapant pintades feixistes. (CI)

DIJOUS 24 D'AGOST

ES CONSTITUEIX A VANDELLÒS UNA COORDINADORA contra la ubicació del Magatzem Temporal Centralitzat (MTC) de residus radioactius a les comarques del sud de Catalunya. Aquesta coordinadora està constituïda per diverses entitats ecologistes i ambientalistes de tot el Principat. (CI)

LES FESTES CONVOCADES PER L'ASSEMBLEA DE FESTES ALTERNATIVES del barri de Sants de Barcelona es traslladen a la plaça de Joan Peiró, amb un concert amb la presència de la companyia Elèctrica Dharma. Malgrat tot, es produeixen les detencions de dos nois, un dels quals, un cop posat en llibertat va anar a l'hospital per tal de curar-se lesions al braç i contusions al cap, quedant imputats tots dos nois pel delicte d'amenaces contra els Mossos d'Esquadra. (CI)

DIVENDRES 25 D'AGOST

CONCENTRACIÓ AL PORT DE TARRAGONA, convocada per la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau, contra la presència d'un vaixell militar de la marina de guerra italiana, en aquest cas un veler que les autoritats locals volen fer passar un vaixell d'esbarjo.

CONCENTRACIÓ A LA RAMBLA DE CANALETES DE BARCELONA per recordar les deportacions d'Atenco i la repressió a Chiapas i a Oaxaca (Mèxic).

DISSABTE 26 D'AGOST

ACCIÓ DE DIVULGACIÓ DELS PROBLEMES DE L'EMPORDÀ. Membres de Salvem l'Empordà es van despenjar del campanar de l'església de Sant Pere de Figueres amb un espectacular ràpel de 40 metres, desplegant una pancarta. L'objectiu de l'acció era per una banda informar als visitants de la comarca de l'existència de conflictes ambientals i territorials importants, i reivindicar la millora del Pla Director Territorial de l'Empordà. (CI)

DIUMENGE 28 D'AGOST

VANDELLÒS II TANCA DESPRÉS DE CINC AVARIES. La central nuclear romandrà tancada fins el 26 de setembre per realitzar-hi tasques de manteniment i inspeccionar els tubs dels generadors que van causar l'avaria. (CI)

DIMARTS 29 D'AGOST

DESALLOTJAMENT SORPRESA AL BARRI DE VALLCARCA de Barcelona d'un habitatge reocupat feia quatre mesos, a l'avinguda República Argentina. El col·lectiu okupa va convocar una concentració el mateix dimarts a l'estació de metro del barri. (CI)

VINT PERSONES ES CONCENTREN CONTRA LA REPRESSIÓ A MÈXIC davant del Consolat Mexicà a Barcelona, penjant pancartes a les reixes del recinte, entregant un escrit i tallant el trànsit del passeig de la Bonanova durant una estona. (CI)

DISSABTE 2 DE SETEMBRE

AGRESSIÓ NEONAZI A SABADELL. De matinada, és agredit greument un jove d'origen gambià per part de quinze neonazis durant les festes de Sabadell, havent de ser ingressat a l'Hospital Parc Taulí de la ciutat. (CI)

DIUMENGE 3 DE SETEMBRE

"Paraules per la Pau", concentració al port de Tarragona, com cada primer diumenge de mes, contra la presència de vaixells militars al port. En aquest cas, es realitzen una sèrie d'Accions Mínimes Brossianes, utilitzant la inspiració de l'obra del poeta Joan Brossa per criticar la política militarista de l'autoritat municipal i la guerra a l'Orient Pròxim.

DILLUNS 4 DE SETEMBRE

CONCENTRACIÓ A LES PORTES DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA durant la pressa de possessió del nou alcalde Jordi Hereu per denunciar els interrogants del 4F (una quarantena de persones denuncien l'empresonament des de fa 7 mesos de Rodrigo, Àlex i Juan). Els manifestants denuncien que la marxa sobtada de Joan Clos deixa oberts interrogants no resolts sobre què va passar realment al carrer de Sant Pere Més Baix de Barcelona la matinada del 4 de febrer. (CI)

ELS JOVES DETINGUTS EL PASSAT 24 D'AGOST a les Festes Alternatives de Sants presenten al seu torn denúncia contra els mossos d'esquadra per agressions i fals testimoni. (IU)

LA POLICIA NACIONAL EXPLICA L'AGRESSIÓ PATIDA PEL JOVE D'ORIGEN GAMBIÀ a Sabadell, sense confirmar que el mòbil de l'agressió fos racista. L'alcalde, Manuel Bustos, també ha negat el caràcter racista de l'agressió i parla de "festa de la convivència". (CI)

DIMARTS 5 DE SETEMBRE

UNS OBRERS ENTREN EN UNA CASA OCUPADA DEL BARRI DEL CLOT de Barcelona aprofitant l'absència de les persones que hi viuen, però surten en interessar-se uns veïns pel cas. El mateix dia, s'atura temporalment el desallotjament de La Rossenda, casa ocupada al barri de Sants de Barcelona, ocupant el carrer i moblant-lo com si fos un pis com a forma de protesta, realitzant tot d'activitats al carrer. (CI)

DIMECRES 6 DE SETEMBRE

JUDICI PEL "CAS BIRULÉS" A GIRONA, sis anys després dels fets. Durant la inauguració del curs universitari per part de la llavors ministra del PP Anna Birulés, es dificultà l'entrada de representants dels estudiants (que foren identificats) i es carregà contra els manifestants concentrats contra la visita de la ministra. Ara, els joves són acusats de delictes tals com "desordres públics" i "atemptats a l'autoritat". (CI)

ATURAT EL DESALLOTJAMENT DEL CENTRE SOCIAL OCUPAT LA IMPREMTA DE TERRASSA, amb una concentració que aplegà unes 70 persones. (CI)

DIVENDRES 8 DE SETEMBRE

COMENCEN LES ONZENES FESTES ALTERNATIVES DE VILADECANS. Durant tres dies, es desenvolupen diverses activitats al recinte firal de la ciutat, amb xerradres, concerts de rock, bingo antirepressiu i oregó alternatiu.

LA SECRETÀRIA GENERAL DE CGT CATALUNYA, MERCHE SÁNCHEZ, interposa una demanda judicial contra Pepe Álvarez (secretari general de la UGT catalana) per injúries contra la CGT i contra la mateixa Merche Sánchez. Es realitza una concentració urgent de suport a les portes del Jutjat de Primera Instància de Barcelona.

DESALLOTJADA AMB UN AMPLI DISPOSITIU DE POLICIA MUNICIPAL, Mossos d'Esquadra, bombers i treballadors de la neteja, l'acampada per la vivenda digna i contra el desallotjament de La Rossenda, casa ocupada del barri de Sants de Barcelona. (CI)

DISSABTE 9 DE SETEMBRE

NOU CENTRE SOCIAL OCUPAT A CORNELLÀ DE LLOBREGAT. Es tracta d'un edifici buit al carrer Verge de Montserrat de la ciutat. (CI)

DIUMENGE 10 DE SETEMBRE

"QUI ESTIMA LA TERRA NO LA DESTRUEIX". Manifestació contra el projecte d'urbanització Pla Parcial Muntanyans II des de la plaça Mossèn Boronat fins a la plaça de la Vila de Torredembarra. Convocada per diverses entitats tarragonines entre les quals la CGT, amb la participació d'unes cinc-centes persones. La manifestació és festiva però amb lemes contundents que es criden contra l'especulació i qui se n'enriqueix.

DURANT EL CAP DE SETMANA, L'ASSOCIACIÓ CIUTADANA SOS LLORET ha penjat diverses pancartes a la localitat contra un nou projecte urbanístic que amenaça una àrea natural propera. (CI)

DILLUNS 11 DE SETEMBRE

"CAP ESTAT ENS FARÀ LLIURES". BLOC NEGRE a la manifestació del vespre de la Diada a Barcelona. Al mateix temps, la CNT aplegà unes 150 persones a la seva manifestació contra el terrorisme patronal a la plaça Universitat de la ciutat. Al matí, esbroncades contra els polítics que fan ofrenes a l'estàtua de Rafael de Casanovas i a l'acte institucional del passeig dels Til·lers els Mossos d'Esquadra barren el pas a grups de treballadors i treballadores que s'hi dirigien per protestar per diversos conflictes laborls. (CI)

A REUS, la Xarxa del Camp convoca una manifestació pel dret a decidir i l'autodeterminació, suport de la CGT i presència d'estelades anarquistes.

A LLEIDA, es convoca un acte contra la conversió del Roser, on foren enterrats els defensors de la ciutat, en un parador nacional. Tensió per la presència policial.

DIMARTS 12 DE SETEMBRE

OBERTS I BUIDATS ELS LOCALS SINDICALS DE SAS ABRERA. Membres del Comitè d'Empresa de SAS a Abrera es van trobar amb els locals sindicals oberts i buits, desapareixent ordinadors, taules, cadires i diversa documentació sindical. Es dóna la circumstància que aquest estrany robatori es produeix enmig de les negociacions pel trasllat dels locals sindicals. (CI)

XERRADA SOBRE QUÈ ESTÀ PASSANT AMB EL DELTA DEL LLOBREGAT i altres agressions mediambientals a Catalunya, a l'Estand Sociocultural de les Festes de Bellvitge.

FINALMENT, DENEGUEN L'ÚLTIMA APEL·LACIÓ possible en el cas contra la policia del pont d'Aubonne, quedant per tant impunes els fets ocorreguts durant les protestes durant la cimera del G8 del 2003 a Evian. Recordem que dos joves veïns de Barcelona van patir el tall de la corda d'on estaven penjats tallant el trànsit per un pont durant les citades protestes, patint un dels joves una caiguda de 23 metres que lesions irreversibles a un peu i a la columna vertebral. Els policies queden absolts perquè, segons el jutge, es van posar nerviosos davant la transcendènia de l'acció pacífica i no sabien com actuar pelr que van decidir tallar la corda que subjectava els cossos dels activistes. (CI)

DIMECRES 13 DE SETEMBRE

PRESENTACIÓ DE DEMANDA PER DRETS FONAMENTALS PER PART DEL COMPANY MARTÍN FAZ al jutjat social número 15 de Barcelona. Recordem que aquest company ha patit una sanció de quatre mesos de suspensió de feina i salari.

ACABA LA FESTA MAJOR POPULAR DE CAPELLADES després d'un apretat programa de concerts i altres activitats a la zona de Barraques de la localitat.

DIJOUS 14 DE SETEMBRE

COMENÇA A BARCELONA LA PRIMERA EDICIÓ del "Festival de Vídeo Transmaricabollo".

DIVENDRES 15 DE SETEMBRE

PRIMERA EDICIÓ DE LES "BARRAQUES" DURANT LES FESTES DE TARRAGONA, amb la participació de CGT, Tarragona Patrimoni de la Pau, Endavant, el Casal Sageta de Foc, agrupaments escoltes, Endavant i Assemblea de Joves. Per segons cop, però per primeamb intenció de continuar, Tarragona té per la seva Festa Major un espai gestionat per col·lectius anticapitalistes amb un esperit reivindicatiu i amb la intenció d'autogestionar-se.

TESTIMONIS DIRECTES DE L'ÈPOCA PUBLIQUEN UN MANIFEST denunciant la pel·lícula "sobre" Salvador Puig Antich, "Salvador"; presentant-lo durant una preestrena de la pel·lícula celebrada a Ullà. Els actes i els articles posicionant-se contra el film seran constants en aquestes setmanes. En aquest "Catalunya", es recullen alguns d'aquests pronunciaments, des de diversos punts de vista. (CI)

DURANT LA CELEBRACIÓ D'"EL DIA DEL GRITO" (FESTA NACIONAL MEXICANA) a la plaça Reial de Barcelona, va penjar-se una pancarta de protesta contra la repressió a Atenco, Oaxaca i Chiapas, i un grup de mexicans partidaris de l'esquerra mexicana van protestar pel presumpte frau patit en les darreres eleccions presidencials. (CI)

> DELS MOVIMENTS

ES VA CONSTITUIR EL 24 D'AGOST A VANDELLÒS

Coordinadora contra la possible instal·lació d'un magatzem nuclear al Camp o a les Terres de l'Ebre

Col□lectiu Catalunya

El passat 24 d'agost de 2006, va tenir lloc a Vandellòs una trobada d'entitats ciutadanes, grups ecologistes, organitzacions polítiques i persones contràries a la possible instal·lació del Magatzem Temporal Centralitzat (MTC) de Residus Radioactius d'Alta Activitat, que va suposar la constitució d'una coordinadora que aglutina tots el grups del territori de les àrees d'influència de les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs, així com grups ecologistes de diversos àmbits d'actuació.

Les organitzacions participants a la trobada van ser Ecologistes en Acció de Catalunya, Greenpeace, Gepec, L'Escurçó, Grup de Científics i Tècnics per un futur no nuclear, Plataforma per la Defensa del Territori de Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant, Plataforma per la Defensa del Patrimoni Natural del Priorat, així com ciutadans i ciutadanes de diversos pobles del territori, com Tivissa, Móra la Nova, Flix, l'Hospitalet de L'Infant, Vandellòs...

Un cop posat de manifest la preocupació per la possibilitat que el Magatzem Temporal Centralitzat (MTC) de residus radioactius s'ubiqui a les comarques del sud de Catalunya, pels riscos per la població, el medi ambient i per la hipoteca pel desenvolupament del territori que comportaria la creació d'un emplaçament d'aquestes característiques, i pel fet que no es plantegi prèviament un calendari de tancament de les centrals nuclears, es van prendre una sèrie d'acords:

-constitució d'una coordinadora que aglutini tots el grups del territori de les àrees d'influència de les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs, així com grups ecologistes de diversos àmbits d'actuació,

-realitzar una intensa tasca d'informació a la població sobre els perjudicis mediambientals, socials i econòmics que comportaria la instal·lació en el territori d'un Magatzem Centralitzat de Residus Radioactius d'Alta Activitat,

-cercar suports i complicitats entre diversos agents i entitats del territori: ajuntaments, consells comarcals, partits polítics, altres grups socials, sectors empresarials, sindicats, sector agropecuari,...

Després de la presentació pública de la Coordinadora realitzada a Reus el 20 de setembre, es preparen diverses actuacions que es duran a terme en els propers mesos, per deixar clar que les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona no volen més instal·lacions d'aquest tipus. Més informació al web: www.cementirinuclearno.tk

Catalunya. Octubre de 2006

> CONVOCATÒRIES

A MADRID, 7 I 8 D'OCTUBRE

Convocatòria de la Trobada Estatal de Dones

Sira del Río, Secretaria de la Dona del Comitè Confederal de la CGT (sp-mujer@nodo50.org)

Els pròxims dies 7 i 8 d'octubre celebrarem a Madrid les següents Trobades de Dones de CGT, amb la finalitat de coordinar el desenvolupament de les tasques a realitzar en els pròxims mesos. L'organització i continguts d'aquestes Trobades serà la següent:

Dissabte 7 d'octubre

-De 10 a 10.30 hores. Començament de les Trobades. Presentació d'assistents i repartiment de documentació.

-De 10.30 a 14.30h. Reunió en grups de treball sobre els temes que van ser definits en la reunió celebrada el passat dia 10 de juny: cures, negociació col·lectiva, violència i prostitució

En aquests grups de treball es debatrà el desenvolupament d'aquests temes per fixar la forma de coordinació i determinar els objectius i terminis de les tasques a escometre.

Important: si des dels grups es pot enviar algun material, perquè totes les participants en la Trobada en disposin per endavant, s'agilitarien les reunions.

-De 14.30 a 16.30h. Menjar

-De 16.30 a 20.30h. Posada en comú de les conclusions dels grups de treball, valoració col·lectiva de les propostes que es realitzin i elaboració d'un pla general d'actuació en els temes assenyalats.

Diumenge 8 d'octubre

-De 10 a 11 hores. Situació de la Secretaria Confederal de la Dona: breu síntesi d'aquesta; aportacions de cada plaça, present o que hagi enviat escrit; i debat i alternatives.

-D'11.30 a 14h. Campanya del 25 de Novembre.

Les Trobades se celebraran en els locals de CGT a Madrid, c/Alenza 13.

Ple Confederal Ordinari de la CGT

Els dies 17, 18 i 19 de novembre de 2006, tindrà lloc a Madrid un Ple Confederal Ordinari de la CGT, amb el següent ordre del dia:

1. Actualitat sindical i social. Valoració de tot allò que ha anat passant des de l'últim congrés de la CGT.

2. Compliment d'acords. Límits entre el Pacte Confederal i l'autonomia dels ens.

3. Utilització de recursos organitzatius: lliberacions i contractacions; subvencions; mecanismes de cobrament de quotes i sobrequotes.

4. Elecció de les secretaries vacants del Secretariat Permanent del Comitè Confederal Estatal i altres càrrecs confederals.

5. Conflictes orgànics: Astúries.

Hackmeeting 06, crida a la participació

http://sindominio.net/hackmeeting

El Hackmeeting prepara l'edició del 2006, que tindrà lloc el 13, 14 i 15 d'octubre en el CSOA La Fibra, de Mataró. El Hackmeeting pretén teixir, com ve sent habitual, una xarxa d'activitats i trobades entorn al 'hactivisme', el ciberespai, la telemàtica i les seves dimensions tecnopolítiques; en un cap de setmana alliberat en què es manifesta el 'ciborg' de multituds que és el Hackmeeting (HM). El primer hackmeeting es va fer a Florència al 1998 i des de llavors s'han anat repetint anualment a Itàlia (el web http://hackmeeting.org recull l'últim Hackmeeting celebrat a Itàlia i enllaços a tots els anteriors). Al 2000 es va celebrar el primer hackmeeting hispanoparlant a Barcelona, el 2001 va ser a Leioa, el 2002 a Madrid, el 2003 a Iruña, el 2004 a Sevilla i el 2005 a Menorca.

Segons els convocants, és un event participatiu en què la dicotomia organitzador/assistent es dilueix en la necessitat d'autogestionar la trobada col·lectivament. Entenen el Hackmeeting com una xarxa d'activitats autogestionades (tallers, xerrades, taules redones, exposicions, pòsters, etc.) que han anomenat nodes.

Aquest any, el Hackmeeting es desenvolupa en la constant lluita i recerca per alliberar espais d'intercanvi de coneixements, per recuperar un equilibri ecològic amb la biosfera i la tecnosfera. Aquest any, s'ha aprovat la Llei de Retenció de Dades que amenaça la privadesa en la xarxa i la llibertat d'expressió. Per si no fos poc, la directiva europea del copyright s'ha començat a implantar en tots els països membres, com l'aprovació de la nova LPI (Llei de Propietat Intel·lectual) com un dels desastres que de més a prop ens toca. I per si no fos poc encara, la implantació de DRMs ja és una realitat (el flux d'informació directament controlat per les grans corporacions, els 'lobbies' del copyright). Però no tot han estat notícies dolentes. A la crida a l'acció a favor d'una cultura lliure amb una cultura lliure de l'any passat, s'han succeït més de 15 accions directes contra els 'lobbies' del copyright i el monopoli cultural, la GPLv3.0 estarà prest entre nosaltres, i aquest any seran tres els hackmeeting que sincronitzaran les seves emissions, per reciclar la seva llibertat (Barcelona, Xicago i Santiago de Xile).

Per participar-hi

Totes les propostes de nodes es comenten a la llista de correu del Hackmeeting (hackmeeting@sindominio.net), es recomana per tant, que us subscriviu a la llista a http://listas.sindominio.net/mailman/listinfo/hackmeeting per començar a participar en el node que proposeu i veure el procés que segueix la vostra proposta. En qualsevol cas, per proposar un node envieu un missatge amb l'encapçalament "[nodo] nom_proposta" a aquestes dues adreces:hackmeeting@sindominio.net i charlas@sindominio.net (per coordinar els horaris de l'acitivat-node).

Altres formes de participació a part de la de nodes d'activitats (com aportar material, participar en les assemblees, coordinar activitats, traduccions, etc.) són benvingudes i necessàries. L'assemblea del Hackmeeting es reuneix telemàticament i permanentment a la llista de correu [hackmeeting@sindominio.net]. Podeu subscriure-us a: http://listas.sindominio.net/mailman/listinfo/hackmeeting

> MAJÚSCULES SENSE ACCENTS ▫ Enreixats ▫ Manel Alarcó

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2		■		■			■				
3						■			■		
4	■				■						
5			■							■	
6		■			■						
7							■				
8						■					
9		■			■			■			
10									■		
11											

Horitzontals.- 1. 1789, 1848, 1871, 1917, 1936... **2**. Una quarta part del POUM. El cor de l'AIT. La SEAT fa pana pel mig. Dirigeixo la meva consciència de classe. **3**. Psucar del Tripartit. Esquerra Unida (l'alternativa a la plaça de braus). H sense ac. **4**. Al pit, metall roig i negre. Vagi en metro cap el Sud. **5**. Gos una mica capitalista. Obsequi enverinat per enrevessat. Comença i acaba anarquia. **6**. L'única vocal de Karl i també de Marx. Remata el capital. Parrac quasi lumpen. **7.** Els fumaran els hereus de Castro? L'assassí ha perdut tres esses, una per cada president de les Açores (Iraq, Palestina, Àfrica!). **8.** Faci la feina de l'esquàter cap a l'esquerra. Fas servir l'oïda també cap a l'esquerra. **9.** Comença total i finalitza absolut. Llum a la costa amb la vocal del mig fosa. Al món se li han cruspit l'oxigen. Estèril. **10**. Anarquies, absències d'autoritat. Comença revolució i acaba tindré. **11**. Comunistes de Piotr Kropotkin.

Verticals.- 1. M. Bakunin ho era de dalt a baix i els que venen sense papers ho fan des d'aquest punt cardinal de baix a dalt. Tipus de pecat i antònim de Treball. **2.** Euskadi. Pupa guillotinada. Al bell mig de la pupa. Dues sisenes parts de la classe. **3.** Pecat monàrquic passat per la guillotina de Robespierre. Arrufi el nas tot marejat de les mentides del G8. **4.** Obsolet el pp i no només aquest. La ciutat de la Setmana Tràgica mira la Lluna. **5.** Déu de la casa romana que mira cap a la llicarna. A sola assola. De veu, vital, musical... (...) GE/TE. **6.** Article indeterminat al Mercat. Poesia, com deia algú, arma carregada de futur. Sigles d'una formació a l'esquerra de S. Allende l'11 de setembre de 1973. **7.** Ka talana o C. Irlanda, eire que vol dir vent. Posseeixes acaparant mirant el Nord. **8.** L'econòmica és la gran assignatura pendent i mai no s'aprova pels femers com Wall Street. Bo de salut o sant capat. **9.** Un del sant, el de Colom, el millor: ferrat. Dilapiden borratxos al Primer Món. Comença i acaba rondinar. **10.** Les cataractes ianquis ja no són d'ara i aquí. Inversemblant mirant la Lluna. **11.** N'hi ha més d'un: utòpic, científic, llibertàri, però el socialdemòcrata no ho sembla pas.

SOLUCIONS:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	R	E	V	O	L	U	C	I	O	N	S
2	U	■	I	■	A	N	■	G	U	I	O
3	S	U	C	A	R	■	E	U	■	A	C
4	■	P	I	N	■	V	I	A	T	G	I
5	C	A	■	O	A	E	R	L	G	■	A
6	A	■	A	L	■	R	E	T	A	L	L
7	P	U	R	E	T	S	■	A	S	A	I
8	I	P	U	C	O	■	S	T	N	E	S
9	T	■	F	R	■	M	N	■	E	R	M
10	A	C	R	A	C	I	E	S	■	R	F
11	L	L	I	B	E	R	T	A	R	I	S

Crònica des de la Palestina ocupada per Israel de la guerra del Líban, a càrrec de la periodista del 'Catalunya' Mariona Parra

La lluita contra les agressions d'Israel omplen tot el Líban i Palestina

De Beirut a Jerusalem, el mateix poble, la mateixa lluita

Mariona Parra, CGT Girona

Aquest és un dels lemes més repetits aquest estiu a Ramal·la, a Nablús, a Jenin, a Hebrón,... i és que la guerra, l'agressió de l'estat d'Israel contra el poble libanès s'ha viscut a Palestina com una agressió pròpia. El poble palestí porta 59 anys veient com els tancs israelians destrueixen cases, oficines, mercats, hospitals, camps d'oliveres,...porta 59 anys patint empresonaments massius, tortures, vexacions, humiliacions,... porta 59 anys amb constants talls d'electricitat, d'aigua, de telefon,.. porta, en definitiva, 59 anys patint una ocupació per part d'un dels estats més forts a nivell militar del món. Tot això, amb el suport incondicional del govern dels Estats Units, amb la complicitat d'una Europa que accepta aquest genocidi i amb l'oblit dels governs àrabs que giren els ulls cap a un altre costat davant l'assassinat dels seus germans.

Crònica d'un viatge a Palestina

Al Quds (Jerusalem). Arribem a la ciutat en plena agressió de l'estat d'Israel cap al Líban. A la part jueva de la ciutat es fa vida amb normalitat. Som a l'estiu i hi ha molta presència de turistes jueus, sobretot nord-americans, que van a visitar "terra santa". Comencem a percebre el grau de militarització d'aquesta societat i ens habituem a trobar gent que va armada pel carrer. Visitem el barri àrab i trobem tots els establiments tancats, no hi ha gent enlloc. Ens expliquen que hi ha convocada una vaga general per la matança de Qana. La guerra del Líban es viu com una agressió més, no hi ha diferència entre els morts de Beirut i els morts de Gaza. A mesura que avancen els dies anem veient diferents manifestacions de suport al poble libanès i a mesura que avança la guerra es va visquent la victòria de Hesbol·là com una victòria pròpia. Les banderes de color groc i l'himne a Nasrala són habituals. La societat palestina no és especialment religiosa, molta gent no comparteix l'ideari del Partit de Déu però no hi ha hagut cap estat que hagi guanyat mai una guerra a Israel i l'eufòria s'encomana pels carrers.

Qalandria. La distància entre Jerusalem i la ciutat de Ramal·la és de pocs quilòmetres, trigaríem amb prou feines un quart d'hora amb cotxe per anar d'una ciutat a l'altra. Però la presència dels checkpoints (ja siguin els fixos o els mòbils) situats al llarg dels "territoris autònoms" palestins és una constant. Arreu hi ha llargues cues d'homes, dones, joves, grans,... que esperen durant hores que els soldats els permetin moure's. I sovint l'espera està acompanyada de mostres de despreci cap a una població que malgrat tot lluita per sobreviure dia a dia. Els checkpoints no són només una mostra més de l'ocupació, són una eina més de l'estat israelià per dificultar la vida dels palestins que no gaudeixen de llibertat de moviments dins de Cisjordània.

Nablús. Al Nord dels "territoris autònoms". Nablus és una de les ciutats més tancades i tradicionals de Cisjordània, és una de les ciutats on hi ha una influència més gran de la religió. Malgrat això hi ha un parell de regidors de la ciutat que són jueus palestins. I és que no estem parlant d'un conflicte entre religions, ni tant sols estem parlant d'una guerra entre dos estats sinó de la invasió d'un estat cap a un poble. Nablus és també una de les ciutats més castigades per part de l'exèrcit. Passejant per la part antiga de la ciutat és constant veure les petjades dels tancs que han destruït sense miraments les cases dels familiars dels "màrtirs". Observem una placa en record d'una família que va morir aixafada per un tanc israelià, el seu crim: estava en el camí de pas d'un tanc i no van tenir prou temps per abandonar la casa,... Mentre estàvem a Palestina la ciutat de Nablus va ser assetjada en dues ocasions per part de l'exèrcit. En una incursió es van destruir dues cases i van detenir a tres milicians. Una dona gran va morir, danys col·laterals ho anomenen.

Qalquilia. És una ciutat literalment envoltada pel mur. La raó principal de la construcció d'aquest mur és convertir Palestina en un gran camp de concentració, en una presó gegant. Tal com diu el mateix Saramago "els israelians demostren una gran incapacitat per aprendre de la seva pròpia història els espantosos sofriments que van patir els seus avantpassats. Enlloc d'aprendre de les víctimes s'han inscrit a l'escola dels botxins. Que ahir van ser segregats? Avui segreguen ells. Que ahir van ser torturats? Avui torturen ells." Amb el mur senzillament es posa en pràctica un sistema no d'aparheid en què senzillament es vol aïllar a la víctima sinó un genocidi perquè es pretén, a més, aniquilar-la, que desaparegui.

L'impacte visual i psicològic del mur és brutal però en el fons no és res en comparació amb les conseqüències que ha comportat per a la població palestina. Qalquilia, com moltes ciutats palestines està envoltada d'oliveres, les oliveres són un símbol de la cultura d'aquest poble. A partir de la construcció del mur es van acabar les oliveres de Qalquilia senzillament perquè van quedar en territori "israelià". El mur no només ha destruït cases, escoles, ha partit pobles en dos,...sinó també ha servit per confiscar encara més terres al poble palestí, un poble que viu de l'agricultura, del treball de la terra. Una altra conseqüència és la mobilitat. Els palestins no poden creuar el mur lliurement, necessiten permisos que són molt difícils d'aconseguir. Això implica que tots els palestins que es desplaçaven cada dia fora dels territoris autònoms per tal d'anar a treballar han perdut la seva feina.

(Participem uns dies més tard en una manifestació contra el mur a la ciutat de Bilhain, a Palestina. La manifestació curiosa: hi ha una barreja d'israelians, internacionals i també alguns palestins, però no gaires. No tenim temps de fer gaire recorregut, amb prou feines 150 metres, no tenim temps ni tant sols de veure el mur o començar a cantar consignes. L'exèrcit ens dispara, primer amb "bombes de so" i després directament amb trets, fereixen dos manifestants (un d'ells al cap està molt greu) els palestins són els únics que reaccionen, hi ha llançament de pedres...nosaltres fem el paper d'internacionals: passem molta por, correm molt, i decidim marxar).

Al Jalil (Hebron). Hebron és una ciutat al sud de Cisjordània. És la ciutat més poblada. Visitem el barri antic, el mercat. Ens trobem amb un paisatge difícil de descriure: el barri està desert, no hi ha gent al carrer en un dia laborable, la majoria de les botigues estan tancades i les que no ho estan no tenen gent,... ens expliquen que fa temps que la població palestina està abandonant progressivament el barri. I és que al llarg del viatge ens hem anat acostumant a veure assentaments diversos però la situació d'Hebron és especialment dura. Estem parlant d'una ciutat on just al centre hi ha un assentament amb uns 400 colons. Per tal que aquests ocupants puguin fer vida allí hi ha la presència constant de 6000 soldats amb tot el que això comporta a la població palestina: controls constants, agressions, setges durant hores o dies,... es tracta d'impossibilitar al màxim la vida quotidiana de la gent per tal que decideixin "lliurement" marxar d'aquesta zona. En aquests moments s'ha endegat un programa per tal de "facilitar" a través de rehabilitacions de cases i amb altres ajudes que els palestins retornin a les seves llars, però és una tasca difícil, qui vol viure envoltat de l'agressor?

Jenín. Visitem el tristament famós camp de refugiats de Jenín. Tenim la possibilitat de visitar una família la filla de la qual fa tot just un parell de mesos que ha sortit de la presó. Va entrar-hi quan tenia només disset anys i n'ha sortit amb dinou. El seu crim: ser la dona d'un militant palestí. I és que no calen massa raons a Palestina per ser detingut, empresonat i traslladat a una presó d'Israel. De fet, segons càlculs de diferents organitzacions que treballen en suport als presos els homes a Palestina tenen un 80% de possibilitats d'acabar a presó en un moment o altre de la seva vida. Sovint no s'informa als familiars de la detenció fins passat més d'un mes i no es donen els motius de l'empresonament fins al cap d'un temps, "empresonament administratiu" n'hi diuen. Les visites als familiars de presos/es estan molt restringides i els judicis són sovint amb tribunals militars i sense les mínimes garanties d'una defensa.

Arraba. Tenim l'oportunitat de visitar un poble del '48. Aquest poble està situat a 20 kilòmetres de la frontera amb el Líban. Allà podem constatar que la discriminació, no es dóna només en els "territoris autònoms" sinó també dins el propi "estat d'Israel" hi ha un racisme impulsat pel mateix estat i que converteix als àrabs (musulmans, cristians i ateus) en ciutadans de segona classe. Per posar alguns exemples: els àrabs no poden assistir a les mateixes escoles que els jueus, no poden accedir a determinats llocs de treball i fins i tot se'ls nega per llei l'entrada en alguns locals d'oci amb l'excusa que hi ha hagut diversos atemptats suicides en locals d'aquest tipus. No es tracta només del racisme o despreci que es pugui viure per part de la societat és que el mateix estat promou lleis que són clarament discriminatòries cap a una part de la població.

El mateix dia anem a visitar un poble beduí no reconegut. Són pobles que ni tant sols surten al mapa. Això sobre el terreny significa: no hi ha aigua potable, no hi ha electricitat, no hi ha centre sanitari... I això a molt pocs quilòmetres d'assentaments que ens recorden molt les urbanitzacions que envolten els nostres pobles. Però malgrat els checkpoints, els murs, els assassinats, la discriminació constant, Palestina és un poble que resisteix. És fàcil enamorar-se de la gent, dels seus ulls, de la seva lluita per la dignitat, d'aquest paisatge fet d'oliveres. Les converses amb l'Alla'h sobre els mesos que va passar empresonat per formar part d'una organització d'estudiants, amb la Margaret que ens explica la seva lluita pel reconeixement dels drets de les dones, d'en Shadi que fa mil esforços per poder continuar els seus estudis universitaris,.. són aprenentatges que no oblidarem mai.

La lluita contra les agressions al territori ajuda a crear la consciència que l'actual model de desenvolupament ens porta directament al barranc

Formes diverses de sexualitat clamen per la lliure expressió del cos

BALA PERDUDA

Loach i la lluita armada

Adolfo Montoliu (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

En aquests dies, la pel·lícula de la qual tothom en té alguna cosa per dir (i en aquestes pàgines de ben segur que trobareu tota mena d'atacs enfurismats i algun que altre elogi commiseratiu) és, sens dubte, "Salvador". Doncs bé, guiats pel nostre ànim d'anar contra corrent, preferim parlar-vos de l'última obra de Ken Loach: "El viento que agita la cebada", títol potser massa poètic per descriure el tros de realitat amb què ens impacta, una vegada més, el vell director anglès.

Deixant darrere antigues veleitats demagògiques que, en alguna ocasió, han estat a punt de fer anar en orris històries seves ben intencionades ("La Canción de Carla" n'es un exemple ben infumable), ara Loach opta per presentar-nos una visió crua del procés d'independència d'una part de l'illa d'Irlanda, a través de la peripècia viscuda per una parella de germans, militants primigenis de l'IRA. I, afortunadament, aquesta mirada és, ara sí, prou ampla perquè els matisos del relat permetin l'espectador fer-se unes quantes preguntes de les quals no sempre n'obtindrà la resposta.

La cinta comença mostrant-nos la dura opressió patida pels irlandesos per part de l'exèrcit colonial britànic. I de quina manera, a principis dels anys vint, es va bastint la resistència entorn de l'IRA. En un principi, les seves accions armades semblen del tot justificades per fer front a la brutalitat de l'ocupació britànica. Ara bé, no trigaran a aparèixer les contradiccions que tot recurs a les armes comporta necessàriament, així com les dissensions sorgides en el si del moviment, entre els que donen prioritat a l'aspecte nacional i els que consideren irrenunciable la qüestió de classe. Què se n'ha de fer dels indiferents (o dels covards) del bàndol propi? En quin moment deixa d'estar justificada la violència?, i, sobretot, és possible la reinserció a la societat civil dels soldats o guerrillers que han passat anys deshumanitzats a conseqüència de les servituds de la guerra, sense pagar un cost inassumible?

Aquestes són algunes de les qüestions que la pel·lícula deixa en l'aire en acabar-se i, des d'aquesta columna, ens agradaria traslladar-vos-les, perquè ens ajudeu a buscar les, sempre difícils, respostes.

El 10 de setembre, es va realitzar una manifestació al Baix Gaià

Torredembarra crida: Salvem els Muntanyans!!!

Plataforma Salvem els Muntanyans

El creixement urbanístic que viu la costa catalana està acabant amb el perfil que identificava els nostres pobles i ciutats. Aquesta degradació del litoral mediterrani esdevé un motiu de preocupació, més que evident, en amplis sectors de la ciutadania torrenca. Un model urbanístic extensiu, desordenat i insostenible que crea una dependència cap el sector de la construcció en detriment de la diversificació d'altres sectors de l'economia.

A Torredembarra (Baix Gaià), de la mateixa manera que a la resta del litoral mediterrani, és necessari protegir els pocs espais que encara conserven les característiques pròpies del nostre sistema costaner. L'Espai d'Interès Natural dels Muntanyans es troba actualment amenaçat per un Pla Parcial el qual permet edificar 555 habitatges en un paratge de quinze hectàrees. Un espai que no només requereix una especial protecció, sinó que es troba situat en una zona que la mateixa Generalitat ha qualificat d'alt risc d'inundació en travessar-lo el Torrent d'en Gibert, amb el risc de produir-se greus danys en nuclis de població, vies de comunicació i en el propi medi.

La manifestació va congregar al voltant de cinc-centes persones a Torredembarra. Foto: **Joan Ramon Ferrandis.**

D'altra banda, la materialització d'aquest Pla suposaria l'ofegament de l'únic espai natural que resta protegit a Torredembarra, el qual quedaria incomunicat amb les zones forestals protegides de l'interior i que hauria de suportar l'augment de la pressió de milers de persones vivint a cinquanta metres de l'estany del Saler. Cal recordar que el mateix poble ha manifestat en múltiples ocasions la seva voluntat de preservar aquest espai i que el mateix Ajuntament de Torredembarra i el Consell Comarcal del Tarragonès han aprovat mocions a favor de no construir 550 habitatges als terrenys afectats i sol·licitant la seva inclusió dins de l'Espai d'Interès Natural. El Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya va obrir negociacions amb el Ministerio de Medio Ambiente per tal de comprar una part de l'espai. Malgrat això, el Departament de Política Territorial no ha aturat el procés per a urbanitzar.

Un seguit d'entitats i organitzacions estan portant a terme una campanya contra la urbanització dels Muntanyans, entenent que és necessària una resposta col·lectiva que ens permeti fer respectar el territori i salvaguardar el nostre futur i, per tot això, demanen:

-Que el Departament Política Territorial promulgui la suspensió immediata del Pla Parcial Muntanyans II fins que no sigui aportat un nou informe d'inundabilitat per part de l'Agència Catalana de l'Aigua que garanteixi la seguretat de la zona, així com el corresponent estudi d'impacte ambiental per tal que sigui incorporat.

-Que continuïn les negociacions amb el Ministerio de Medio Ambiente per tal d'incloure els terrenys afectats en el pla de recuperació del litoral i es qualifiquin posteriorment els terrenys com a sol no urbanitzable.

-Que la Conselleria de Medi Ambient iniciï les gestions per tal d'incloure els terrenys afectats dins d'una eventual ampliació de l'Espai d'Interès Natural "Platja de Torredembarra i Creixell".

Aquest grup de col·lectius i organitzacions ecologistes, ciutadanes, sindicals, culturals i polítiques, va convocar el passat 10 de setembre una manifestació a Torredembarra sota el lema "Qui estima la terra no la destrueix, Muntanyans II No", una exitosa mobilització que va aplegar més de 500 persones. La lluita en defensa de la terra continua.

Nou centre social a Sabadell: CSA Calamarsa

Col□lectiu Catalunya

A començaments d'estiu, es va inaugurar a Sabadell un nou centre social okupat. Es tracta del CSA Calamarsa. Situat al carrer del Convent, és una antiga fàbrica de gel i habitatge, que té una gran sala a la planta baixa, dos pisos, terrasses i altres espais. Propietat d'una promotora immobiliària, la seva okupació continua la línia iniciada a Sabadell fa uns anys de reapropiació d'espais abandonats i la seva conversió en eixos de dinamització social.

La gestió del CSA és duta de forma assembleària amb la participació dels col·lectius que en formen part i hi participen: l'Assemblea de Joves del Centre, la Plataforma Antifeixista de Sabadell, Ruptura i l'Assemblea d'Okupes.

En el CSA Calamarsa hi trobem cafeteria, sala sociocultural, punt d'informació, biblioteca, sales de reunions, locals de col·lectius, etc., i s'hi realitzen xerrades, tallers, debats, projeccions, reunions de col·lectius i associacions de la ciutat, en una línia de projecte obert a la participació.

També es participa en la coordinació amb la resta d'espais socials autogestionats de Sabadell, que a més del CSA Calamarsa són: Casal Can Capablanca, Centre Social Barris del Nord, Ateneu Popular del Sud Malcolm X, Ateneu Maika Etxebehere i Ateneu Llibertari.

El Casal pretén consolidar-se, des de l'autogestió, com a punt de trobada, infraestructura útil per a tothom, iniciativa pel compromís social, el debat i la mobilització contra la precarietat, en el camí de construir una alternativa de ciutat al marge dels interessos econòmics i de les institucions.

El CSA Calamarsa es troba al carrer del Convent, 102 de Sabadell i es pot contactar en el correu electrònic csaeuterpe@hotmail.com

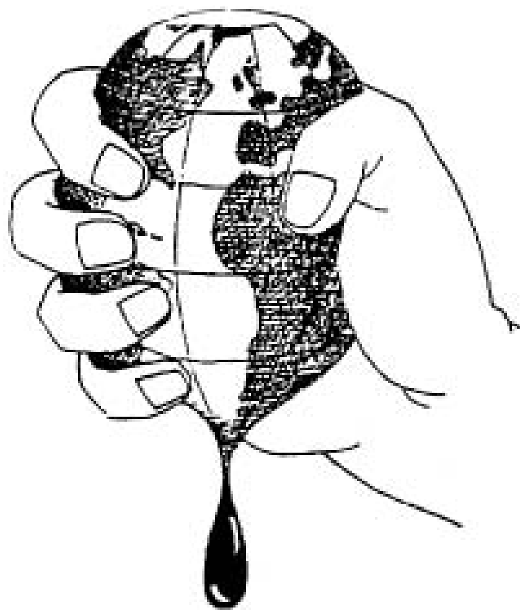
Gestionar la demanda en el model energètic sostenible

Xavier Llorente, portaveu de la Comissió Tècnica de la Plataforma No a la Mat

És cada cop més gran el rebuig que les infraestructures elèctriques desperten en la societat civil. Les línies d'alta i molta alta tensió o les grans instal·lacions de generació, per exemple, aixequen una polseguera de protestes allà on es plantegen. Des de determinats sectors es vol donar a entendre que aquestes són les conseqüències de l'estat del benestar que gaudim i que hem d'acceptar resignadament si volem ser coherents.

Veurem a continuació que no és veritat. Primerament, hem de tenir en compte que el sistema tan centralitzat que tenim és d'una ineficàcia clamorosa. Segons la comissió europea, la nostra eficiència energètica global és només del 25%, el que significa que de la font energètica primària només n'aprofitem aquest petit percentatge. Si invertim el raonament podem afirmar que per cada unitat energètica que no consumim n'estalviem quatre d'energia primària. Les pèrdues es produeixen en totes les fases del cicle energètic, des de la producció, passant per la transformació i el transport, fins arribar al malbaratament en el consum ocasionat per la manca d'una cultura de l'energia. Podem dir sense por a equivocar-nos que la nostra és una societat obesa energèticament. Així veiem com, segons l'informe "Prospectiva Estratègica de l'Energia en l'horitzó del 2030" elaborat per a l'Institut Català de l'Energia, a Catalunya pràcticament doblem "el consum mitjà desitjable suficient per satisfer les necessitats físiques, intel·lectuals i assegurar el respecte a la llibertat individual".

A partir d'aquestes dades ja podem intuir que millorant la nostra eficiència i racionalitzant la demanda podem aconseguir reduir el consum sense afectar els serveis energètics de què disposem. Una directiva del Parlament Europeu i del Consell sobre l'eficiència de l'ús final de l'energia afirma que es podria reduir el consum d'energia com a mínim en una cinquena part; i segueix més endavant: "aquest estalvi tindria repercussions positives per a la competitivitat industrial de l'UE".

Ens situarem a la fase final d'utilització de l'energia on tots estarem d'acord en què cal actuar sobre la demanda. La gestió de la demanda persegueix influir sobre l'ús que els consumidors fan de l'electricitat per tal d'aconseguir una reducció i/o un desplaçament horari del consum. És aquesta darrera una circumstància molt important ja que la confluència temporal de consum ocasiona les anomenades "demandes punta" tan difícils de gestionar i que obliguen al sobredimensionat de les infraestructures elèctriques tant de generació com de transport (MAT).

L'aplicació d'un sistema de preus i tarifes de l'electricitat que reflecteixi els veritables costos que es deriven del seu consum, juntament amb la informació transparent de les circumstàncies que motiven l'aplicació d'un determinat preu o tarifa, esdevindrà la principal eina que permetrà als consumidors no només reduir el consum, sinó també seleccionar el tipus de subministrament que prefereixen i l'horari més favorable econòmicament per fer-lo. En aquest sentit caldrà garantir també la penetració al mercat d'equips tècnics més eficients i que permetin un desplaçament temporal del consum. No cal esmentar que aquestes polítiques han d'anar acompanyades per la sensibilització no només dels consumidors, sinó també de les empreses comercialitzadores d'electricitat.

Sords a totes aquestes consideracions, els polítics que ens governen no semblen gens decidits a promoure d'una manera real i efectiva ni la millora de l'eficiència energètica, ni una eficaç gestió de la demanda. De paraules i bones intencions en tenen moltes, però els fets reals ens mostren una inèrcia perillosa cap el consum sense aturador. Aquesta poca predisposició a treballar seriosament cap a l'estalvi i l'eficiència s'ha palesat en el retard amb què a Catalunya hem incorporat la Directiva de l'UE sobre ecoeficiència en edificacions. Aquesta directiva de data 16 de febrer de 2002 fixava com a data límit el mes de gener de 2006 per transposar-la a la normativa de cada estat; i tot i disposar de tres anys per ferho, els nostres polítics han arribat tard. I no solament sembla que no vulguem anar endavant, sinó que tanmateix anem enrere i s'ha deixat d'aplicar la normativa que obligava les comercialitzadores elèctriques a endegar programes de gestió de la demanda com el que va aconseguir que moltes famílies instal·lessin sistemes de calefacció que carregaven energia durant les hores de menys consum, suavitzant, per tant, la corba de la demanda. Per altra part, el Pla de l'Energia de Catalunya 2006-2015 segueix contemplant exagerats augments del consum que després serveixen de justificació per a tot un allau de diferents tipus de noves infraestructures elèctriques que conviurien amb les que ja tenim. Així, se'ns intenta convèncer que hem de mantenir obertes les centrals nuclears, tanmateix més enllà de la seva vida útil, incrementant perillosament el risc d'accident o que han de seguir funcionant centrals tèrmiques amb tecnologia obsoleta com la de Cercs i, a més a més, que hem d'acceptar com a conseqüència lògica del nostre benestar, la construcció de no sé quantes plantes de cicle combinat i de tota una xarxa de línies de molt alta tensió per garantir el subministrament d'un consum creixent i la cobertura de demandes punta cada cop més acusades.

Cal exigir als nostres governants que impulsin una política decidida i eficaç de gestió de la demanda i una millora de l'eficiència energètica.

OPINIÓ: El neoconservadorisme i els antivalors

Josep Maria Loste Romero

És horrorós comprovar quins mètodes utilitza la CIA, el neoconservadorisme global, per fer front al terrorisme . És repugnant constatar que l'administració Bush està fent servir les mateixes pràctiques antihumanitàries que feia servir el nazisme i l'estalinisme.

Amb el maneig de la tortura, els vols secrets i les presons secretes, per obtenir finalitats polítics per part dels Estats Units, els comentaristes i analistes polítics neoconservadors han perdut tota la legitimitat política i moral per criticar els "suposats" abusos de les esquerres- quan d'una forma molt maquiavèlica les ha volgut vincular, com un sol cos, amb la Unió Soviètica- durant la guerra freda. S'ha acabat el bròquil ¡ A partir d'ara ja es pot parlar, amb tots els ets i els uts, del gulag neoconservador. A partir d'aquests moments, les actuacions polítiques del govern del Estats Units , i de tota la seva corrua de petits sicaris d'arreu del món haurien de ser considerades com un autèntic antimodel de democràcia, com un veritable cúmul d'antivalors que només cerca la guerra i la violència com a mètode per a mantenir-se en el poder.

Un altre aspecte molt lamentable d'aquest episodi de terrorisme d'estat global són els països que han permès obrir, albergar, aquestes presons il·legals .Estem parlant de dos estats de l'est europeu : Polònia i Romania. Dos estats pàries, que d'ençà de la caiguda del mur de Berlín , han tingut una actitud de total connivència envers els abusos de tota mena l'imperialisme nord americà. Aquests països haurien de ser severament sancionats per la UE.

SALUT I ANARQUISMES

Memòria ligth

Josep Cara Rincón (Berga)

Aquest estiu, entre altres coses, he vist com l'antiautoritarisme que actua cap a Lleida és molt actiu. Vaig aconseguir que em tornessin a convidar a les jornades de Montcortès i després vam anar amb la Dolors Marín als actes de la Marxa-Homenatge als Maquis que munten per allà la colla futbolera i punk de les trinxeres (www.alestrinx.tk). Com que tot no podia ser tan bonic, els desgraciats de sempre van destruir el CSO la Gàbia.

A punt de començar la tardor, la militància es reactiva. Sol passar cada any. Ara mateix hi ha una militància intensiva per tal de fer sentir la veu dels protagonistes de les lluites anticapitalistes dels anys setanta, arrel de l'estrena de la pel·lícula "Salvador". El "Catalunya" ja ha publicat informacions en tots els sentits i a part hi ha webs com www.salvadorpuigantich.info, en el sentit en què jo em posiciono. Ara estic esperant trobar-la al "top manta" o baixar-la des d'internet per poder esbudellar-la com cal.

De totes maneres, mentre ens venen (mai millor dit) "memòria històrica" passada pel filtre de la socialdemocràcia, l'Ateneu Enciclopèdic Popular demana en un manifest una sèrie d'infraestructures que li són necessàries per a la seva activitat. Els franquistes van cremar la biblioteca de l'Ateneu al 1939 quan estava al carrer del Carme. El que demanen és de justícia. Potser per això no crec que se'n surtin. Sort, companys.

Poca justícia i massa espectacle: creus de sant Jordi per a associacions de la memòria històrica, lleis anunciades amb orquestra inclosa i que tornen a deixar-ho tot com estava, pel·lícules i xous diversos...; i mentre, la Tura no s'atura. Estem al bell mig del que es podria dir "segona transició"; suposo que ara liquidaran definitivament el tema a base d'exclusió, tergiversació i integració en el sistema de tot el patrimoni cultural incòmode rebel i llibertari. Com sempre, "vamos". Mentre els comunistes i els republicans amb representació al Parlament fan propaganda barata de suposades lluites democràtiques. Els mateixos individus aproven lleis sobre el civisme per fer-nos creure. I és que aquesta esquerra política que patim sempre ha estat molt d'ordre, i després hi ha gent que s'estranya que acabin al pepé!

A tota aquesta colla de pocavergonyes (versió ligth dels insults que em vénen al cap, molts d'ells poc curosos amb les qüestions de gènere) els desitjo que aviat els cremin el cotxe (a l'estil francès) o es topin amb cafeteres (a l'estil italià). Visca l'anarquia!

OPINIÓ:

Gandia en flames

Anna Maria Villena

S'acosten les eleccions i es nota, almenys al País Valencià. Vull dir que els "blaveros" comencen amb la seua pròpia campanya. Una campanya d'extorsió i d'amenaces massa normal i massa normalitzada arreu del país. I potser també massa permesa, massa permesa per tothom: pels valencians, per la policia i, sobretot, pels polítics.

Em permetré posar com a exemple un cas concret, el de Gandia; ciutat coneguda per tothom per ser la destinació turística preferida dels madrilenys. Però no solament hi ha turisme, també hi ha un govern d'esquerres format pel PSOE, pel Bloc i pels Verds del País Valencià. I açò darrer sembla no fer massa gràcia als blaveros, que també tenen la seua representació política a l'Ajuntament amb un concejal de Coalición Valenciana provinent de les files del PP.

Fa temps que les agressions dels "blaveros" formen part de la vida de diferents partits, associacions o grups de Gandia. La Cadena Ser, la seu del PSOE, el Casal Jaume I i la seu del Bloc havien patit la violència cega i gratuïta de les joventuts d'un partit polític "blavero". D'entre tots, el Bloc ha estat el grup preferit per aquest ramat d'estúpids i hi ha hagut gairebé mitja dotzena d'atacs.

Però fa unes setmanes que els seus atacs han augmentat: després de cremar per darrer cop la seu del Bloc, han escollit un nou objectiu: la televisió pública de la ciutat: Gandia TV. Pública i que, per tant, depén del govern que tant odien.

Els periodistes que hi treballen, compartisquen o no la ideologia del govern local, han esdevingut el centre dels seus atacs i estan sofrint l'assetjament d'unes persones estúpides i amb total llibertat que no es conformen amb insultar. Primer punxaren les rodes dels cotxes de la televisió; després feren pintades a la porta, just al damunt del logo; i ara han fotografiat les matrícules dels cotxes dels treballadors, supose que per expulsar el seu autoodi contra els pobres treballadors, que no tenen res a veure amb el seu complex d'inferioritat.

Però el problema no són els danys materials que puguen causar-hi, el problema és que la por augmenta amb cada acció "blavencianista" i molta gent decidirà amagar-se.

I esperem-nos, que ara ve el millor de tot: la manifestació contracorrellengua; que sembla que es repetirà tots els anys fins que governe algun partit que deixe de celebrar-lo o fins que ells mateixos, amb les seues covardes amenaces, acaben amb ell.

El radicalisme com a forma de pensar i d'actuar

Marica radicalment

Text: **Radical Gai**
Fotos: **Mireia Bordonada**

Etimològicament, el terme radical prové del mot llatí 'radicem' que significa "arrel". És un adjectiu que habitualment utilitzem en oposició al terme "moderat", tot i que admet altres significats i altres termes oposats.

Avui en dia està de moda això de la moderació, la cultura de la tolerància que no es més que el feixisme maquillat i el fet d'acceptar qualsevol circumstància sense queixar-se, des del sofà de casa, en la comoditat del primer món.

El radicalisme com a postura vital, com a opinió política, com a forma de funcionar, de sentir i de veure el món està molt mal vist. És per això que tothom s'esforça per presentar-se com a moderadament esquerranós, moderadament nacionalista, moderadament democràtic, moderadament cristià o moderadament ateu, és a dir, agnòstic, moderadament corrupte o respectuós amb els drets i llibertats dels altres, sí, però moderadament. Del que es tracta és de fugir de les identitats, d'intentar evitar el definir-nos amb massa claredat, opinar, sí, moderadament, però no posicionar-nos i actuar en conseqüència, perquè això s'entén com una actitud radical que no té lloc en el món de la moderació a ultrança. Aquesta és la doctrina absoluta en la que tots hem de creure i amb la que ens hem de regir tots i totes, és la praxis dominant, és a dir, al cap i a la fi, allò que algun llest ha acabat per equiparar amb la realitat, de forma que la moderació com a actitud vital, que va lligada al pragmatisme en contraposició a l'idealisme i a la creença en la utopia, són termes que defineixen "la realitat" de forma que ser això que avui s'anomena radical en termes despectius, no queda en el terreny d'una opinió personal si no que se situa fora de la realitat... i ja l'hem fotuda perquè llavors hi ha qui serà tant estúpid de creure que el realisme és això..no tenir idees ni posicions ni opinions "radicals" perquè el ritme de vida occidental demanda realisme...les idees van caure amb el mur de Berlín.

Ser radical significa, doncs, en sentit etimològic, estar en contacte amb l'arrel, amb l'origen. I això és quelcom que en el col·lectiu i la comunitat homosexual s'ha anat perdent amb el temps fins a convertir-nos, tots nosaltres, en una trista i patètica caricatura "moderada" del món feliç heterosexual. I com que tenir idees pròpies que defineixin una identitat pròpia

seria "radical" doncs un món gai faltat d'idees i projectes propis, es limita a ser un grupet de mediocres idolatren al món heterosexual, els seus esquemes de funcionament i fins i tot, si m'apuren, tots els ídols del món gai són actors o persones cèlebres heterosexuals. Resumint, el món gai no té projectes propis ni referents propis.

Al cap del dia, quan el sol es pon i arriba el moment de la reflexió, ningú se sent prou homosexual com per comprendre que ens trobem fora de la legalitat establerta en molts àmbits, atiborrant-nos de normalitat moderada com si estiguéssim vivint de forma completament integrada i normalitzada. I la realitat és que no ho estem. Hem convertit en una revolució quelcom que no és més que una mentida, hem reduït a una ampliació de llibertats quelcom que acabarà sent una retallada de llibertats, ens han enganyat senyors, el matrimoni no és una revolució, és més del mateix, significa la regularització d'un sector de població que no ho estava i per tant que tenia l'oportunitat de fer us de la seva força creativa creant unes estructures de convivència pròpies al marge del món "normal moderat heterosexual", uns esquemes que ens ajudessin a definir la nostra identitat com a col·lectiu.

Per què no hem apostat per una Llei de parelles de fet que equipari la Llei de matrimonis genèrica que ja existeix en la legalitat vigent de l'Estat espanyol en drets i deures a una Llei de parelles de fet igualment sòlida, igualment digne? Per què sempre estem imitant els esquemes d'aquells que durant segles ens han negat?

És necessari recuperar la radicalitat quan ens enganyen, quan ens intenten convèncer que tot va bé, però res canvia, quan ens diuen

que amb la llei de matrimonis, que suposa canviar 4 paraules en un text legal hem fet la nostra més gran revolució sexual i civil, quan ningú es pregunta amb tanta insistència si l'heterosexual neix o es fa, quan ningú vol parlar de l'homosexualitat infantil i oblidem que tots nosaltres hem estat nens i nenes homosexuals,quan ens fa fàstic parlar de les persones de la tercera edat que un dia van ser adolescents homosexuals i molts d'ells ho van pagar amb la vida o amb llargs i infernals anys confinats en inhumans camps de concentració, quan ningú es pregunta si un matrimoni tradicional està capacitat per a educar al seu fill o filla heterosexual, homosexual, bisexual, transsexual o intersexual. Us asseguro que si fos obligatori que alguns matrimonis tradicionals haguessin de passar els testos d'idoneïtat que han de passar els pares heterosexuals o homosexuals que adopten nens o nenes, salvaríem les vides de molts infants, i ho dic amb coneixement de causa.

La radicalitat és necessària quan no aconseguim entendre que , si el noranta per cent dels i de les transsexuals exerceixen la prostitució, no és perquè hagin nascut amb la vocació de rondar els carrers passant fred i suportant pallisses, sinó perquè el "món feliç, normal, tolerant i moderat heterosexual" sempre els deixa oberta una sola porta, i sempre és aquesta.

Mentre a l'Estat espanyol la comunitat homosexual es tanca en els seus 'guettos', en les seves discoteques i recorre les botigues de moda de la ciutat o fa les maletes fugint del seu poble tot cercant una vida millor, a Palestina els i les homosexuals es veuen obligats a arrossegar-se pel desert fins a arribar a Israel fugint de la por a morir a mans de la policia o de la seva pròpia família.

No som els millors, ni els més llestos, ni els més cultes. Estem atiborrats de moderació fins a l'absurd i això només genera dependència, comoditat i pèrdua de la identitat, dit d'una altra manera: l'eradicació d'allò que conforma la identitat homosexual.

Eradicar significa "tallar de sota arrel", dit d'una altra manera: tallar amb allò radical, amb l'origen, amb el que soc jo o el que ets tu. Ni tolerància ni acceptació ni respecte. Hem d'aprendre a exigir allò que ens pertany, a dibuixar la nostra pròpia identitat des de nosaltres mateixos, independitzant-nos del món heterosexual, i ser un mateix no és negociable ni opinable, és radical.

Es convoca un Dia d'Acció el 17 d'octubre

Lluita en defensa de les persones immigrades

Col·lectiu Catalunya

"Amb l'excusa de combatre la immigració clandestina, els governs estan adoptant polítiques repressives i expandeixen cada vegada més les fronteres dels estats enriquits mitjançant centres de detenció, desallotjaments, expulsions, i selecció de la mà d'obra". (extracte de la Crida sobre migració del Fòrum Social Mundial Policèntric de Bamako/Mali al gener de 2006).

Els règims fronterers europeus converteixen les persones immigrants en "il·legals". Una de les principals mesures que adopten les autoritats de la Unió Europea contra els moviments i lluites dels immigrants consisteix actualment en l'establiment de camps i altres instruments de control migratori fora de la mateixa Europa, en països de l'Est d'Europa i d'Àfrica (un procés que podem anomenar com a "externalització de les fronteres").

Quan milers d'immigrants i refugiats van assaltar col·lectivament les tanques frontereres dels enclavaments espanyols de Ceuta i Melilla al setembre i octubre de 2005, les crucials demandes de llibertat de moviment i igualtat de drets van ser presentades davant l'atenció pública, almenys durant aquest moment. Les reaccions inhumanes i bàrbares, els trets mortals i les deportacions massives al desert, van reflectir el nivell ascendent del conflicte i la crisi del règim migratori europeu.

Però està en marxa un procés que aspira a trencar aquest règim, no només de l'altre costat de la frontera, sinó també d'aquest, des de dintre. A cada racó d'Europa, gairebé diàriament, es produeixen lluites, protestes i campanyes polítiques i socials contra els camps de detenció i les deportacions i reclamant el dret d'asil per a homes i dones, la regularització, els drets de ciutadania europea basats en la residència en lloc d'en la nacionalitat i contra l'explotació del treball immigrant. Aquestes lluites superen de bon tros qualsevol estreta concepció de la identitat europea.

En aquest sentit, desenes d'organitzacions socials van convocar una mobilització pel 7 d'octubre a les principals ciutats europees i africanes en rebuig a les polítiques migratòries europees i en defensa dels drets dels immigrants, en el marc d'una crida a la qual es van

unir organitzacions socials dels dos continents per celebrar el "Dia d'Acció pels drets dels immigrants" per protestar contra les polítiques europees en matèria d'immigració i per demanar el respecte dels drets bàsics. La data escollida -7 d'octubre- volia ser recordatori dels esdeveniments de Ceuta i Melilla l'any 2005, quan centenars d'immigrants van assaltar les tanques que separen aquests territoris de la resta de països africans.

Aquesta crida conjunta a un Dia d'Acció reprèn les mobilitzacions del 31 de gener de 2004 i del 2 d'abril de 2005, quan es van celebrar el primer i segon dia d'acció sobre migració en més de 50 ciutats europees. En el Fòrum Social Europeu d'Atenes de maig de 2006, a la qüestió migratòria es va consagrar per primera vegada un "eix" temàtic específic. Una creixent xarxa d'iniciatives entorn de la migració va decidir en l'assemblea final donar un pas més i coordinar accions per tota Europa pel 7 d'octubre de 2006. Prenent en consideració les condicions regionals i nacionals específiques i les circumstàncies de les diverses lluites, el Dia d'Acció apel·lava a la resistència en els àmbits europeu i transcontinental, i significa la primera escala per a desenvolupar la proposta d'una manifestació conjunta en 2007, a Brussel·les o en un altre lloc d'interès públic. Amb això es pretén plantejar apel·lar al conjunt d'Europa i no només als governs nacionals.

A més de suposar un esforç important per construir cooperació amb iniciatives d'Àfrica, el dia simultani d'accions en ciutats europees i africanes pot ajudar a promoure un eix sobre migració en el pròxim Fòrum Social Mundial, que tindrà lloc a Nairobi (Kenya) al gener de 2007. Això correspon a la Crida citada de Bamako: "En el període entre el Fòrum de Bamako i el de Nairobi, proposem una mobilització internacional durant tot l'any en defensa del dret de totes les persones a circular lliurement pel món i per a determinar la seva pròpia destinació... Finalment convoquem a un dia internacional de mobilització que podria desenvolupar-se en els llocs/símbols de les fronteres (aeroports, centres de detenció, ambaixades, etc.)".

Disposats a accentuar la dimensió global de les lluites immigrants d'avui, es pretén connectar el Dia d'Acció amb les iniciatives i mobilitzacions massives en marxa del moviments d'immigrants americans en un futur pròxim.

Aquest Tercer Dia d'Acció es dirigia contra la negació de drets, la criminalització dels immigrants i tots els controls migratoris.

La CGT edita una 'Guia Jurídica d'immigració per a la intervenció sindical'

La "Guía Jurídica de immigración para la intervención sindical", editada per l'Àrea Confederal d'Immigració i el Gabinet Jurídic Confederal de la CGT, pretén servir d'eina de consulta a totes aquelles persones que realitzen tasques d'assessorament, defensa i sensibilització al voltant de la situació de la població immigrant a l'Estat espanyol. La guia, de 184 pàgines, intenta abastar tots els aspectes que tenen a veure amb aquesta realitat social, que els estats s'entesten a convertir en un problema i en un tema d'orde públic, amagant hipòcritament el fet que en nom dels interessos de la competitivitat, el capitalisme globalitzat juga amb la dignitat i amb la vida de les persones immigrades.

La CGT aposta per la sindicalització dels i les immigrants, per la defensa dels seus drets socials, civils, polítics i culturals portada a terme per les mateixes persones immigrants organitzades en sindicats. I això més enllà de la seva situació administrativa, ja que la realitat és l'explotació -legal i il·legal- a la qual es troben sotmeses. Més enllà de la lluita legítima per aconseguir "papers", ehi ha la lluita per la dignitat front a l'explotació i la precarietat.

La guia és un recull de legislació actual en matèria d'estrangeria i intenta donar una mica de llum en tota la xarxa jurídica i administrativa que jerarquitza, obstaculitza i discrimina a la immigració extracomunitària. Amb ella, la CGT vol facilitar la feina de consulta a les assessories jurídiques, a les oficines d'informació a immigrants, a les àrees d'immigració, a les secretaries d'acció social i acció sindical, per tal que en tots els àmbits es pugui donar una resposta jurídica i sindical adequada a qualsevol situació social i laboral que afecti als treballadors i treballadores immigrants.

A la Guia hi podem trobar els acords de CGT sobre immigració, informació sobre la realitat de la immigració a l'Estat espanyol, i la legislació en matèria d'estrangeria: drets, regulació de les diferents situacions, menors, infraccions, sancions, centres d'internament, retorn, devolucions i normativa pels ciutadans comunitaris.

La Guia costa 6 i per aconseguir-la us podeu posar en contacte amb el Comitè Confederal de la CGT.

OPINIÓ:

Muerte en El Valle. O Mort a El Valle. Quina reconciliació?

Belén Vicéns

"Death in El Valle" m'era familiar. No sabria dir per què em sonava el títol però n'estava segura que l'havia sentit abans. Aquest documental feia temps que estava enllestit, des de mitjans dels noranta.

Les proves de foc de la crítica ja les havia passat, sí, però a Regne Unit, Estats Units, etc. A Espanya, té una assignatura pendent. Assignatura que, de fet, es correspon amb l'altra assignatura que fa temps que arrosseguem a Espanya i que si continuem així, no acabarem pas la carrera! La reconciliació.

El documental parla d'obrir ferides, de deixar anar els fantasmes, de furgar la nafra, d'encarar-se amb els fets, d'assenyalar amb el dit, de revifar els rumors inculpatoris, d'acusacions, de fugides, de pors, de "yo no sé nada, ni quiero saber". C.M Hardt, la directora, és de Nova York, on la seva mare començà una nova vida deixant enrere el Bierzo. Christina María, C.M., torna a Espanya per reconstruir el drama de la seva família. I alhora, i per què no, per fer riure l'auditori nord-americà amb les típiques escenes rurals de qualsevol poble típic d'Espanya. (I és que em vaig sentir una mica com a Benvingut Mr. Marshall.) C.M. interroga la seva família, burxa i burxa fins aconseguir fer-se amb un nom. Aleshores, assenyala amb el dit inculpatori. Després pleguem, fem les maletes i ens anem cap a casa. Nova York.

Anit estàvem a Los Angeles, l'auditori ple a vessar. Hi devia haver vuitanta persones aproximadament, o fins i tot més. La majoria nord-americans, alguns sudamericans i uns pocs d'Espanya.

El documental ens torba. Arriba el torn dels discursos. C.M. reclama un vertader procés de reconciliació a Espanya. Exigeix que Zapatero es posi mans a l'obra i que es reconegui l'"Holocaust espanyol" (en paraules de Preston). I demana els seus compatriotes nord-americans que s'impliquin en la qüestió espanyola. Però quin procés de reconciliació té en ment la directora? Volem un procés en el qual s'interroga i s'obliga a les víctimes a parlar tant si sí com si no? Sí, la reconciliació és una assignatura pendent. Hi estem d'acord.

Però potser, abans de res, caldria que en parléssim. Quina reconciliació es vol? Com s'ha de dur a terme?

Em fa l'efecte que assenyalar amb el dit no és la via més constructiva per reconciliar-nos els uns amb els altres.

> ALGUNA COSA ES MOU

Sobre la pel·lícula 'Salvador'. Una opinió més

Carlus Jové (contact@carlusjove.net)

Permeteu-me que em salti el guió i que canviï la temàtica d'aquesta columna per una vegada.

Com a activista i, especialment, com a cineasta amateur (espero que algun dia professional), vull fer la meva aportació al debat generat al voltant del film "Salvador" de Manuel Huerga, que tanta pols ha aixecat dins alguns mitjans llibertaris.

En primer lloc, cal dir que tota obra artística cal que sigui jutjada des d'una certa distància, ja que si no correm el risc de fer valoracions morals o polítiques en lloc d'estètiques i formals.

El contingut de tota obra, ja sigui una pel·lícula, novel·la o qualsevol altre suport, és important, però no és l'únic que ens pot interessar d'ella, ja que en el fons no deixa de ser la visió d'una persona concreta sobre un assumpte concret i, per tant, tan sols es tracta d'una postura subjectiva que podem compartir o no.

En el cas d'un film històric com aquest, que tracta d'uns fets sobre els quals l'espectador pot tenir una opinió preconcebuda i en què els personatges han estat persones reals que han escrit part de la nostra història, el judici crític no pot deixar de ser el mateix, ja que l'obra continua essent una mirada de l'autor sobre la història, i no una veritat absoluta. Un film no és un tractat i si el guió s'ajusta més o menys als fets reals, és irrellevant, ja que el que un director ha de buscar és que el film es mantingui per si sol, independentment del món real. Pensem en grans fites del cel·luloide com "El cuirassat Potemkin" i a veure qui és capaç de trobar-hi una engruna de realitat. El cas, però, és que aquests films han passat a la història pel seu valor artístic, més enllà de l'ús propagandístic que n'hagi fet l'esquerra.

El cas de "Salvador" és diferent. Com a pel·lícula em va semblar més aviat regular, amb una recerca estètica interessant però que no va acabar de quallar, un ús de la música sovint innecessari i un tractament superficial del protagonista.

Huerga volia aproximar-nos al vessant més humà de Salvador Puig Antich i ho ha aconseguit, però fins a cert punt. En la major part del film, l'acció o l'ambient pren un protagonisme superior, amb el que no s'acaba d'aconseguir aquest film més intimista que Huerga apuntava.

És difícil valorar una pel·lícula com aquesta en tan poques línies, però la meva sensació és que tot i tractar-se d'una pel·lícula regular que, en cas de ser pura ficció, no hauria generat massa enrenou, està prenent un protagonisme que no li pertany precisament per l'habitual tendència, tan comprensible per altra banda, de jutjar continguts per sobre de formes en les obres artístiques. Dins l'esquerra militant, aquest és un costum molt ancorat.

Dinamita de cervell

Mortalla de luxe per a un producte de misèria

MIL Societat Anònima
(Més informació a
www.paremoslapeliculasalvador.org
www.salvadorpuigantich.info)

Nosaltres, testimonis directes de l'època en que tracta la pel·lícula "Salvador", exmembres del MIL, OLLA, i GARI , davant de la indignitat que representa per a tots i totes nosaltres l'exhibició de l'esmentat film manifestem:

1- Que aquesta no és la història política d'en Salvador Puig Antich ni la dels seus companys de lluita, perquè amaga deliberadament la història de subversió revolucionària contra el capitalisme, sense la qual la vida i la mort d'en Salvador no tenen cap sentit.

2- Denunciem aquesta pel·lícula com un nou producte desinformador i falsificador de la realitat en la que Puig Antich és mitificat com un lluitador per les llibertats democràtiques, basada en la novel·la "Compte enrera", de Francesc Escribano, on es barreja intel·ligentment l'art de la manipulació i tergiversació del fets amb intencionades ocultacions i mentides.

3- Denunciem aquest film com un producte de ficció consumista, en la que la tràgica mort d'en Salvador Puig Antich s'aprofita per ferne un gran espectacle morbós, extremadament dramàtic, amb la finalitat de treure'n profitosos rèdits econòmics.

4- Denunciem la gran rellevància que se li donen a anècdotes intranscendents a fi de desfigurar i menystenir el caràcter anticapitalista i autònom del MIL, compartit amb la classe obrera catalana més combativa, la qual és ignorada olímpicament en el film.

5- Insistim en la denúncia de l'ocultació dels fets històrics-socials i del moviment obrer d'on neix i es desenvolupa el MIL, així com de les seves aportacions revolucionàries, que obriren pas entre d'altres a l'autogestió l'assemblearisme, l'autoorganització, l'antiautoritarisme i l'anti-militantisme.

7- Denunciem el clar missatge reaccionari i de moral i valors dominants burgesos que respira el film, contradits a les idees i a la manera de sentir i viure d'en Salvador.

8- I denunciem de forma contundent que en aquest estadi intensiu de la economia capitalista (creixement quantitatiu i qualitatiu sobre una base tècnica complexa i en constant renovació), i essencialment en allò que respecta a la vida quotidiana dels ciutadans i assalariats es cada cop més dirigida i controlada pels diferents poders. En aquest sentit, el missatge que es desprèn de la pel·lícula té una clara intencionalitat política en el moment actual: impedir la radicalització dels moviments alternatius mitjançant una suposada deriva del MIL i la dramàtica mort d'en Salvador. L'enfrontament total al sistema no val la pena.

9- Per últim denuncien també el silenci que mantenen els mitjans de comunicació i especialment l'esmentada pel·lícula sobre la situació de Jean Marc Rouillan, exmembre del MIL i excompany de Puig Antich, empresonat encara a França, desprès d'haver complert la condemna, amb qui ens solidaritzem i exigim la seva llibertat immediata, juntament amb els altres companys d'Acció Directa.

El Far

El 1000, entre el record i la història

Ferran Aisa

El MIL (Movimiento Ibérico de Liberación) continua d'actualitat ara a través de la pel·lícula "Salvador", de Manuel Huerga. El film és una adaptació de la novel·la de Francesc Escribano, "Compte enrere", que narra els darrers temps del militant anarquista Salvador Puig Antich, que va ésser executat pel franquisme.

La pel·lícula ha despertat en sectors llibertaris una polèmica contra la tergiversació de la història. La mort violenta de dos joves del grup, Puig Antich i Oriol Solé, van ajudar a revestir-los de personatges mítics del MIL. El MIL, però, en un comunicat de 1973 clamava tot el contrari: "¡Ni mártires. Ni juicios. Ni cárceles, Ni salarios! ¡Viva el Comunismo!"

Però què era el MIL? El grup va ser fruit del context social de finals dels seixanta, de l'esperit del maig del 68 i de les escissions antiautoritàries produïdes a Barcelona en relació al control comunista de CCOO. El MIL va beure de diverses fonts: del romanticisme de les guerrilles urbanes anarquistes, del mite revolucionari del 36, del marxisme revolucionari, del consellisme, del situacionisme... Com ells mateix deien: "El MIL es producto de la historia de la lucha de clases de estos últimos años. (...) Nace como grupo específico de apoyo a las luchas y fracciones del movimiento obrero más radical de Barcelona". Qui vulgui aprofundir més en el tema pot llegir el llibre de Sergi Rosés, "El Mil: una historia política" (Alikornio Ediciones, 2002) o capficar-se en els textos polítics del "Movimiento Ibérico de Liberación", que el Centre d'Estudis Històrics Internacionals acaba de treure a la llum del Fons documental del MIL. Els documents van acompanyats d'una introducció realitzada pel catedràtic d'història Antoni Segura i per Jordi Solé Sugranyes: "El MIL és –diuen–, sens dubte, proporcionalment a la seva entitat militant, el grup d'oposició antifranquista al qual se li han dedicat més treballs, articles, documentals i difusió mediàtica". Això es deu en part, com manifesten els editors, a la mala consciència dels partits majoritaris que van fer ben poc a favor de Salvador, d'Oriol i, en general, dels presos del MIL. Però el MIL no era només antifranquista sinó, sobretot, anticapitalista. L'antologia que presenta el CEHI recull 30 textos publicats pel MIL, les Ediciones Mayo-37 i els GARI (Grupos de Acción Revolucionaria Internacional). La reproducció dels textos ajuden a comprendre molt millor l'ideal d'aquells joves que lluitaren, sense por al fracàs, amb l'esperança de canviar el món.

Entre els textos hi ha els articles publicats a "CIA (Conspiración Internacional Anarquista)" sobre Quico Sabater i sobre la FAI. En el número 2 publiquen el text del Congrés d'auto-disolució de l'organització política.militar, anomenada MIL: "La revolución socialista –diuen– sólo es frenada por partidos parlamentarios y sindicatos reformistas..." Els document del MIL-GAC aporten una amplia visió teòrica i general del pensament polític i la seva direcció revolucionària: "Atacar el Capital y a sus fieles guardianes –sean de derecha o de izquierdas- tal es el sentido actual de los Grupos Autónomos de Combate que han roto con el viejo movimiento obrero y promueven unos criterios de acción precisos".

Le Petit Ramon 'allegretto scherzándo'

Andreu Subirats

Supèrbia, enveja, angoixa, gelosia, catalèpsia, mandra, luxúria... Una llista de pecats capitals? Podria semblar-ho però no ho és. Són alguns temes de Le Petit Ramon (Ramon Faura), un músic barceloní que potser alguns recordaran al capdavant, amb Carles Mestre (avui Simfònica de Gava), dels Azucarillo Kings, a finals de la dècada passada. Azucarillo Kings és un d'aquests grups que per a qui el va escoltar i veure no s'oblida fàcilment. El repertori revival que portaven acabava convertint-se en un festival interpretatiu i un show musical que sobreeixia gratament enmig el paupèrrim panorama de barretina casposa que oferia llavors la música nostrada i feliçment subvencionada. Però els Azucarillo Kings ja són història i Ramon Faura va voler emprendre la seva particular aventura musical per altres caminois.

No endebades aquest arquitecte, que no trafica amb el maó tot i que l'esguarda des de diferents perspectives, ja a finals dels 80 i començaments dels 90 havia format en diverses bandes de l'escena barcelonauta: Los Interrogantes, The Tibidabo Hill Company i Los Canallas, grups que traginaven música en directe des del rock al punk, passant pel blues i el deix mood que sol tenir tot amant del pop british que ha passat per l'escola de "pago" (els de la pública van tirar més cap al rockabilly). Bregat doncs, Ramon Faura, als locals de música urbana i concerts de canya amb got de plàstic, amb Carles Mestre i Pablo Quiroga s'inventen els Azucarillo Kings en un moment en què recuperar clàssics oblidats i demodé comença a calar fort entre el públic (recordem El Chaval de la Peca o La Fundación Toni Manero). Azucarillo Kings, amb un repertori que anava des de Boney M i Michael Jackson als Pixies i Barón Rojo, treu dos discos al mercat, "Azucarillo Kings", 1998; i "Razas de la noche", 2001, i recorre ciutats i pobles amb la seva música divertida i provocadora.

A partir del 2002, els artífexs d'AK prenen singladures distintes, Carles Mestre crea La Simfònica de Gavà, un grup que s'embranca en la més pura tradició de la rumba catalana i post-gatoperessiana, mentre que Ramon Faura es converteix en Le Petit Ramon; cal dir que una bona part dels músics d'AK seguiran participant en totes dues formacions (el guitarrista i trompetista Diego Burrian, el baixista Brady Lynch i el percussionista Xavi Tàssies).

El primer treball de Le Petit Ramon surt el 2003 i es titula "Le Petit Ramon & Terrorista" amb l'acompanyament de Les Filles del Dolor. Es tracta de 13 temes originals escrits i cantats majoritàriament en catalana llengua ("Catalepsia", en castellà, és un homenatge a Parálisis Permanente, i "J'aime la tour Eiffel" és una mescla de francès i castellà afrancesat amb deixos de chanson i final petit burgès al més pur estil Bertolt Bercht). El terrorista que acompanya els directes de LPR es camufla rere un reproductor de cedés amb bases electròniques enregistrades. Terrorisme, naturalment, i terrorisme del bo. La dissonància aparent dels motius electrònics contrasta de vegades amb la cadència melòdica de les guitarres i els ritmes càlids, i la contundència de les lletres i llur interpretació que, ara amb tocs punks, ara amb un xiuxiueig de cançó lleugera, fa de tot plegat una música irònica i revifadora que recorda a molt i a res ensems. LPR, talment Pascal Comelade, amb maneres i estils diferents, es reinventa la música i les músiques, algunes de les quals han esdevingut part del nostre patrimoni personal i col·lectiu, i fa revifar tot aquest llegat sonor que sovint pot restar hivernant en les regions més fosques del nostre subconscient.

Així, amb l'aventura ja encetada, LPR treu el seu segon cd "Luxúria" (2005), i Les Filles del Dolor esdevenen Les Filles del Pànic, hi ha alguns canvis en la formació i el terrorista desapareix d'escena. L'esgarrifós enemic electrònic s'annexiona musicalment a la banda com un component més. El resultat és un so menys naïf i més popy. D'altra banda, s'inclouen temes que LPR ja portava en els seus directes: "Els reis mags", "Cumpleanys" o "I'm la banca". Les lletres d'aquest segon treball són més elaborades i deixen entreveure el gust del seu autor pels escriptors russos i francesos (Dostoievski, Proust, Céline,). I també hi trobem un homenatge a Pau Riba (escolteu "Em fa una mica de por regalarte el meu cor"), amb qui LPR comparteix alguna cosa més que l'admiració i el reconeixement. LPR representa, tal vegada ara, aquell "glam-folck" que Riba, Sisa, Oriol Tramvia i altres músics de la seva generació van iniciar cap allà a primeries dels 70, i que esclatà en el Canet Rock, contrapunt amoral, ètic i estètic al Canet Cançó, i a bona part del seus participants que hi actuaven com a salvadors homologats, de la música, del país, de la llengua, de l'home, de la dona i de pràcticament tot. De ben cert que Le Petit Ramon, avui, entronca amb aquell esperit del Canet Rock, i amb aquells autors que en certa manera s'avançaren al seu moment, i de ben cert, també, que aquesta barreja de Sid Vicius i Frank Sinatra que és LPR fa d'aquest artista i de la seva formació un cas singular i original, una bategada de revolució permanent i poètica: l'art per a tots i per a ningú*. Una proposta contundent en l'era dels concursos musicals.

****"Així parlà Zaratrusta", F. Nietsche, citat per Ramon Faura***

Articles de 'Fum de fàbrica'

La batalla perduda

Joan Salvat-Papasseit,
traducció de Jordi Martí;
foto: **Mireia Bordonada**

Com un condemnat a mort camina el proletariat per la vida, l'horitzó dibuixa cent Gòlgotes horribles al seu pas.

El poble avança..., i cau; després torna a avançar i cau eternament, i avança eternament. Sempre així. El Capital es nodreix de moll de l'os del poble. Les tropes de l'Estat i de l'Església -milions i milions d'homes i dones inútils al bé-, així són reclutats de la Humanitat santa i oprimida. La Humanitat malvada i dictadora guanya d'aquesta manera.

S'ha perdut la vaga. Han tornat els obrers al treball amb el cap molt alt, més baixes les mirades no ja dels burgesos, sinó dels germans vençuts contra ells.

Ah, infeliç esquirol, policia inconscient, esgarriat soldat! Per vosaltres es retarda l'Era de la llibertat, milionèsima vegada que ha vençut la força a la raó per la vostra culpa.

On aniran els vostres fills que no ensenyin els seus cossos que no s'aguanten, i els seus tristos parracs? Soldat, ets esclau; ets també esclau, policia; desgraciat esquirol, ets esclau. Per què sempre l'esclau ha d'anar contra l'esclau? Mireu-vos uns a altres i abraceu-vos, ja que no sereu bons si no sou tots uns, ni deixareu un dia de sofrir.

S'ha perdut la vaga. Però no perquè el Capital sigui fort: perquè no ens estimem i no ens coneixem.

> RACÓ TRANSVERSAL

1956: recordar Hongria i la lluita contra la dictadura i la burocràcia

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Tot i que la dreta hongaresa tracti de rememorar la revolució d'octubre 1956 mig segle més tard, la veritat és que, si bé va haver-hi un front "anticomunista" molt ampli (tan ampli que comprenia fins a la majoria del mateix PC, sobretot per baix), i que en ell van coincidir posicions molt diverses, quan no oposades...

No és menys cert que les vagues i les grans mobilitzacions populars estaven clarament orientades contra la dictadura i les asfixiants normes burocràtiques, però en cap cas contra les mesures socialitzadores imposades, ni contra la reforma agrària.

I per més que des del "món lliure" es posés en primer plànol l'"Església perseguida" (el règim franquista inclús va produir pel·lícules amb màrtirs catòlics bessons als que poblaven el cinema de la "Croada"), la "revolució" va ser una cosa del poble, dels treballadors industrials, dels intel·lectuals, i en menor grau dels camperols, però bàsicament del poble.

Quan es parla de feixistes infiltrats s'oblida que el règim estalinista no va tenir inconvenient a reciclar "quadres" de la policia i de l'exèrcit hortysta per a les seves finalitats.

Tot va començar amb la mort de Stalin, que va obrir múltiples esperances en les anomenades "democràcies populars". El règim va començar a enfonsar-se i Rakosi, el líder estalinista hongarès, va ser substituït per Imre Nagy ja al 1953, però les mesures "liberalitzadores" afavorides per aquest van semblar insuficients al poble, i excessives per a Moscou.

El 1955, Nagy va ser substituït i expulsat del partit. El nou capdavanter, Erno Gero, un personatge sinistre implicat, entre altres coses, en l'assassinat d'Andreu Nin, va deixar clar que les reformes no anirien més enllà.

Llavors va arribar el XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica (PCUS), amb el cèlebre "Informi Kruschev" que denunciava els crims de Joseph Stalin (atribuïts a una desviació estranya anomenada "culte a la personalitat").

El 1956, aquest factor va empènyer altres i la situació hongaresa va començar a canviar radicalment. A Polònia, les protestes havien dut al poder el "reformista" Gomulka i el dia 23 d'octubre una gran manifestació d'estudiants va clamar per la llibertat a la ciutat de Budapest.

La repressió policial va convertir un manifestació pacífica en una revolució. Les mobilitzacions de protesta es van estendre per tot el país i part de l'exèrcit hongarès, amb el general Meleter (un veterà de la guerra d'Espanya) al capdavant, es va unir a ella.

El Partit Comunista, totalment desbordat per les seves bases, es dissolia per tot el país.

La "Declaració del Drets de l'Home" serà, en la Revolució Francesa, el que el seu títol indica: una declaració dels drets dels homes, no de les dones, que continuen, malgrat la Revolució i en la seva majoria, sense instruir i sense l'accés a l'esfera pública, malgrat haver lluitat per enderrocar l'aristocràcia al costat dels homes. Només unes quantes dones participen de la vida pública; tot i que poques, seran les primeres i aconseguiran aplanar el camí a totes les que vindran després.

Una història sense argument (2) La Revolució Francesa de 1789

Maria Àngels Rodríguez, historiadora i membre del a Fundació Salvador Seguí; traducció: **Núria Rimbau**

Per iniciar amb una data de sortida l'aparició de la dona en l'esfera del públic podem fixar-nos en la Revolució Francesa, durant la qual el 26 d'agost de l789 es va votar la Declaració de Drets de l'Home. Aquesta Declaració deia que incloïa tot el gènere humà. No obstant això, no reconeixia els drets com a iguals d'aquesta part del gènere humà que eren les dones i que per llei eren privades d'ocupar càrrecs públics, fos quin fos el seu estatus social. Per a elles era impossible, per exemple, establir-se independentment com treballadores.

Clar que existeixen dones que, per la seva educació i posició social, poden i tenen possibilitats d'expressar el seu descontentament i fan al·legats com el de Madame de Coiçy, que el 1785 escriu una denúncia sobre "els costums que deixen que les dones portin a terme totes les labors per molt pesades que siguin aquestes, quan no comporten cap valoració social, per a prohibir-se l'accés a la magistratura o les finances"(1). Són dones que redacten la Declaració dels Drets de la Dona i les Ciutadanes (2), ampliant el concepte amb la inclusió de la seva categoria civil que les representa com a sexe i com a agents socials.

Són dones que redacten la Declaració dels Drets de la Dona i les Ciutadanes, ampliant el concepte amb la inclusió de la seva categoria civil.

En el seu article n. II manifesten: " La meta de qualsevol associació política rau en la conservació dels drets naturals i imprescindibles de la Dona i l'Home. Aquests drets són la llibertat, la propietat, la protecció i abans de res plantar cara a l'opressió". Saber a què s'enfrontaven no els va evitar caure guillotinades, ser tancades en els manicomis de l'època (3) o, una vegada acabat el període revolucionari més convulsiu, ser retornades pels homes a l'àmbit de la família, on les trobem gairebé 100 anys després.

La dona en el socialisme utòpic. El món llibertari del segle XIX

A finals del segle XIX, entre els socialistes utòpics anarquitzants tampoc es troben afirmacions o idees que contradiguin el pensament dominant de l'home. Afirmacions com les de Proudhon situen la dona com un element a tenir en compte només pels seus valors com a "matriu reproductora" (4); l'abast de la llibertat per a aquest anarquista se circumscriu a l'home. La dona és un apèndix; això sí, necessari, atès que d'aquesta depèn la supervivència de l'espècie.

Bakunin opina que la situació de la dona és "dintre de l'esfera privada en un plànol d'igualtat, respecte als seus drets i deures", almenys a nivell teòric.

No obstant, el que es poden considerar reivindicacions que vagin més enllà d'obtenir la llibertat per a l'home, diferenciant en aquest plànol a la dona, és deixar d'entendre que aquesta arribarà a la seva llibertat quan l'home també la tingui, i que no es concep altra forma de fer-ho.

Les relacions sexuals fora de l'àmbit de la procreació, l'avortament, l'anomenat "amor lliure", ni tan sols es plantegen.

Malgrat la declaració d'igualtat de drets entre dones i homes del Congrés de la Regional d'Espanya a Saragossa el 1872, pocs són els textos que trobem a Espanya que es dirigeixin a la dona. De fet, els pocs textos existents són sempre un intent de conscienciació cap als homes (5).

Hi ha dones singulars en la seva individualitat com L. Michel, I. Goldamn, V. De Cleyre o A Mazori, conegudes internacionalment, que destaquen i reclamen un espai entre els socialistes utòpics.

Amb diferents perspectives parlen de la situació de la doble subordinació de la dona en el món obrer. I no com a única víctima, L. Michel manifesta que per a ella la dona era una altra de les baules en la cadena de l'opressió i fa especial èmfasi en aspectes que van més enllà de l'opressió del capital, atès que "mantenir la dona sense educació era una opció conscient".

Goldamn (1869-1940), que a diferència de L. Michel, que mor el 1905, viurà part del segle XX, és una altra d'aquestes individualitats (6). No va dubtar a defensar l'amor lliure, l'homosexualitat, la llibertat sense prejudicis. El seu ideari avantguardista va posar en diferents ocasions els pròcers de l'anarquisme, com el mateix Bakunin, en la seva contra. No obstant això, utilitzava " la doctrina anarquista per explicar l'opressió que patien les dones. Però si l'anarquisme entra en conflicte amb el seu feminisme, reacciona sempre com a feminista" (7).

Dintre de l'anarquisme no existeix un corrent feminista, que és un concepte vist com "una desviació burgesa". Les al·lusions d'I. Goldamn al gaudi sexual i a la tirania a la qual el masclisme sotmetia la dona fos quina fos la seva classe social, col·locava el seu pensament en una primera línia que no era compresa pels seus coetanis. Afirmacions com "el desenvolupament de la dona, la seva llibertat, la seva independència, han de sorgir d'ella mateixa i és ella qui haurà de portar-los a terme. Primer afirmant-se com a personalitat i no com a mercaderia sexual, segon rebutjant el dret de qualsevol que pretengui exercir-lo sobre el seu cos, negant-se a engendrar fills (tret que sigui ella qui els desitgi), negant-se a ser la serva de Déu, de l'Estat, de la societat, de la família, etc " (8) eren considerades excessives i fora dels objectius d'emancipació que pretenien les seves correligionàries.

Teresa Claramunt, a l'esquerra, anarcosindicalista; i V. de Cleyre, a la dreta, socialista utòpica, van ser a la primera línia dels respectius corrents ideològics.

I. Goldamn i Voltarine de Cleyre (9) són nord-americanes d'adopció i encara que militen, lluiten, sofreixen presó o atemptats per les seves idees, pertanyen a una minoria de dones anarquistes molt per davant de la seva època, i la seva incidència en la majoria és escassa, encara que les seves idees es recullen en diferents revistes llibertàries (10).

En l'entorn que sorgeix de la fundació de la CNT no trobem dones com a representants dels diferents oficis o associacions que ja des de meitat del XIX (11) i inicis del XX (12) estan donant-li forma a aquesta idea. No és fins al Congrés de l917 que apareix en una taula el nom d'una dona (13). Per això quan es fa la història de les dones a la CNT s'ha de recórrer a les conegudes Teresa Claramunt, Soledad Gustavo, o el que és el mateix, Teresa Mañé, Maria Caro o Àngela Graupera per la seva vinculació a l'anarquisme i al món obrer, més que al sindicat en si.

Amb tot cal recordar l'existència d'altres dones que formen part durant l'últim terç del segle XIX de moviments de caràcter republicà- obrerista com Isabel Vila, membre el 1873 de la Secció Espanyola de la Iª Internacional, i Guillermina Rojas (14), les afirmacions de les quals sobre el matrimoni, la religió o la maternitat no tenen res a envejar a les ja citades d'I. Goldamn, Manuela Díaz o Vicenta Dura que apareixen com a secretàries de la Federació Regional Espanyola de la Internacional el1883, però de les quals només en coneixem el nom (15), o les signants el1869 a l'Ateneu Català de Barcelona d'un text en el qual s'oposen a la guerra franco-prusiana (16) o les participants en el congrés de Saragossa de 1872 (17).

Hi ha dones en el cercle d'influència dels obrers llibertaris i les seves societats obreres que participen en mítings" (18) per cridar a l'associació de dones de tots els oficis" (19), fan publicitat de les idees llibertàries, però o no són afiliades als sindicats o no en tenim constància (20), atès que sempre apareixen noms d'homes com a representants, encara que sigui d'Associacions com la de Teixidores d'Igualada (21).

Les opinions d'aquestes dones

Louise Mchel diu que mantenir la dona inculta és una forma premeditada de dominació.

sobre el paper de la dona estan sempre supeditades a la llibertat i l'emancipació plantejades com a unitat amb l'home (temes que relacionarem amb el terme actual de "gènere").

Aquestes són considerades reivindicacions burgeses i el feminisme com a tal s'identifica amb les sufragistes. Les dones obreres tenen altres interessos que el vot (22).

Notes

(1) Duhet, Paule Marie. *Les dones i la revolució 1789-1794.Edicions 62.Barcelona 1971. Pàg. 23*
(2) Gouges de, Olympe. *Les droits de la femme et de la sitoyenne1791. (1971). Pàg.6*
(3) *Algunes d'aquestes dones van ser Etta Palm d'Aelders, Olympe de Geouges, Claire Lacombe, Théroigne de Méricourt, Pauline Leon*
(4) Nash, Mary. *Mujeres Libres. España 1936-39.Ed. Tusquets. Barcelona 1975 Pàg. 10*
(5) Madrid, Francisco; Claudio, Venza: *Antología documental del anarquismo español. Vol nº 1 Organización y revolución. De la 1ª Internacional al Proceso de Montjuic (1868-1896).Ed. Fundación Anselmo Lorenzo. Madrid 2001 A la pàg. 289 Doc.19 Influencias de la Mujer en las luchas del socialismo revolucionario. A la pàg. 393. Doc 9 Misión de la Mujer en la Revolución. Soledad Gustavo. A la pàg. 409 Doc.12 La Emancipación de las Mujeres. El Productor. Barcelona.*
(6) Idem Heinen, Jacqueline *(1978) Clara Zetkin, Rosa Luxemburgo, Alejandra Kollantai, A. Kuliscioff*
(7) Goldman, Emma. *Trafico de Mujeres y otros ensayos sobre feminismo. Ed. Anagrama. Barcelona 1977.*
(8) Idem Goldman, Emma.*(1977) Pàg. 18*
(9) Peirats, José. Emma Goldman. *Una mujer en la tormenta del siglo. Ed. Laia/ Paperback.Biografia. Barcelona.1983*
(10) *La revista portaveu té el mateix nom que l'Agrupació que van formar les dones de las diferents associacions i grups existents al voltant de l'ideari de la CNT el 1936.*
(11) Fagoaga, Concha: *El sufragismo en España.1877-1931.La voz y el voto de las Mujeres. Ed. Icaria.1985. "En la década de 1850 existen identificados núcleos fourieristas que contribuyen a la difusión del pensamiento emancipista, respecto a la mujer". Pàg. 49.*
(12) Cuadrat, Xavier. *Socialismo y anarquismo en Cataluña y los orígenes de la CNT. Ed. de la Revista del Trabajo. Madrid.1976*
(13) Peirats, José. *La CNT en la revolución Española. Ed. Ruedo Ibérico. París.1971.*
(14) *Publicista i militant activa que va enfrentar-se a l'exèrcit del general Pavía a Madrid el 1874.*
(15) Iturbe, Lola *La Mujer en la lucha social. Ed. Mexicanos Unidos. México.D.F.1974*
(16) Ídem. Iturbe, Lola *(1974) Pàg. 27*
(17) Ídem Iturbe, Lola *(1974) Pàg. 29*
(18) Ídem Fagoaga, Concha. *(1985) El 12 d'abril de 1891 Teresa Claramunt, Dolores Janá, Francisca Balaña, fan un míting a Barcelona. Segons la ressenya del diari La Publicidad a la secció "Reuniones obreras de ayer" del dia 13.*
(19) Ídem Fagoaga, Concha *(1985) Pàg.78*
(20) *En l'abundant bibliografia que reprodueix els textos sindicals queda demostrat que no existeixen referències de les dones, tret en comptades ocasions, com ja hem assenyalat.*
(21) Vega, Eulàlia. *Entre Revolució i Reforma. La CNT a Catalunya (1930-36) Ed. Pagès.Lleida.2004 Pàg. 131*
(22)Ídem Fagoaga, Concha. *(1985)*

El 30 de juliol moria el teòric anarquista de l'ecologia social

Murray Bookchin, l'ecologista de la llibertat

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

Just avui, quan fa dies que setembre del 2006 ha engegat el seu camí, m'assabento que el 30 de juliol passat va morir, a casa seva als EUA i víctima d'un infart, Murray Bookchin. Tenia 85 anys. Que qui era el Murray? Doncs un dels pensadors, historiadors, assagistes i mobilitzadors més importants i destacats del panorama anarquista mundial, sense cap mena de dubte.

Bookchin na néixer a Nova York el 1921, fill d'immigrants russos que havien participat en els moviments contra el zarisme a Rússia. Als anys trenta, va entrar en el moviment comunista nord-americà però a poc a poc se'n va anar distanciant com a conseqüència del seu autoritarisme fins que en va ser expulsat acusat de trotskista. En aquest temps, col·labora a Support Spain, una organització de suport a la lluita de la República contra el cop d'Estat feixista a l'Estat espanyol; aquesta atracció pel moviment obrer espanyol el portarà a escriure "Els anarquistes espanyols. Els anys heroics 1868-1936", publicat en castellà el 1977 per Grijalbo i més recentment per l'editorial valenciana Muma, un llibre que vagi rellegir aquest juny passat i que pel meu gust segueix massa la visió de la CNT més oficial, tot i que com a resum del moviment llibertari de l'Estat espanyol continua sent tot un referent.

Del Partit Comunista passa directament al moviment obrer, organitzant sindicats en la indústria de l'automòbil ja afiliat a la central llibertària United Auto Workers (AUW), sense deixar de posar en dubte la classe obrera industrial com a motor de la revolució ja que ben aviat posa en qüestió l'industrialisme que defensaven tant marxistes com anarquistes. Dins del socialisme llibertari, inaugura i estableix un discurs que als anys 40 del segle passat sorprèn i crea tensions amb bona part dels seus companys de militància: introdueix l'ecologisme en el programa llibertari alhora que es preocupa molt per la defensa dels drets dels immigrats als EUA.

Als anys seixanta, forma part activa del moviment contracultural nord-americà, alhora que destaca com a creador d'un pensament llibertari nou i sorprenent a llibres a diverses obres en què la crítica al model industrialista i a l'autoritat passen a ocupar un lloc central. Seguint aquest camí, el 1974 participa en la fundació de l'Institut per a l'Ecologia Social de Vermont, i n'assumeix la direcció, alhora que fa classes al Rampo College de Nova Jersei, convertint-se en catedràtic d'ecologia social. Al llarg de la seva vida, ni en els darrers anys, no va deixar la seva tasca de divulgador d'alternatives, ja sigui a través de cursos, conferències o la revista "Green Perspectives", al costat de la seva companya Janeth Biehl, qui s'encarrega també de difondre i fer accessible la seva obra.

Bookchin va evolucionar del marxisme autoritari a una esquerra llibertària ecologista que ell mateix va ajudar a formular, passant pel trotskisme i descrivint un camí sense retorn basat en la crítica constant a l'autoritat, es trobés on es trobés incloses les files llibertàries.

La seva reivindicació de Kropotkin no el va ancorar en el passat sinó que el va projectar cap al futur a partir d'obres com "La ecología de la libertat. La disolución de las jerarquías", que encara podeu trobar en algun llibreter de vell, publicada en castellà per Madre Tierra i Nossa y Jara Editores. Una de les seves contribucions més importants al pensament i la pràctica llibertàries ha estat crear un pensament que prescindeix de l'industrialisme per caminar cap a la llibertat enmig de la natura, que aposta per la descentralització, l'organització no jeràrquica i el socialisme de bracet amb l'ecologia (sona igual que ICV però no hi té massa a veure ja que la seva és una opció completament anticapitalista, allunyada de la socialdemocràcia), des d'una ètica i una filosofia arrelades a l'esquerra llibertària.

Una de les darreres propostes que va formular i desenvolupar va ser la del municipalisme llibertari, basada en la recuperació de les assemblees populars i la democràcia directa a nivell municipal i de barri. Proposava un confederalisme cívic que aquí va recollir el llibre "Las políticas de la ecología social" de Virus Editorial, unes propostes que van ser àmpliament blasmades i atacades pels capellans anarquistes que veien com un dels seus dogmes es posava en dubte, la participació en les Eleccions. Bookchin no descartava la participació electoral a nivell municipal i, de fet, tal com en el tema de l'ecologia social, estic segur que a la llarga alguna cosa d'aquestes hi haurà.

De totes maneres, si no ho aprofita el moviment llibertari segur que altres en prendran nota i ho aplicaran, tal com darrerament ja s'ha vist, i serà en benefici de totes i tots perquè les propostes són lògiques, revolucionàries i, sobretot, útils en la vida de cada dia. I això sembla que alguns no li puguin perdonar.

Presenten el documental 'El MIL' al CCCB l'11 d'octubre

Dimecres 11 octubre, a les 19h, l'Aula 1 del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, al carrer de Montalegre, 5, de Barcelona, es presentarà el documental "El Mil" de Martina Loher. Presentarà l'acte Carles Sanz, del Centre de Documentació Històric Social-AEP. Després de la projecció hi haurà un debat obert amb la participació de Martina Loher, realitzadora del documental; Txema Bofill i Ricard de Vargas, de l'Ateneu Enciclopèdic Popular. Organitzat per l'Ateneu Enciclopèdic Popular. A través de la història de la família Solé Sugranyes, el documental "MIL" ens apropa a la vida del Movimento Iberico de Liberación. En un viatge que comença a Ginebra, passa per Catalunya, per tornar al final a Suïssa, la xarxa entre diversos personatges i llocs es descobreix. A Barcelona trobem a Xita, de 85 anys, mare d'onze fills dels quals cinc es van implicar en les lluites del MIL... Un d'ells, Oriol, cau en una fuga el 1976, assassinat per la Guardia Civil. Web del documental: http://elmil.net; mireu també: www.ateneuenciclopedicpopular.org

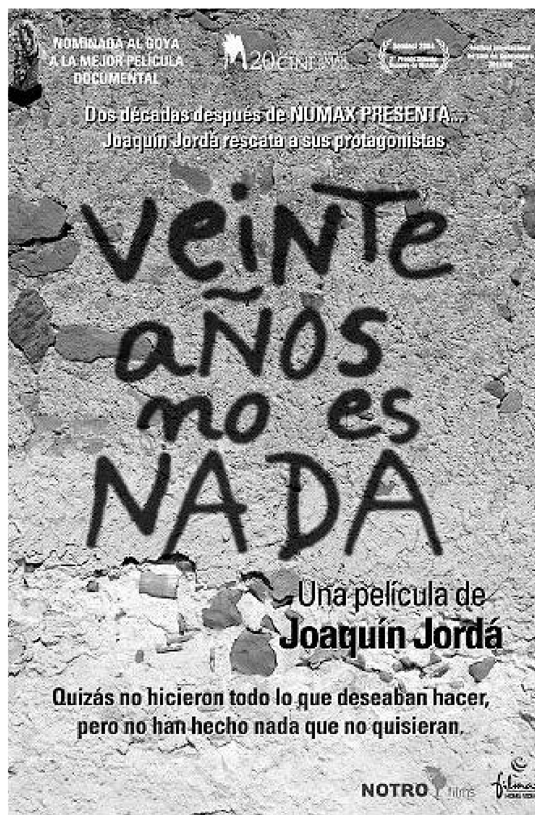
L'efecte Joaquim Jordà

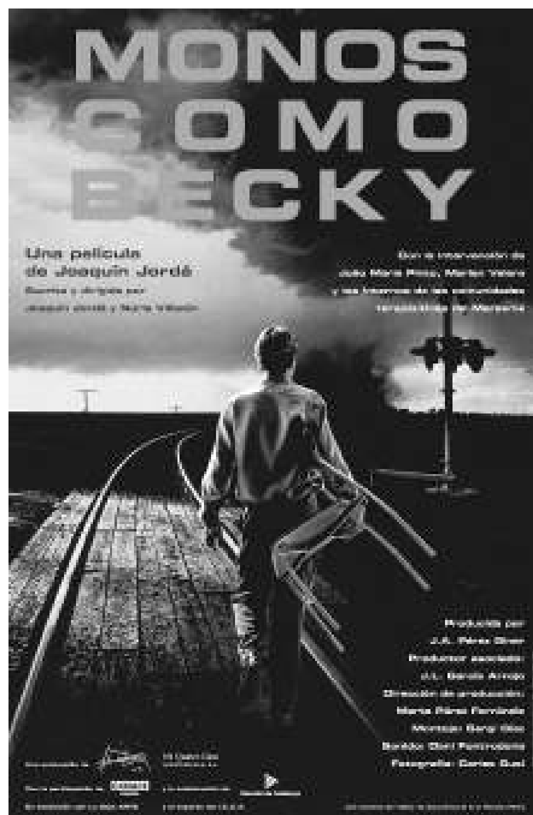
Imma Merino, periodista, crítica de cinema a "El Punt"

Hi ha qui ho va dir i també hi ha qui ho va escriure abans que jo: "Joaquim Jordà ha mort amb les botes posades". No sé si li hauria complagut aquesta referència al títol d'una pel·lícula sobre el general Custer, però allò cert és que, fins gairebé l'últim moment, Jordà va fer la vida que volia: fent i imaginant pel·lícules que fan present que el cinema pot ser una forma d'exploració crítica del món en què vivim i de manera particular respecte les institucions; així, doncs, una forma de combat contra el poder atenta a les seves víctimes, però també als que no viuen agenollats.

La vida que volia Jordà, que a la vegada va convertir-se en un personatge de les seves pel·lícules per mostrar-les com una forma d'autobiografia, també té a veure amb la manera com mantenia i eixamplava un món de relacions en què sempre demostrava un interès viu per l'activitat dels altres: "Explica'm què fas", era la seva manera de saludar. Qui li explicava rebia a canvi un comentari lúcid, mai complaent, però gairebé sempre estimulant. Perquè Jordà era un engrescador, un catalitzador, un vitalitzador d'idees i projectes, sempre que fossin concebuts amb esperit de llibertat i amb sinceritat, ja que suportava malament la submissió i la impostura. El matí en què part dels amics de Jordà van reunir-se al tanatori de Collserola, algú va comentar: "Hi ha molta gent jove. Quan això passa en una situació com aquesta, sempre penso que el mort ho deu haver fet bé a la vida". El cas és que aquell matí, certament, hi havia molts de joves (i no tan joves) que vivien la tristesa de la pèrdua junt amb el sentiment agraït d'haver conegut un home lliure, savi, vivíssim i sense ressentiments.

La mort de Joaquim Jordà no ens ha fet reconèixer que aquest home lliure, que per això mateix no volia tenir escola o exercir mestratge, ha exercit una viva influència entre una diversitat de joves cineastes per tal que cadascun treballi la seva llibertat i assagi de fer films lliures amb els recursos disponibles: sense submissió a formes i compromisos que pacten amb la comercialitat i, en canvi, amb una voluntat d'exploració de la realitat que vol convidar l'espectador a una mirada crítica, al capdavall també lliure. No ens ho fa fet reconèixer perquè, en els últims anys de la intensa vida de Jordà transcorreguda a Barcelona després de patir l'atac cerebral que va abocar-lo a una activitat constant, aquesta influència ja era notòria i no només entre aquells que van col·laborar amb el cineasta com a alumnes del màster de documental en creació de la Universitat Pompeu Fabra, la iniciativa que li va permetre fer un cinema (o continuar-lo fent, perquè ja l'havia provat amb experiències com ara "Numax presenta", film de 1979 sobre l'autogestió per part dels treballadors d'aquesta empresa de petits electrodomèstics, i "El encargo del cazador", sobre el desaparegut cineasta Jacinto Esteva) que desdibuixa les fronteres entre el documental i la ficció, la realitat i la representació: "Mones com la Becky", "De nens", "Vint anys no són res". Són films amb els quals hi van col·laborar alumnes que ja s'han convertit en cineastes (com ara Iñaki Lacuesta, Lupe Pérez i Ariadna Pujol), mentre que Jordà també hi va donar joc a nous guionistes com Laia Manresa o nous muntadors com Sergio Dies i Núria Esquerra. Tanmateix, l'empremta de Jordà tant hi és en Marc Recha (amb el qual va col·laborar en el guió de "Pau i el seu germà") com en el jove cineasta gironí Pere Vilà (va començar la seva amistat amb Jordà en assistir d'adolescent a unes classes de guió del cineasta) que ara ha dirigit un curt amb només 30.000 euros. O, per esmentar dos films col·lectius recents, la influència de Jordà es pot reconèixer a "200 Km" (sobre la marxa dels treballadors de Sintel cap a la manifestació de l'1 de maig a Madrid) o en la indagació sobre l'herència franquista d'"El dictador i jo". Insisteixo que no es tracta de reconèixer-hi un "estil Jordà", sinó un "esperit Jordà": mai no hauria desitjat que ningú fes pel·lícules com ell les feia, sinó que menava que cadascú les fes amb llibertat (i és clar, imaginació) sense trair-se. En tot cas, potser també s'hauria de parlar de l'efecte Jordà: feia venir ganes de fer cine perquè, eixamplant els límits del possible, demostrava amb l'exemple que poden fer-se pel·lícules sense formules, convencions i esclavituds. L'efecte Jordà no s'esgota en el camp de la pràctica cinematogràfica. El seu estímul és en els joves que estudien el seu cinema, com ara Gloria Salvadó, després que ho hagin fet crítics com ara Esteve Riambau i Casimiro Torreiro. També en gent que es dedica a la traducció i que reconeix que, sempre que feia falta, rebia un consell pertinent de Jordà, el desllorigador.

En els últims temps de la seva vida, Joaquim Jordà també estava engrescat en un projecte que ha d'arribar a concretar-se a Santa Coloma de Farners, la localitat de la Selva on va néixer i d'on va haver de marxar perquè (ho va intuir després) el seu pare, notari franquista, temia les accions del maquis de Quico Sabater. El projecte és un centre que, a part de reunir materials del mateix Jordà, ha de servir perquè hi trobin suport els projectes de nous cineastes. El nom del centre va decidir-lo el mateix Jordà: Quico Sabater. "Si per ell vaig marxar del poble, hi vull tornar amb ell", em va comentar en l'últim dinar que vaig compartir amb Jordà. Tota una manera de declarar una filiació ideològica per davant de la biològica i encara més tenint present la ideologia del pare.

Em permetré acabar aquest article fent referència a una petita troballa. Aquesta no ha estat del tot atzarosa perquè he buscat el llibre que la conté i que, editat per l'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya, Martí Rom i J. M. García Ferrer van publicar l'any 2001 sobre Joaquim Jordà. El llibre (a tenir present junt amb el que Laia Manresa ha publicat recentment: "Joaquim Jordà. La mirada lliure") inclou una llarga entrevista biogràfica amb el cineasta; també reuneix diversos escrits d'amics el director de "Mones com la Becky": de Daria Esteva, filla de Jacinto Esteva, aquell caçador que, un cop mort, va encarregar una pel·lícula sobre la seva autodestrucció que també ho és sobre l'esvaniment de l'Escola de Barcelona i aquell món de la 'gauche divine'; Jorge Herralde, l'editor d'Anagrana pel qual va fer excel·lents traduccions de l'italià, com ara de Sciacia i Bufalino, i el francès, com ara de Simenon i Braudillard; el productor Josep Anton Pérez Giner; el guionista J. M. Quilis; el director Francisco Regueiro i el també cineasta Iñaki Lacuesta, que, en un text esplèndid, defineix així Jordà: "enemigo del lugar común, abridor de caminos, viajero en lugar de turista, desenmascarador de arbitrios y de arbitrariedades, degenerado en lo tocante al género y siempre generoso, nunca servil y domesticado, pensante y jamás bien pensante, consciente y hasta subconsciente, irónico, escéptico, cínico (que debe ser la palabra que designa al cine sobre el cine), crítico, ético, utópico, imperfecto, juguetón, abierto e inacabado..." Però, a més, jo no sabia que em trobaria amb un article del mateix Jordà sobre Alain Resnais com a documentalista que va ser publicat el setembre de 1961 a la revista "Nuestro cine". Si vull parlar-ne és perquè en la seva mirada sobre el cine ja s'apunta la mirada del cineasta. També perquè em sembla revelador el comentari a propòsit dels documentals, a cavall entre el passat i el present, "Guernica", "Nuit et bruillard" i "Les statues meurent aussi": "Un sermón cívico que nos obliga a recordar que lo que ahora es una famosa obra de la pintura contemporánea era antes una ciudad con sus casas y sus gentes; que antes de formar parte de los circuitos turísticos, los campos de concentración nazis eran un lugar de exterminio para millones de seres; que existieron civilizaciones con su arte, su cultura, sus evolucionadas formas de vida en las llanuras africanas que el hombre blanco llenó de desolación. Porque el tiempo en manos de Resnais no es nunca un concepto abstracto, vacío. Es un tiempo humano, vivido, habitado". I he pensat que el cinema de Jordà és humà, viscut, habitat.

He recordat el seu treball recent sobre els escriptors catalans exiliats després de la guerra civil i els llocs a França que amaguen que van ser camps de refugiats dels republicans. Aleshores, he rellegit el text per retrobar-me amb una frase dita a "Les statues meurent aussi": "La mort és el país on s'arriba quan s'ha perdut la memòria".

Potser Jordà, quan va perdre part de la seva memòria, va començar a preparar-se per la mort, que ha afrontat sense por.

A la vegada, Jordà no ha mort perquè la seva vida i la seva obra són dignes de memòria com els poemes més excel·lents. I perquè viu en la nostra memòria.

Llibres

"Entendre Occitània"

JOSEP SERRA ESTRUCH
Editorial El Llamp

Jordi Martí Font

Aquest és un llibre difícil de trobar però que cal llegir, demanar-lo a qui el tingui, fotocopiar-lo, buscar-lo en llibreries de vell... "Entendre Occitània" va ser publicat el 1989 a l'editorial ja desapareguda El Llamp. Amb aquesta obra, el malaguanyat Josep Serra Estruch havia guanyat el Premi Rei en Pere atorgat pel Centre d'Agermanament Occitano-Català (CAOC) i alhora inaugurava la col·lecció Acràcia de l'esmentada editorial. En la nova col·lecció de l'editorial independentista s'hi anunciaven obres com "Un àcrata anomenat Ramon Llull", "Dones Llibertàries" o "El sol de l'Anarquia" que mai es van arribar a publicar ja que l'editorial va plegar. El llibre és un aplec d'articles-entrevistes, actualitzat en el moment de la publicació, publicades al setmanari "L'Esplai", del qual Serra n'era director. Tal com diu l'autor en la contraportada del llibre: "només és una mica, un tast, un principi de veritable reflexió, de qüestionament i posicionament que haurien d'havernos arribat d'una manera més natural, sense tanta enganyifa i desinfoirmació per endemig". És també un cant al corrent llibertari que traspassa a través dels segles per les nostres terres i que, de tard en tard, deixa la seva tasca profunda per irrompre amb diversitat de formes.

Les paraules de Serra Estruch, sàvies, ens porten a conèixer una sèrie de personatges, alguns en entrevistes reals i altres en inventades, que eren o havien estat importants en el devenir de la nació occitana i de les lluites que al llarg de la història s'hi han donat. I és a través d'aquestes entrevistes que anem fent-nos un dibuix mental de les afinitats nacionals entre els Països Catalans i Occitània i alhora entre les lluites socials que s'hi han desenvolupat al llarg de la història -amb una especial parada, per la seva importància, en el món dels càtars- i la nostra lluita llibertària.

Serra hi entrevistava Pèire Bec, de l'Institut d'Estudis Occitans; Carles Camberoque, fotògraf del Carnaval occità; el polític Robert Lafont; l'inspector d'ensenyament Pèire Lagarda; la pofessora universitària de Tolosa Maria Clara Viguier; i així fins a 29 personatges, els contemporanis entrevistats realment i els històrics en entrevistes simulades, que suposen un fresc ampli del poble occità vist des dels anys vuitanta. Seria una bona ideaque algú actualitzés l'obra ara o en fes una de nova d'accés a un país que en no tenir estat és, com el nostre, secret al viatger que hi passa i fins i tot a molta de la gent que hi viu.

Aquesta petita ressenya vull que serveixi també per homenatjar Josep Serra Estruch, un altre personatge de la CNT i director de la revista que tenia a les mans, el "Catalunya", que demana una biografia amb cara i ulls immediatament, a veure quin historiador s'hi anima.

Jo, per la meva part, sense valor ni coneixements per fer l'obra que demano, em limito a incloure a continuació una petita aproximació biogràfica, sempre insuficient, a un personatge que penso que destaca tant pel que va fer com per les seves idees avançades, en l'aspecte social, nacional i pedagògic, un veritable "homenot" a la manera que feia anar el mot Josep Pla o el fa anar ara Xavier Garcia.

Biografia de l'autor: Josep Serra Estruch va néixer a Bràfim (Alt Camp) l'any 1921. Especialista en mitjans de comunicació, fou el creador de l'Escola de Mitjans Audio-Visuals (EMAV) de Barcelona, pionera a la península. Premiat a diversos certàmens nacionals i internacionals de cinematografia, la seva dedicació al cinema infantil es recull en el llibre "Cinema formatiu", premi "Antoni Balmanya" 1968. Membre actiu de la resistència contra el franquisme, realitzador de la primera publicació clandestina ("Superació"), formant part del Consell Nacional i de l'Executiu del Front Nacional de Catalunya (FNC), de la seva estada a la presó amb Consell de Guerra ha restat el llibre "Contes de la mar exacta", premiat als Jocs Florals de París l'any 1959. Pertanyent a la CNT durant cinquanta-dos anys, va ocupar càrrecs de responsabilitat successivament als Sindicats de Professions Liberals, d'Administració Pública i secretari general de la Federació Local de Barcelona, així com director de la revista "Catalunya". La seva extensa col·laboració en revistes especialitzades i premsa el va fer mereixedor del premi periodístic que concedeix anualment el diari "El Ideal Gallego". Cofundador dels Instituts de Ciències de l'Educació (ICE), va ser dintre d'ells president del Seminari Permanent de Tecnologia Educativa, englobant la totalitat de les universitats espanyoles en una tasca d'investigació i descentralitzadora. President de l'Aliança de la Democràcia Socialista, va figurar com a cap de llista de la coalició electoral Aliança per la República en les Eleccions al Parlament de Catalunya l'any 1988. Fou president de l'Associació Professional de Titulats en Imatge i So de Catalunya i membre del Comitè d'Enllaç Europeu per una internacional dels treballadors i els pobles.

"Oc"

FERRAN GARCIA-OLIVER
Editorial 3 i 4, col·lecció Narratives

Jordi Martí Font

Dos amics valencians de Gandia, un procedent dels ambient marxistes i independentistes, i l'altre dels voltants ecologistes i llibertaris, organitzen un viatge a la nació veïna d'Occitània, just damunt dels Països Catalans, durant un estiu en què volen conèixer aquell món del qual només n'han llegit llibres.

"Oc" narra literàriament el viatge alhora que és un cant a l'amistat i a la llibertat, una redescoberta d'aquesta i una elegia pel món de les lluites socials dels anys setanta que els dos havien viscut plegats. Un i altre esdevenen testimonis d'una nació que es nega a desaparèixer malgrat que tots els factors que van analitzant li són adversos. Resulta curiós com des de vessants ideològics que molts voldrien allunyats, quan es parla s'arribi a un nivell com aquest d'afinitat. I resulta curiós també com la ignorància i el seu conreu esdevinguin bandera d'alguns sectors dels nostres móns més propers. Curiós perquè la cultura i el coneixement - aprendre- és l'única base real per avançar, tal com s'explica a "Oc".

> IMATGES QUE PARLEN

La memòria històrica de la revolució

Josep Estivill

Aquests darrers mesos assistim a un fenomen realment important. Enguany, quan es compleix el 70è aniversari de la Revolució i la Guerra Civil, es difonen - sovint per primera vegada- les filmacions que van immortalitzar aquell esdeveniment. Fins ara, podíem veure els documentals actuals de recreació, elaborats amb major o menor encert, però sempre situats en el moment present.

El moment present. Aquest mirador privilegiat des del qual reinterpretar els recorreguts de les persones i les organitzacions. Sempre a posteriori, situats en la confortabilitat que dóna conèixer el balanç final per llavors establir les premisses. Des d'aquest mirador, la visió del passat es reinterpreta, es reconstrueix, s'amotlla a la conjuntura. Hi ha diversos treballs de recerca històrica que analitzen precisament com el context de l'anomenada Transició democràtica condiciona una determinada imatge del que va passar fa 70 anys. I l'ha condicionat molt especialment quan amagava i, moltes vegades, adulterava, la riquesa i la intensitat de l'experiència llibertària.

Poques vegades havíem tingut l'oportunitat de veure, de primera ma, el que va representar la Revolució. Doncs ara, finalment, alguns mitjans de comunicació han decidit donar un primer pas en l'aperturisme dels arxius audiovisuals.

Televisió Espanyola ha programat aquests darrers mesos una sèrie formada amb documentals realitzats entre els anys 1936 i 1939 i aplegats genèricament sota el títol de "La guerra filmada". Es tracta dels documentals originals, íntregres: els reportatges, els noticiaris, les filmacions d'urgència d'aquells anys. Els van encarregar els governs de la República i la Generalitat, les organitzacions sindicals, els partits polítics, etc. Veiem les sessions del parlament, el funeral de Durruti, la lluita al front, la vida quotidiana a la rereguarda, els discursos de Companys o Garcia Oliver.

Sentim, per primer cop, les veus i els missatges de la propaganda, els discursos i les proclames, l'exaltació ideològica, les consignes socials... les urgències del moment. Veiem el glatir de l'època. Sentim el que veritablement deia la gent. Sense reinterpretacions. Només les coses tal com van passar. No és que aquestes filmacions reflecteixin la veritat històrica però sí que hi trobem la veritat del que van reflectir. Amb els seus encerts i els seus errors.

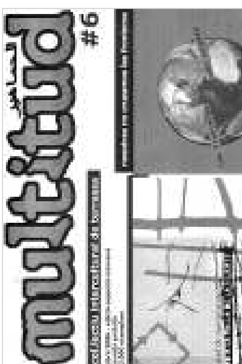
Revistes

LIBRE PENSAMIENTO
Revista de reflexió i debat editada per CGT, núm. 51, dossier sobre precarietat, Sagunto 15, 28010 Madrid, suscripciones@rojoynegro.info

DIAGONAL
Revista quinzenal d'actualitat crítica. Nova adreça al Callejón de Murcia 6, 28017 Madrid, web: www.diagonal-periodico.net

MULTITUD
Revista del Col·lectiu Intercultural de Terrassa, lluita contra el racisme, multitud@ateneucandela.org i www.ateneucandela.org

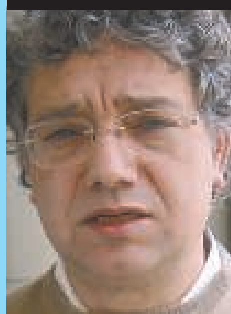
EL BROLLADOR
Butlletí de la Secció Sindical de CGT a les Entitats Metropolitanes de Barcelona, contactes al correu electrònic cgt@amb.es

JOSEP SÁNCHEZ CERVELLÓ, HISTORIADOR

'La guerra civil va ser una guerra antiga i moderna'

"El conflicte econòmic derivat de la situació internacional tindrà repercussions a Catalunya"

> LA FRASE...

"La guerra civil espanyola és el conflicte mundial sobre el qual s'ha escrit més"

"La República no sols arriba en una conjuntura internacional adversa pel crack del 29 sinó que a Espanya se surt de la dictadura de Primo de Rivera"

Ricard Escarré

Parlem amb el professor d'Història Contemporània de la Universitat Rovira i Virgili Josep Sánchez Cervelló, autor de nombrosos llibres sobre temes tan diversos com la Revolució dels Clavells a Portugal, els maquis, el carlisme i la violència al llarg de la història a la zona de l'Ebre. Hi parlem en un any on es produeix un veritable allau d'homenatges, llibres, articles i documentals sobre la República i els antecedents de la guerra civil.

-És lícit preguntar-se si es pot afegir res de nou, si encara hi ha aspectes per descobrir o fins i tot si cal reescriure certes interpretacions dels fets.

-La guerra civil espanyola és el conflicte mundial sobre el qual s'ha escrit més, sobre el que s'ha publicat més i sobre el que hi ha, en teoria, més documentació. És una guerra vella en la mesura que hi ha molts trets característics d'una guerra del segle XIX (els soldats de la República duen espardenyes i fins i tot en alguns episodis es queden descalços). És una guerra que, sobretot la República, fa sense intendència, per tant han de sobreviure com poden, improvisant sobre la marxa. És una guerra antiga però també és una guerra moderna: és la primera guerra que hi ha una destrucció massiva de la reraguarda, on es bombardegen sense misericòrdia els centres habitats i els centres que no tenen cap interès militar, sols per generar pànic i paor; es una guerra de propaganda en la qual la ràdio i els mitjans de comunicació són moderns per primera vegada (apareix el cinema, hi ha documentals sobre la guerra). Aquests episodis no són visibles en altres conflictes. Hi ha uns inicis en la primera guerra mundial però amb l'abast i profunditat d'això no existeix.

La guerra civil espanyola es important perquè es una guerra en la qual hi ha una crisi de les democràcies; les democràcies tenen por al feixisme i per altre cantó apareix el comunisme. Són dos sistemes totalitaris que esclafen les democràcies.

És una guerra molt ideològica, de moltes passions, en la qual tothom defensa posicions davant la inevitable segona guerra mundial. És un conflicte internacional, on lluiten Brigades Internacionals de més de quaranta països al costat de la República; hi ha tropes portugueses, italianes i alemanyes de l'exèrcit regular que donen suport a Franco.

La guerra civil espanyola acaba l'1 d'abril de 1939 i la guerra mundial comença l'1 de setembre de 1939. Gairebé són dos conflictes que es mosseguen i on evidentment les claus dels dos conflictes estan presents: el que provoca la segona guerra mundial està dins la guerra civil espanyola i a l'inrevés. Per tant, tot això fa que la guerra civil, tot i estar molt investigada i estudiada, encara tingui moltes coses inèdites per descobrir i sempre se'n poden aportar més.

-La problemàtica social és diversa i complexa i precedeix a la proclamació de la 2a República.

-La situació interna del país, exceptuant Catalunya (Barcelona i la seva àrea metropolitana) i algunes zones del País Basc, era una situació en què predominava el món rural sobre el món industrial, pràcticament no hi havia serveis; el nivell d'escolarització era molt baix (amb un analfabetisme exageradament alt). És una societat rural amb problemes estructurals immensos, agreujats per la crisi del 29. El crack del 29 tancarà les fronteres per tal de preservar el propi mercat, impedint exportar excedents agraris o mà d'obra. El conflicte econòmic derivat de la situació internacional tindrà repercussions greus a Catalunya, provocant que els pagesos no tinguin feina: és l'esclat del conflicte rabassaire, sumat a altres problemes que es venien arrossegant de molt temps enrere, com seria el problema de la fil·loxera. Com a conseqüència de la fil·loxera, sorgirà un moviment sindical al camp molt poderós, a Catalunya tindrà un paper decisiu, en tots els esdeveniments abans de la guerra civil, que és la Unió de Rabassaires. Hi haurà un conflicte per la Llei de contractes de conreu, ja que els pagesos volen accedir a la propietat de la terra. El que volien els rabassaires era que al cap de trenta anys, els pagesos poguessin redimir i pagar el preu que els marcava el propietari, perquè aquell era absent i ells volien ser els propietaris de la terra.

-L'Església i l'Exèrcit eren forces contràries a la República. Per què i com desestabilitzen el fràgil equilibri?

-L'Església està acostumada a intervenir en la vida política, que les seves directrius siguin aplicades i siguin complides pels governs. Hi ha una noblesa feudal, unes zones de latifundi on els propietaris de les terres tenen por de la República. Sovint expulsaven els jornalers que consideraven més desafectes i els deien: ¡Y ahora comed República!

La República no sols arriba en una conjuntura internacional adversa pel crack del 29 sinó que a Espanya se surt de la dictadura de Primo de Rivera. Per tant, el que ha fet la dictadura és recargolar els més pobres i deixar sense veu els que mai havien pogut parlar. Però ara arriba un règim on ells comencen a tenir el protagonisme. Com que les classes poderoses del país no hi estaven acostumades, s'espanten.

El cardenal Segura, cardenal primat de Toledo i cap de la jerarquia eclesiàstica de l'Església espanyola, quinze dies després que es proclami la República, publica una pastoral en la qual posa els catòlics en contra de la República. Per què? El gran negoci de l'Església catòlica és l'ensenyament religiós. La República tenia un programa laic. En un Estat laic, tot ciutadà té llibertat d'escollir creença religiosa o de no tenir-la, però l'Estat té l'obligació de garantir una educació de qualitat.

La República va rebre des del començament els atacs de l'Església, però també la República i els republicans van cometre un altre error: tenien una tradició molt antireligiosa provocada per les guerres entre el liberalisme i el carlisme del segle XIX.

La relació entre jerarquia, la societat jerarquitzada que defensa l'Església i la que defensa l'exèrcit és molt similar. Els valors de respecte a la família seran contraposats entre la República i l'exèrcit i Església, i per tot plegat acabaran intervenint al 1936.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Salut

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

La principal malaltia que els humans patim en aquest començament de segle, que no ha tingut Titànic que n'anunciés l'afonament però sí mur de Berlín que assenyalés el signe del temps: el mur, s'anomena capitalisme. Capitalisme com a malaltia, tot i que el seu nom no és massa repetit perquè se suposa que on som no té nom, que som aquí i aquí és bo perquè és l'únic possible i el menys dolent que hi pot haver en el món real.

Som en un moment de la història en què la competència entre els individus ha esdevingut l'objectiu de les nostres vides, la competència i la conseqüent derrota de l'enemic o competidor, és clar, que normalment és el veí o algú encara més proper. En la competència sempre hi ha vencedors i vençuts i la majoria del total sempre són els segons. Així, tot i que se'ns parla sempre de la societat de les possibilitats sabem ben clarament que dalt només n'hi haurà uns quants i la resta en serem sempre la base, és a dir nores en el llenguatge que el nostre cap ha anat interioritzant. Sabem molt bé que, si guanyem, davall nostre hi seran els i les que ens faran de base, que alhora seran, és clar, perdedors. Per això és tan important l'esport, i no l'esport col·lectiu de grup en què cadascú s'ha de saber superar i enfrontar a les pròpies dificultats sinó l'esport competitiu, el que ens posa davant d'un rival al qual hem de derrotar. L'esport esdevé un entrenament per a la vida que ens prepara el sistema aquest que diuen que és l'únic possible. L'únic possible? Deien el mateix els esclavistes nord-americans abans que s'acabés amb l'esclavitud; i deien el mateix els nazis alemanys abans que fossin derrotats en la segona Guerra Mundial; i diuen el mateix els criats parladors dels milionaris que manen a través dels seus altaveus d'última tecnologia.

El capitalisme és l'actual sistema econòmic, cultural i social, en les seves fases globalitzadora, postmoderna i neoliberal. I és la nostra màxima malaltia o el màxim productor d'homes i dones dirigits a gastar els seients de les cadires de les sales de metges d'arreu. Competir tot el dia, ser derrotat, viure en tensió... provoca infarts, depressions, desajustaments, maldecap, càncers, angoixes... malalties que creixen i esdevenen normalitat quan la normalitat és la competència, l'escombrada del rival o que el rival ens escombri.

El capitalisme és una malaltia i si ens hi volem curar ens cal saber els seus efectes sobre el món, com funciona, com ens domina, com ens convenç, com està organitzat... per tal que passar-lo no sigui dolorós i esdevingui plaent qualsevol febrada que ens anuncïi que queda ja poc per guarirnos de la malaltia i amb ella de les malalties.

Perquè la salut, ja ho sabeu i ho repetiu sovint, sempre és el primer.